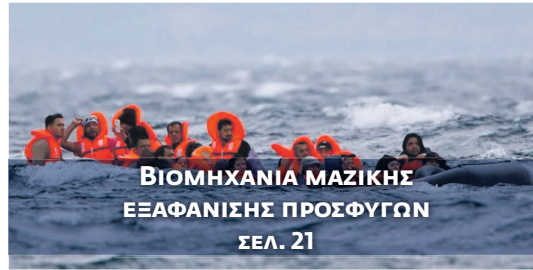

ΜΙΑ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΑΣΤΑΘΜΗΤΗ
ΣΕΛ. 3-4, 5

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ
ΣΕΛ. 21

Ο ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΟΝ ΔΗΣΥ, ΤΟ ΑΚΕΛ ΤΗΝ ΑΠΟΧΗ
ΣΕΛ. 28

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΧΜΕΤ ΣΟΚΙ

ΣΕΛ. 26

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ-ΕΣ ΑΠΕΡΓΟΥΝ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΝ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ. ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ «ΑΡΕΝΑ» ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

Η δύναμή μας είναι στις απεργίες

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ

- ΤΑ F-16 ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ (;), ΤΑ F-35 ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ **ΣΕΛ. 6**
- ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ Ο ΜΠΛΙΝΚΕΝ ΚΑΙ ΤΟ ΝΑΤΟ **ΣΕΛ. 7**
- ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ **ΣΕΛ. 22-23**
- 20 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ **ΣΕΛ. 24-25**

της σύνταξης...

ΣΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΕΥΘΕΙΑ προς τις εκλογές, η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιβεβαιώνει με τις επιθέσεις της (υγεία, παιδεία, καλλιτέχνες κ.ά.) ότι θα συνεχίσει ως «πολεμική μηχανή» του κεφαλαίου μέχρι τέλους. Συνδέει την επιβίωσή της με την ικανότητά της να υλοποιεί με αποφασιστικότητα το σύνολο των απαιτήσεων των καπιταλιστών. Απέναντι σε αυτόν τον οδοστρωτήρα και αυτή τη στρατηγική, η παθητική αναμονή της κάλπης και η προσδοκία μιας κοινοβουλευτικής-κυβερνητικής εναλλαγής απέχει μίλια από τις αναγκαίες απαντήσεις.

ΑΥΤΗ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ η στρατηγική της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης. Ο ΣΥΡΙΖΑ επιλέγει να «κλιμακώσει» με την αποχή από τις ψηφοφορίες στη Βουλή. Πρόκειται για ένα πυροτέχνημα εξίσου ακίνδυνο με την... παρουσία του στις ψηφοφορίες στη Βουλή τα περασμένα ζμισή χρόνια. Αυτή η καρικατούρα «ανένδοτου» αποτελεί στην ουσία μια απολύτως εκλογοκεντρική καμπάνια.

Το ΠΑΣΟΚ, η «πολύφερνη νύφη» των επίδοξων κυβερνήσεων συνεργασίας, αλλά και ο βασικός δεύτερος πόλος μιας πιθανής «προοδευτικής κυβέρνησης», βλέπει σε αυτό το πυροτέχνημα... «ανευσυνότητα», καθώς επιστρατεύει στην τελική ευθεία προς τις κάλπες όλο το λεξιλόγιο της «σοβαρότητας» και των «συναιέσεων».

ΜΕ ΤΕΤΟΙΕΣ «αντιπολιτεύσεις», δεν προκαλεί έκπληξη που ο Μητσοτάκης συνεχίζει ακάθεκτος τις επιθέσεις του, ενώ το κοινωνικό ζήτημα, οι ανάγκες των εργαζομένων και των «από κάτω», βρίσκονται θαμμένα κάτω από το χαλί στην κεντρική πολιτική συζήτηση.

ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ τις ζωές μας απέναντι στο μπαράζ επιθέσεων που δεχόμαστε, οφείλουμε να αντιπαρατάξουμε τη δική μας αποφασιστικότητα και να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας με το ίδιο αίσθημα «κατεπίγοντος» με το οποίο εξαπολύει τις επιθέσεις της η κυβέρνηση της Δεξιάς.

ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ διάρκειας των καλλιτεχνών δείχνουν το δρόμο σε όλους μας. Οι εντυπωσιακές παν-καλλιτεχνικές κινητοποιήσεις που ένωσαν στο δρόμο όλους τους ανθρώπους του χώρου, ο κοινός αγώνας των σπουδαστών-στριών των καλλιτεχνικών σχολών και των εργαζομένων στον κλάδο, οι ακτιβισμοί, οι απεργίες, το μπαράζ καταλήψεων θεάτρων που παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις αποτελούν ένα κάλεσμα αγώνα προς όλους κι όλες μας. Οι ελιγμοί της κυβέρνησης και οι μικρές ρωγμές που εμφανίστηκαν υπενθυμίζουν ποιος είναι ο αντίπαλος που υπολογίζουν και ποια είναι η μόνη μέθοδος που μπορεί να τους

βάλει φρένο.

Η ΜΑΧΗΤΙΚΟΤΗΤΑ που έδειξε ο κόσμος του πολιτισμού χρειάζεται να «μεταλαμπαδευτεί» και σε άλλους κλάδους. Η απεργία των εκπαιδευτικών πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στις 15 Φλεβάρη, ενάντια στην ατομική αξιολόγηση και την επιστροφή του «επιθεωρητισμού», οφείλει να γίνει αντιληπτή ως αφητηρία. Η απεργία της ΠΟΕΔΗΝ στα νοσοκομεία στις 22 Φλεβάρη, χρειάζεται να προετοιμαστεί από τις δυνάμεις της συνδικαλιστικής Αριστεράς με σοβαρότητα, ευρύτητα και μαχητικότητα -στα χνάρια των μαζικών κινητοποιήσεων σε Ρέθυμνο και Ιεράπετρα, που προσέφεραν ένα «υπόδειγμα» πλατιάς κινητοποίησης γύρω από την υπεράσπιση των νοσοκομείων.

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ αυτών των απεργιών, η συνέχειά τους και η γενίκευση των εργατικών αγώνων, αποτελεί ένα μονόδρομο για να επαναφέρουμε εμείς οι ίδιοι το κοινωνικό ζήτημα στο επίκεντρο, να σπάσουμε την καταθλιπτική συναίνεση της κεντρικής πολιτικής σκηνής, να καταφέρουμε να σταματήσουμε το πρόγραμμα Μητσοτάκη.

ΣΥΜΜΑΧΟΣ σε αυτή την προσπάθεια είναι τα μηνύματα από το εξωτερικό. Οι εκπαιδευτικοί στην Πορτογαλία, με την συγκλονιστική απεργία διάρκειας δείχνουν το δρόμο της κλιμάκωσης στους συναδέλφους τους εδώ.

Το ΠΟΛΥΜΗΝΟ απεργιακό κύμα στη Βρετανία, όχι μόνο δεν υποχωρεί, αλλά εμπλέκει όλο και περισσότερους κλάδους που διευρύνουν το εργατικό μέτωπο, καταγράφοντας ρεκόρ δεκαετιών. Απέναντι σε μια σκληρή δεξιά κυβέρνηση και μια ακόμα πιο καταθλιπτική συναίνεση (με τους Εργατικούς να αρνούνται να στηρίξουν τις απεργίες έστω και δημαγωγικά), οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες έχουν κατορθώσει να διατηρήσουν το κοινωνικό ζήτημα στο επίκεντρο όλης της δημόσιας συζήτησης και να ανεβάσουν τον πήχη των προσδοκιών/απαιτήσεων της εργατικής τάξης.

Το ΕΡΓΑΤΙΚΟ κίνημα στη Γαλλία προσφέρει (όπως πάντα...) το πιο προωθημένο παράδειγμα αυτή τη στιγμή, με την μεγάλη απεργιακή μάχη ενάντια στην επίθεση του Μακρόν στο συνταξιοδοτικό σύστημα. Η αποφασιστικότητα με την οποία η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων στέκεται ενάντια στην αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64, επαναφέρει στη συζήτηση «το δικαίωμα σε μια χαρούμενη ζωή» -που σε άλλες χώρες που περάσαμε από πιο σκληρές ήττες πασχίζουν να μας κάνουν να ξεχάσουμε οριστικά. Οι κυλιόμενες απεργίες, οι συνελεύσεις, οι δράσεις κοινωνικής αλληλεγγύης που θυμίζουν εμβρυακά τις δυνατότητες

του «εργατικού ελέγχου», η κινητοποίηση μαθητών-φοιτητών πλάι στα συνδικάτα «για τους γονείς μας και για το μέλλον μας», η ανταπόκριση των συνδικαλιστικών ηγεσιών στην πίεση της βάσης -όταν αυτή κινητοποιείται σε μεγέθη που κάνουν σαφή την «εντολή» της, είναι δείγματα της γαλλικής «τεχνογνωσίας» που έχει καθυστερήσει τη νεοφιλελεύθερη επίθεση εκεί περισσότερο από κάθε άλλη χώρα. Καθώς εκεί ο αγώνας είναι ο πιο προωθημένος, το ίδιο ισχύει και για τον διάλογο γύρω από την αναγκαία κλιμάκωσή που υπενθυμίζει πώς πηγαίνει κανείς σε μάχη όταν φιλοδοξεί να νικήσει.

ΤΙΠΟΤΕ δεν εμποδίζει την «απεργιακή άνοιξη» να εξαπλωθεί και στη χώρα μας. Στην ήσυχη Δανία, που έχει τελειοποιήσει και θεσμοθετήσει την τέχνη της κοινωνικής ειρήνης (με τους «κοινωνικούς εταίρους» να υπογράφουν περιοδικά πολυετείς συμβάσεις στη διάρκεια των οποίων απαγορεύεται η απεργιακή δράση), η κοινωνική πραγματικότητα, δηλαδή το ασυμβίβαστο μεταξύ των εργοδοτικών-κρατικών επιδιώξεων και η συσσωρευμένη οργή των εργαζομένων για την καθημερινότητά τους, σπρώχνει προς το ενδεχόμενο γενικής απεργίας στον ιδιωτικό τομέα τον Μάρτη (όταν λήγει η τρέχουσα ΣΣΕ), που αν τελικά συμβεί θα είναι η πρώτη μετά το 1998!

Το ΜΗΝΥΜΑ είναι καθαρό και έρχεται από παντού -καθώς τα προβλήματα και οι επιθέσεις είναι κοινά. Απέναντι στην νεοφιλελεύθερη συναίνεση εντός των κοινοβουλίων, ξεσπάνε μαζικοί αγώνες ενάντια σε κυβερνήσεις κάθε «χρώματος», δεξιάς στη Βρετανία, «προοδευτικού» στην Ιβηρική, «ακροκεντρώου» στη Γαλλία, «ευρείας συναίνεσης» στη Δανία κ.ο.κ. Η κλιμάκωση της εργατικής-απεργιακής δράσης αποτελεί επιτακτική ανάγκη και μονόδρομο για την υπεράσπιση των ταξικών συμφερόντων μας. Γίνεται συνείδηση εκατομμυρίων ανθρώπων πανευρωπαϊκά ότι στις απεργίες βρίσκεται η δύναμή μας! Με αυτή τη συνείδηση οφείλει να παρέμβει η Αριστερά, στους χώρους δουλειάς, στις γειτονίες, στα σχολεία και στις σχολές.

Ο ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ αυτός οφείλει να «σημαδέψει» την παρατεταμένη προεκλογική περίοδο από τη σκοπιά των εργαζομένων. Για να ανατρέψουμε τις πολιτικές του Μητσοτάκη, να τον «αχρηστεύσουμε» ως αποτελεσματικό πολιτικό εργαλείο για τους καπιταλιστές, να σπάσουμε τον εγκλωβισμό των λαϊκών προσδοκιών στον ασφυκτικά στενό κορσέ του «προοδευτισμού», να ενισχύσουμε τους πονοκεφάλους των επιτελείων για την «κυβερνησιμότητα» της επόμενης μέρας. Αυτός θα είναι και ο καλύτερος τρόπος να συνεχίσουμε από καλύτερες θέσεις τον αγώνα και την «επόμενη μέρα», απέναντι σε ό,τι κυβέρνηση κι αν προκύψει.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιπας, τηλ 6976564624

Μια προεκλογική περίοδος σκοτεινή και αστάθμητη

Της Μαρίας Μπόλαρη

Για την κυρίαρχη τάξη οι προοπτικές είναι αντιφατικές και σύνθετες. Οι καπιταλιστές γνωρίζουν ότι το σύστημα διεθνώς μπαίνει σε σοβαρή δοκιμασία, που θα έχει συνέπειες βαρύτερες για τους ασθενέστερους καπιταλισμούς, όπως ο ελληνικός. Προετοιμάζονται για να αντιμετωπίσουν σοβαρά κρισιακά φαινόμενα και αυτό σημαίνει ότι δεν επιθυμούν στο πολιτικό πεδίο «απειθαρχίες» που μπορεί να αποδειχθούν επικίνδυνες.

Η παρούσα και κυρίως η επερχόμενη κρίση δεν απειλεί ισομερώς όλους. Είναι φανερό ότι ένα τμήμα της κυρίαρχης τάξης -οι ισχυρότεροι «όμιλοι» στο εσωτερικό της- που επωφελήθηκε αγρίως από τις μνημονιακές πολιτικές και στη συνέχεια από τις πολιτικές Μητσοτάκη, σήμερα κάνουν κυριολεκτικά πάρτι. Στον καθεστωτικό Τύπο μπορεί να βρει κανείς αναφορές όπως ότι «η οικογένεια Βαρδινογιάννη θεωρείται αυτή τη στιγμή οικονομικά ισχυρότερη από ποτέ», όπως ότι «οι Έλληνες εφοπλιστές... πλέον κατέχουν δεσπόζουσα θέση διεθνώς, όχι μόνο στη μεταφορά υγρών καυσίμων και φυσικού αερίου, αλλά και ευρύτερα...», αλλά και πανηγυρισμούς για τα στοιχεία που δείχνουν κερδοφορίες-ρεκόρ στους κλάδους της ενέργειας, των επικοινωνιών, των εμπορικών δικτύων, της επεξεργασίας μετάλλων και ορυκτών, ή και τα στοιχεία για τις συνολικές εξαγωγές που ξεπέρασαν τα 50 δισ. ευρώ μέσα στο 2022. Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτή η «ηγεσία» θα παρέμβει δραστήρια και με καθοριστικό τρόπο στις πολιτικές εξελίξεις.

Όμως το πόσο ενιαία θα είναι αυτή η παρέμβαση παραμένει ερωτηματικό. Είναι ίσως η πρώτη φορά στην εκλογική ιστορία της μεταπολιτευτικής περιόδου που, λίγες εβδομάδες πριν τις επερχόμενες εκλογές, το ηγετικό τμήμα της κυρίαρχης τάξης δεν έχει εικόνα για το ποιος θα είναι ο νικητής και ποιο φάσμα του πολιτικού προσωπικού θα σχηματίσει την επόμενη κυβέρνηση. Η ημερησία αυτού του φαινομένου πρέπει να αναζητηθεί σε δύο παράγοντες: Αφενός, υπάρχει

Παραμένει ενεργή μια συζήτηση που παλαυτζάει μεταξύ της ανφανδόν υποστήριξης στη ΝΔ υπό την ηγεσία Μητσοτάκη (με καταγεγραμμένα όμως πλέον τα ερωτηματικά για την ικανότητά της) και της μεταστροφής προς την υποστήριξη κυβέρνησης «ευρύτερων συναινέσεων».

εν εξελίξει ένα καθεστωτικό «ρήγμα». Οι αποκαλύψεις για τις υποκλοπές της ΕΥΠ (όπου αποκαλύφθηκε ότι υπό την επιτήρηση του Predator βρίσκονταν και κάποιοι μεγαλοκαπιταλιστές) και ίσως περισσότερο οι αποκαλύψεις για τις δραστηριότητες του δικτύου της Greek Police Mafia (με το «Βήμα» του Βαγγέλη Μαρινάκη να επιμένει στη διασύνδεσή του με τη λαθρεμπορία καυσίμων...) δείχνουν μια σύγκρουση που τείνει να πάψει να είναι υπόγεια. Αφετέρου, οι προηγούμενες πολιτικές «περιπέτειες» έχουν φθείρει σε μεγάλο βαθμό κεντρικές δυνάμεις του πολιτικού προσωπικού, με αποτέλεσμα να εγειρόνται αμφιβολίες για το εάν ή κατά πόσο, αυτό είναι ακόμα ικανό για να επιβάλει τις πολιτικές που απαιτεί το συλλογικό συμφέρον της κυρίαρχης τάξης.

Το αποτέλεσμα είναι να παραμένει ενεργή μια συζήτηση που παλαυτζάει μεταξύ της ανφανδόν υποστήριξης στη ΝΔ υπό την ηγεσία Μητσοτάκη (με καταγεγραμμένα όμως πλέον τα ερωτηματικά για την ικανότητά της) και της μεταστροφής προς την υποστήριξη κυβέρνησης «ευρύτερων συναινέσεων». Το πού ακριβώς θα πέσει το βάρος της κυρίαρχης τάξης θα κριθεί στο παρά 5 των εκλογών, ή και μετά τον πρώτο γύρο της κάλπης, συνυπο-

λογίζοντας τις εκλογικές επιδόσεις των πρωταγωνιστών.

ΝΔ: Μπορεί;

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ακολούθησε με συνέπεια μια ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική με στόχο τη μεγιστοποίηση των κερδών αλλά και των «ευκαιριών» για το μεγάλο κεφάλαιο. Οι ασύστολες ιδιωτικοποιήσεις ακόμα και στους πιο κοινωνικά «ευαίσθητους» τομείς (εκπαίδευση, περίθαλψη, ενέργεια κ.ο.κ.), η μείωση της φορολόγησης των κερδών και του συσσωρευμένου πλούτου με την ταυτόχρονη αύξηση των φορολογικών εσόδων, η διαρκής ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων και δικαιωμάτων, ήταν οι βασικές συντεταγμένες της κυβερνητικής πορείας μεταξύ 2019-23.

Ο Μητσοτάκης διακήρυξε ότι με σημαία αυτή την πολιτική θα πάει στην αναμέτρηση της κάλπης, υπολογίζοντας να επικρατήσει στηριζόμενος στην εκλογική υποστήριξη των καπιταλιστών και των ανώτερων μεσοστρωμάτων. Η προεκλογική τακτική του δεν αποκλίνει από αυτή την πολιτική. Τα 3ο νομοσχέδια που υπόσχεται μέχρι τις εκλογές θα ολοκληρώνουν ένα αντιμεταρρυθμιστικό υπόβαθρο. Η «επιδοματική» πολιτική δεν είναι χαλάρωση της λιτότητας: Τα ποικίλα «pass» είναι

μέτρα ενίσχυσης συγκεκριμένων επιχειρηματικών ομάδων και όχι μέτρα στήριξης του κόσμου απέναντι στον πληθωρισμό και την ακρίβεια. Τα «επιδόματα» (επιλεκτικά και εφάπαξ) λειτουργούν ως διαβρωτική ελαστικοποίηση των μισθών και των συντάξεων και όχι ως υπέρσπιση του πραγματικού εισοδήματος των εργαζομένων και των φτωχών. Γι' αυτό και η πολιτική αυτή έγινε δεκτή με συγκατάβαση και ευχαρίστως από την κυρίαρχη τάξη.

Όμως αυτή η «ευχάριστη ατμόσφαιρα» υφίσταται τις δοκιμασίες σοβαρών τριγμών. Οι δραστηριότητες του «παράκεντρου» Δημητριάδη (που δεν περιορίζονταν στον έλεγχο της ΕΥΠ...) επέφεραν την υπονόμευση των συμμαχικών προοπτικών ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, τη διάσπαση του «μετώπου» του ακραίου κέντρου (με κορυφαίο παράδειγμα την αντιπολιτευτική στροφή του Βενιζέλου), ή και την εμφάνιση στο προσκήνιο φωνών διαμαρτυρίας από το εσωτερικό της ΝΔ που, ως τα τώρα, έμεναν στο περιθώριο (όπως η δημόσια επιστολή παλαιών «καραμανλικών»).

Το βασικό πρόβλημα του Μητσοτάκη είναι αλλού. Στο αν θα μπορέσει να διαχειριστεί την οργή και αγανάκτηση των λαϊκών μαζών. Σε πείσμα των αναλύσεων των εκλογομαγειριών της Δεξιάς, αυτό το πρόβλημα καταγράφεται πλέον και δημοσκοπικά. Στη φιλική δημοσκοπήση της Metron Analysis, η «εκλογική δεξαμενή» της ΝΔ (το ποσοστό των εκλογέων μέσα στο οποίο ο Μητσοτάκης θα μπορούσε να ελπίζει, υπό προϋποθέσεις, σε ψήφο) έχει μειωθεί από το 60% του 2019 και το 58% του 2020, σε μόλις 44% σήμερα. Πρόκειται για μια μεγάλη υποχώρηση που προειδοποιεί ότι η στρατηγική της αυτοδυναμίας της ΝΔ υπό τον Μητσοτάκη γίνεται πλέον από δύσκολη ως ανέφικτη. Στη γλώσσα των αριθμών της «πρώτης Κυριακής», αυτό σημαίνει ότι ο Μητσοτάκης οφείλει να πείσει τουλάχιστον το 35% για να είναι ρεαλιστική η αυτοδυναμία της δεύτερης Κυριακής. Το 33% αφήνει το παιχνίδι ανοιχτό αλλά δύσκολο, ενώ κάθε ποσοστό κάτω από αυτό (ηχ 31%), τελειώνει τη συζήτηση περί αυτοδυναμίας και ανοίγει τις διεργασίες περί συνεργασιών που πιθανότητα θα συνδυάζονται με αλλαγές ηγεσιών.

(συνέχεια σελ.4)

Μια προεκλογική περίοδος σκοτεινή και αστάθμητη

(συνέχεια από σελ.3)

Το γεγονός ότι είχαν γίνει στενά τα όρια μεταξύ των πιθανοτήτων εκλογικής αναπαραγωγής του Μητσοτάκη και εκλογικής/πολιτικής ήττας του, επαναφέρει την έμφαση στα ζητήματα συσπείρωσης της «δεξιάς πολυκατοικίας», του αναγκαίου περιορισμού των απωλειών του Μητσοτάκη προς τα δεξιά. Η ενεργοποίηση του Καρατζαφέρη δείχνει ότι υπάρχουν προς τούτο κάποια «εργαλεία», αλλά δείχνει και τη φτώχεια της σημερινής ηγεσίας της ΝΔ. Μιας ηγεσίας που ξεκίνησε θεωρώντας ότι θα «μαζεύει» από το εκσυγχρονιστικό ΠΑΣΟΚ και θα «ηγεμονεύει» στο κέντρο, ενώ σήμερα θα παλεύει να περιορίσει την επιρροή του... Βελόπουλου και του Κασσιδιάρη, προκειμένου να διασωθεί.

ΣΥΡΙΖΑ: Ποιος; Πώς;

Κατά το πολιτικό ρεπορτάζ, την απόφαση για την αποχή του ΣΥΡΙΖΑ από τις ψηφοφορίες στη Βουλή μέχρι τις εκλογές, πήρε μόνος του ο Αλ. Τσίπρας και την ανακοίνωσε μαζί με τη νέα (λαμπερή) εκπρόσωπο Τύπου κ. Πόπη Τσαπανίδου. Αυτή η εικόνα στην πραγματικότητα είναι μια προειδοποίηση ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα αδύναμο κόμμα.

Στα «μοντέρνα» σποτάκια της Νεολογίας του ΣΥΡΙΖΑ, υπό τον γενικό τίτλο «Χάου Του», εμφανίζεται ο Αλέξης Τσίπρας μπροστά στο ερώτημα: «Πώς να πάρεις τη ζωή σου στα χέρια σου;». Και απαντά αφοπλιστικά: «Να πας να ψηφίσεις!». Οι οπαδοί της μεταμοντερνιάς ενθουσιάστηκαν, αλλά αυτό το μήνυμα είναι επίσης προειδοποίηση ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα αδύναμο κόμμα, πιο αδύναμο απ' ό,τι ήταν το 2015, όταν πρόβαλε ισχυρότερες απαντήσεις πάνω σε κρίσιμα ερωτήματα του ποιοι και πώς μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο. Το συμπέρασμα που πρέπει να κρατήσουμε από αυτήν τη σύγκριση είναι ότι σήμερα τα περιθώρια «κωλοτούμπας» είναι κατά πολύ μεγαλύτερα απ' ό,τι ήταν το 2015. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είναι κατά πολύ πιο «αρχηγική» και οι δεσμεύσεις που αυτή αναλαμβάνει είναι κατά πολύ χαλαρότερες και ψηφοθηρικές.

Το πρόβλημα της αξιοπιστίας αποτυπώνεται δημοσκοπικά. Όχι κυρίως στην πρόθεση ψήφου και στη χιλιοτραγουδισμένη «ψαλίδα» της διαφοράς ΝΔ/ΣΥΡΙΖΑ που αποπροσανατολιστικά υπερπροβάλλουν οι δημοσκόποι. Αλλά στην εκτίμηση της εκλογικής δεξαμενής του ΣΥΡΙΖΑ (με την ίδια έννοια που σημειώσαμε παραπάνω για τη ΝΔ) που σήμερα βρίσκεται στο 37% του συνόλου των εκλογέων, αυξημένη κατά 4% σε σύγκριση με την εκλο-

γική/πολιτική ήττα του 2019, αλλά μειωμένη κατά 4% σε σύγκριση με το 41% του 2020, όταν άρχισε να καταγράφεται η πολιτική φθορά του Μητσοτάκη. Σε απλά ελληνικά αυτό σημαίνει ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ έχει αποτύχει να μετατρέψει τις απώλειες του Μητσοτάκη σε συνεκτικό εναλλακτικό πολιτικό ρεύμα. Στα πιο προνομιακά «ακροατήρια», στη νεολογία και στην εργατική τάξη, η απόρριψη του Μητσοτάκη παραμένει σε αξιοσημείωτο βαθμό (ελάχιστα πριν την κάληψη!) στο έδαφος της αποχής. Και όποιος διατηρεί σχέσεις με την αριστερή πολιτική, οφείλει να γνωρίζει ότι αυτό το πρόβλημα δεν λύνεται με προτροπές τύπου «Να πάτε να ψηφίσετε!».

Αυτή η αδυναμία ερμηνεύεται από την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και από τις δεσμεύσεις που αναλαμβάνει (ή όχι...) απέναντι στον κόσμο. Όταν ο Τσίπρας μιλά για ΑΤΑ στους μισθούς και στις συντάξεις, εννοεί την υποχρέωση για αυξήσεις στο ύψος του πληθωρισμού ή για μια εφάπαξ ενίσχυση και υπό την προϋπόθεση της συμφωνίας των εργοδοτών; Όταν ο Τσίπρας μιλά για τον 13ο μισθό και την 13η σύνταξη εννοεί την κατάργηση των μνημονιακών ρυθμίσεων που επέβαλαν αυτές τις περικοπές, ή κάποια εφάπαξ «επιδόματα» που η κάθε κυβέρνηση θα δίνει ένα και όσο προαιρείται (πρακτικά, όπως έγινε το 2018 και όπως κάνει σήμερα ο Μητσοτάκης); Αυτή η τακτική που επιχειρεί να διατηρήσει και την πίτα (των εργοδοτών) σωστή και τους «σκύλους» (τη μεγάλη μάζα των εργαζομένων) χορτάτους, δεν είναι ικανή να συγκροτήσει εναλλακτικό ρεύμα ελπίδας.

Αυτή η πραγματικότητα είναι γνωστή στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό εγκατέλειψαν το σύνθημα για μια «δεύτερη φορά» κυβέρνη-

ση της Αριστεράς, εγκατέλειψαν τη στρατηγική αυτοδυναμίας του ΣΥΡΙΖΑ και υιοθέτησαν την προοπτική της «προοδευτικής κυβέρνησης». Όμως και αυτή την επιλογή την υπηρετούν με πρωτοφανώς «ευέλικτο» τρόπο. Σε απόσταση αναπνοής από την κάληψη έχουν αποφύγει να συγκεκριμενοποιήσουν οτιδήποτε σημαντικό και πειστικό προς αυτή την κατεύθυνση, που θα ανάγκαζε σε ανάλογα συγκεκριμένες απαντήσεις είτε τον Ανδρουλάκη, είτε τον Βαρουφάκη, είτε όποιον άλλο υποψήφιο σύμμαχο στον «προοδευτισμό». Γι' αυτό η αιφνίδια όξυνση των σχέσεων με το ΠΑΣΟΚ, νομίζουμε, δεν μπορεί να αποδοθεί στην πολιτική απειρία της κ. Τσαπανίδου, αλλά στην αποφυγή ανάληψης ηγετικών ευθυνών από τον Αλ. Τσίπρα. Που έτσι αφήνει ορθάνοιχτο το ενδεχόμενο για κυβερνητικές λύσεις κατά πολύ ευρύτερες, αν και εφόσον τα αποτελέσματα της «πρώτης Κυριακής» και η φωνή των ισχυρών Ομίλων ανεβάσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων το σενάριο «μεγάλου συνασπισμού».

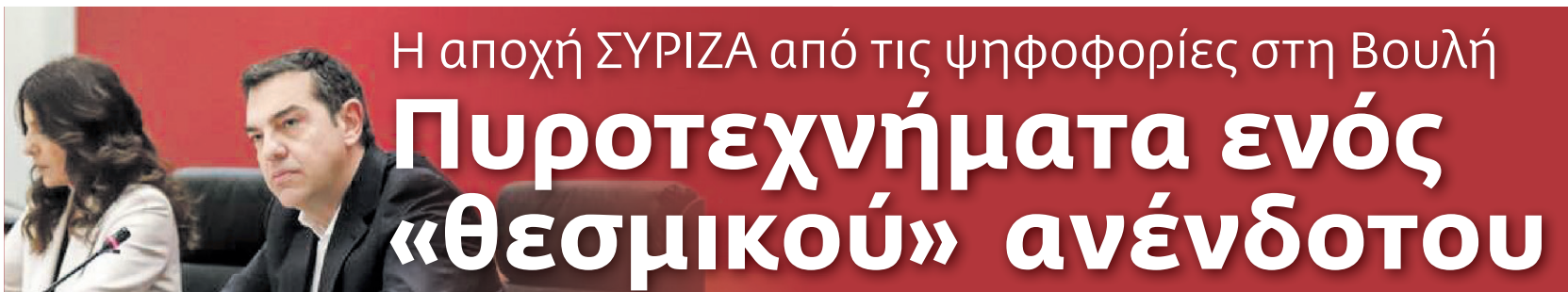
Το ΠΑΣΟΚ ως ρυθμιστής

Αυτό το παιχνίδι έχει μεταφέρει δυσανάλογα μεγάλο πολιτικό βάρος στις κινήσεις του ΠΑΣΟΚ και του Ν. Ανδρουλάκη. Παρότι η επιρροή του παραμένει περιορισμένη, η φθορά του Μητσοτάκη και τα πολιτικά αδιέξοδα του Τσίπρα, κάνουν το ΠΑΣΟΚ, ως το τρίτο κόμμα, να έχει το ρόλο της πολύφερνης νύφης που, ανάλογα με το αποτέλεσμα της πρώτης κάληψης, μπορεί να καθορίσει το «χρώμα» της επόμενης κυβέρνησης.

Ο Ν. Ανδρουλάκης ξεκίνησε με τη δέσμευση περί κυβέρνησης «σοσιαλδημοκρατικού τύπου». Με την εξέλιξη της σοσιαλδημοκρατίας

στην Ευρώπη τα τελευταία χρόνια, η δέσμευση αυτή δεν είναι ιδιαίτερα διαφωτιστική. Αξίζει πάντως να σημειωθεί ότι παραδοσιακή στελέχη του ΠΑΣΟΚ, όλο και περισσότερο, βάζουν την έμφαση «ενάντια στον πόλωση και τα ψευδοδιλήμματα», αναδεικνύουν ως κριτήριο συνεργασιών «την ειλικρίνεια των προθέσεων... πάνω σε ένα συμφωνημένο πρόγραμμα συγκλίσεων στόχων και προτεραιοτήτων... πέρα από την παραδοσιακή πόλωση Αριστεράς-Δεξιάς», και θυμίζουν «τα παραδείγματα της Γερμανίας και της Σουηδίας, που είναι νωπά και διδακτικά». Εδώ δεν χρειάζεται μετάφραση: το ΠΑΣΟΚ θα επιδιώξει να λειτουργήσει ως η συγκολλητική ουσία, με στόχο να ενισχυθεί η σταθερότητα ενός κυβερνητικού σχήματος συνεργασίας, αν αυτό χρειαστεί να είναι σχήμα-έκπληξη για τους ψηφοφόρους. Υπενθυμίζουμε ότι στο «διδασκτικό παράδειγμα» της Γερμανίας, το σχήμα αυτό ήταν η κυβερνητική συνεργασία της σοσιαλδημοκρατίας και της Δεξιάς, με τη μορφή «μεγάλου συνασπισμού» και τη συμμετοχή μικρότερων κομμάτων.

Το βασικό χαρακτηριστικό σε τούτη την προεκλογική περίοδο είναι ότι, πίσω από τις ψηφοθηρικές μεγαλοστομίες, υπάρχει μια ουσιαστική σύγκλιση, προγραμματικά και πολιτικά, πάνω στις γραμμές που χαράζει η κυρίαρχη τάξη και μια συσκότιση και εγκατάλειψη των βασικών αιτημάτων, διαθέσεων και αναγκών των εργαζομένων και των λαϊκών τάξεων. Από τη σκοπιά των κοινωνικών και πολιτικών μαχών της επόμενης ημέρας, γίνεται όλο και πιο σημαντική η μέτρηση των δυνάμεων «εκτός συναίνεσης», όπως θα φανεί στην κάληψη. Και αυτό το τμήμα θα καταγραφεί με την ψήφο στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ.

Η αποχή ΣΥΡΙΖΑ από τις ψηφοφορίες στη Βουλή Πυροτεχνήματα ενός «θεσμικού» ανένδοτου

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ο Αλέξης Τσίπρας έχει κατ'επανάληψη υπογραμμίσει την απόφασή του να παραμείνει «απόλυτα θεσμικός».

Αυτή η επιλογή που εκλογικά απευθύνεται στο χλιοτραγουδισμένο «κέντρο» -αλλά ταυτόχρονα στέλνει δι-αβεβαιώσεις «υπευθυνότητας» στις καθεστωτικές δυνάμεις...- καθορίζει τα όρια του «ανένδοτου» αγώνα που έχει κηρύξει ο ΣΥΡΙΖΑ για την ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Της κυβέρνησης που ενώ έχει πιαστεί με τη γίδα των υποκλοπών στην πλάτη του Μαξίμου, που ενώ έχει προφανώς παραβιάσει κάθε έννοια (αστικής) νομιμότητας, εξακολουθεί να διατηρεί, σε ένα βαθμό, τον έλεγχο των πολιτικών εξελίξεων: Ο Μητσοτάκης θα επιλέξει τελικά τον χρόνο των εκλογών και στο μεταξύ θα φέρει, λέει, στη Βουλή 3ο νομοσχέδιο με τα οποία θα ολοκληρώνει το αντιμεταρρυθμιστικό νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα της ΝΔ.

Ο χαρακτηρισμός της εκλογικής και πολιτικής τακτικής του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στον Μητσοτάκη ως «ανένδοτου αγώνα» παραπέμπει ευθέως στις παραδόσεις των μεγάλων πολιτικών συγκρούσεων, είτε της περιόδου 1960-65 ενάντια στην ΕΡΕ του Καραμανλή, είτε της περιόδου 1989-1993 ενάντια στη ΝΔ του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη. Και στις δύο αυτές εποχές, ο Γ. Παπανδρέου και ο Αντρέας Παπανδρέου αποδέχτηκαν (ή υποχρεώθηκαν να αποδεχτούν...) μαζικές και δραστήριες παρεμβάσεις του κόσμου από τα κάτω, που τελικά οδήγησαν στην ήττα της Δεξιάς. Και οι δύο «ανένδοτοι» του παρελθόντος υπήρξαν πολιτικές συγκρούσεις που περιλάμβαναν το «πεζοδρόμιο» και παραβίασαν τα όρια των θεσμών και του κοινοβουλευτικού καθωσπρεπισμού. Όποιος αμφιβάλει, ας ρίξει μια ματιά στα πρωτοσέλιδα και στις φωτογραφίες των εφημερίδων της εποχής.

Ο σημερινός «ανένδοτος» του Τσίπρα είναι καρικατούρα. Και κυρίως γι' αυτό παραμένει ακόμα ανοιχτό το ενδεχόμενο της πολιτικής επιβίωσης του Μητσοτάκη.

Η απόφαση του Τσίπρα να απέχει ο ΣΥΡΙΖΑ από τις ψηφοφορίες στη Βουλή μέσα στους τελευταίους 2-3 μήνες μέχρι τις εκλογές (ενώ στα προηγούμενα 3,5 χρόνια επί της ουσίας έκανε μια από τις πιο συναινετικές αντιπολιτευσεις στην ιστορία της μεταπολίτευσης...) εί-

ναι ένα πυροτέχνημα τακτικισμού. Ένα πυροτέχνημα στα χνάρια του ανεκδιήγητου «ελάτε να με συλλάβετε» προς τον Ντογιάκο, ή της τζούφιας πρότασης μομφής κατά της κυβέρνησης στη Βουλή, εκεί όπου ο Μητσοτάκης έχει δεμένους τους 156 της ΝΔ.

Όμως τα πυροτεχνήματα καίγονται γρήγορα και έχουν ελάχιστη πραγματική ισχύ.

Θεσμική ισορροπία

Αν προσέξει κανείς την ουσία της πολιτικής, πέρα από τους δημαγωγικούς τακτικισμούς, θα διαπιστώσει ότι ο Τσίπρας φροντίζει προσεκτικά να μην παραβιαστεί η «θεσμική» ισορροπία, να μην ξεφύγει η εκλογική αντιπαράθεση προς την κατεύθυνση μιας περιπετειώδους πολιτικής σύγκρουσης.

Στο ζήτημα των υποκλοπών/παρακολουθήσεων της ΕΥΠ προσπαθεί να εκθέσει τον Μητσοτάκη στην κατηγορία της παραβίασης της καθεστωτικής νομιμότητας και σταθερότητας. Γι' αυτό και επιλέγει τα παραδείγματα των θυμάτων ανάμεσα στους μεγαλοκαρβανάδες και τους υπουργούς της ΝΔ. Αλήθεια, ποιοι είναι οι υπόλοιποι 18.000 παρακολουθούμενοι από την ΕΥΠ ετησίως; Πόσοι και ποιοι μαχητικοί συνδικαλιστές, κοινωνικοί ακτιβιστές, πολιτικά στελέχη της Αριστεράς κ.ο.κ. είναι μέσα σε αυτήν την εφιαλτικών διαστάσεων λίστα παρακολουθήσεων; Ο λόγος που κανείς δεν «ακουμπά» αυτό το ζήτημα είναι ότι αν αυτό ανοίξει στις αποκαλύψεις, τότε δεν θα απομείνει έδαφος για μπουρδολογίες, όπως αυτή που εκστόμισε ο Τσίπρας στο Περιστέρι με την υπόσχεση για «διαφανή και δημοκρατική λειτουργία της... ΕΥΠ».

Ο Τσίπρας έχει έναν πρόσθετο λόγο γι' αυτήν τη γραμμή που προσπαθεί να αφήσει στο απυρόβλητο την «εύρυθμη» λειτουργία της ΕΥΠ. Και αυτός είναι τα πεπραγμένα της κυβέρνησής του. Προκλήθηκε από την Liberation να εξηγήσει την εκτίναξη του αριθμού των παρακολουθήσεων της ΕΥΠ στην περίοδο 2015-19. Και απάντησε ότι, έχοντας τότε να αντιμετωπίσει «πρωτοφανείς προσφυγικές ροές» όφειλε να προστατεύσει την Ευρώπη από τη μετακίνηση ανθρώπων με «τρομοκρατικές προθέσεις». Αλήθεια, η ΕΥΠ του Γ. Ρουμπάτη παρακολουθούσε 16.000 άτομα ετησίως για να εντοπίσει πράκτορες του ISIS ανάμεσα στους πρόσφυγες και τους μετανάστες; Πρόκειται για ένα ασύστολο ψέμα, που δεν διστάζει να βάζει βούτυρο στο ψωμί του Μητσοτάκη και της Βούλτεψη, προκειμένου να κου-

ουλώσει τα ασυμμάζευτα.

Greek police mafia

Δυστυχώς τα πράγματα είναι χειρότερα στο άλλο καυτό θέμα της επικαιρότητας, στο ζήτημα της Greek Police Mafia. Είναι εγκληματικές οι ευθύνες του Μητσοτάκη μπροστά στις αποκαλύψεις που δείχνουν ότι ηγετικά στελέχη της Αστυνομίας είναι οι οργανωτές ενός πλατιού δικτύου σκληρής μαφιόζικης δραστηριότητας, που περιλαμβάνει νταβατζιλίκια, διακίνηση ναρκωτικών και μια μακρά σειρά φόνους. Ο Τσίπρας ισχυρίστηκε ότι επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ «η ΕΥΠ παρακολουθούσε τη Μαφία, ενώ τώρα διοικεί τη Μαφία».

Το κύκλωμα της Greek Police Mafia έχει αποδειχθεί μακροβιότερο πολλών κυβερνήσεων. Ήρθε στην επιφάνεια για πρώτη φορά το 1996 (!) μετά από τυχαία σύλληψη αστυνομικών με ναρκωτικά στη Φιλοθέη. Το πόρισμα του εισαγγελέα Γεράκη το 1998 (!) κάνει για πρώτη φορά λόγο για τον ρόλο του παρασημοφορημένου αξιωματικού των ΕΚΑΜ, Σπ. Παπαχρήστου, ως πιθανού αρχηγού του κυκλώματος. Ο Σπ. Παπαχρήστος, άνθρωπος της Εκκλησίας, των εθνικών ιδεών, φίλος των συνοριοφυλάκων και των εφεδρικών οργανώσεων, κουμπάρος του Π. Καμένου και του εφοπλιστή Ν. Πατέρα, υπεύθυνος ασφαλείας της οικογένειας Λάτση, παρέμεινε αλώβητος στην θέση του μέχρι τη δολοφονία του το 2018! Τον διαδέχθηκε ο λογιστής του, ο διαβόητος «τραπεζίτης της νύχτας» Δημ. Μάλαμας, που δολοφονήθηκε ένα χρόνο αργότερα, το 2019. Νωρίτερα ο Μάλαμας, αξιοποιώντας τις πολιτικές σχέσεις του προκατόχου του, είχε αποκτήσει την άδεια λειτουργίας του κυκλώματος... της Βουλής. Την άδεια ακύρωσε ο Ν. Βούτσικος, αποκρούοντας ένα φαρμακερό πέναλτι στο 90', έσωσε την τότε κυβέρνηση από τη συνενοχή στο ξέπλυμα των εσόδων αστυνομικών από την «προστασία» σε ατιμωτικές εγκληματικές δραστηριότητες. Ακολούθησαν οι δολοφονίες του Καπετανάκη ή Καπέ (δίπλα στο διαβόητο Α.Τ. Βριλησίων) και του δημοσιογράφου του αστυνομικού ρεπορτάζ, Γ. Καραϊβάζ. Η ΕΥΠ του Γ. Ρουμπάτη φέρεται να έχει δώσει στην κυβέρνηση στοιχεία για τη δράση του κυκλώματος αξιωματικών της αστυνομίας, με πιθανή σχέση με βουλευτές, δημοσιογράφους και ισχυρούς επιχειρηματίες. Ο Τσίπρας λέει σήμερα ότι τότε έστειλε «όλα τα στοιχεία στον εισαγγελέα». Θεσμικά και όμορφα. Όμως τι έκανε πολιτικά μια κυβέρνηση που είχε την εξου-

σία στο όνομα μιας «ριζοσπαστικής Αριστεράς»; Ούτε μια ΕΔΕ δεν ήρθε στη δημοσιότητα. Ούτε μια ΕΔΕ! Ο «απόλυτα θεσμικός» ρόλος, αποδείχθηκε απόλυτα αναποτελεσματικός: η Greek Mafia επιβίωσε άνετα κατά την «πρώτη φορά Αριστερά», για να συνεχίσει επί Μητσοτάκη και να απλώσει τις δραστηριότητές της στις υποθέσεις σωματεμπορίας που πρόσφατα συγκλόνισαν την κοινή γνώμη.

Σοσιαφιλελεύθερη «πορεία προς το λαό»

Επιστρέφοντας στο πιο πολιτικό περιεχόμενο, ο Τσίπρας εγκαινίασε στο Περιστέρι μια «πορεία προς το λαό». Εκεί υποσχέθηκε μια «επιστροφή στην ευρωπαϊκή κανονικότητα», μια «ενίσχυση των δυνάμεων της παραγωγής που θα οδηγήσει, λέει, «στην αύξηση του παραγόμενου πλούτου» που στη συνέχεια «θα διαχυθεί στο σύνολο της κοινωνίας». Με «ασφάλεια και δικαιοσύνη» βεβαίως βεβαίως. Πρόκειται για επανάληψη της κεντρικής ιδέας του σοσιαφιλελευθερισμού. Κάποια στιγμή, οι συγκεντρωμένοι φώναζαν ένα πιο παραδοσιακό συριζαϊκό σύνθημα: Το μέλλον ανήκει στον κόσμο της δουλειάς - Εμπρός για μια κυβέρνηση της Αριστεράς! Ο εκλεγμένος «από το λαό» Πρόεδρος φρόντισε αμέσως, προς αποφυγήν παρεξηγήσεων, να διορθώσει: Πράγματι, είπε, το μέλλον ανήκει στον κόσμο της παραγωγής και της δημιουργίας (σ.σ.: που στη γλώσσα του «κέντρου» περιλαμβάνει τους επιχειρηματίες και τα ανώτερα μεσοστρώματα) και ο τόπος χρειάζεται μια προοδευτική κυβέρνηση (σ.σ.: που, ως γνωστόν, δεν είναι το ίδιο με μια κυβέρνηση της Αριστεράς).

Πρόκειται για ένα σύνολο προειδοποιήσεων για το πόσο έχει στραφεί σε συντηρητικότερη κατεύθυνση το πολιτικό πλαίσιο του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, για το πόσο μεγαλύτερα είναι σήμερα τα περιθώρια για «κωλοτούμπα» σε σύγκριση με το 2015.

Αυτή η στροφή στον σοσιαφιλελεύθερο «κεντρώο» συντηρητισμό είναι η τελευταία ελπίδα σωτηρίας του... Μητσοτάκη. Είναι όμως και ένα μήνυμα προς τις καθεστωτικές δυνάμεις ότι, αν η κλίση δεν βγάλει «καθαρό» αποτέλεσμα, τότε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ θα είναι διαθέσιμη για ευρύτερες κυβερνητικές λύσεις συνεργασίας. Και αυτές τις προειδοποιήσεις δεν πρέπει να υποτιμήσει κανένας άνθρωπος του κόσμου της εργασίας, κανένας άνθρωπος της Αριστεράς.

Τα F-16 στην Τουρκία (:), τα F-35 στην Ελλάδα και η Αριστερά

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Μια πληθώρα «αναλυτών» (και μεταξύ τους οι συνήθεις ιδιόμορφοι «αντι-ιμπεριαλιστές» της πατριωτικής Αριστεράς) έσπευσε να χαρακτηρίσει τις εξαγγελίες της αμερικανικής κυβέρνησης περί της προοπτικής να πουληθούν πολεμικά αεροσκάφη F-16 στην Τουρκία και F-35 στην Ελλάδα ως μια ακόμα απόδειξη του ισχυρισμού ότι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός παίζει ρόλο «Πόντιου Πιλάτου» στην περιοχή, αποφεύγοντας να πάρει καθαρή θέση μέσα στην όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

[...]

Ανατροπή της εξοπλιστικής πολιτικής

Στο ερώτημα αυτό δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία σχετικά με την απάντηση. Η προηγούμενη αμερικανική πολιτική αποτυπωνόταν στην αναλογία 7:10 στις πωλήσεις σύγχρονων όπλων προς την Ελλάδα και την Τουρκία. Αυτή η πολιτική έχει ανατραπεί όχι μόνο ποσοτικά, αλλά κυρίως ποιοτικά.

Την ώρα που η Τουρκία είναι στο περίμενε για την προμήθεια αμερικανικών F-16, το ελληνικό κράτος διαθέτει 83 πολεμικά αεροσκάφη F-16, αναβαθμισμένα σε επίπεδο Viper. Πρόκειται για το κορυφαίο εφικτό επίπεδο αναβάθμισης αυτών των αεροσκαφών «4ης γενιάς», ενώ το κόστος της αναβάθμισής τους από την κατασκευάστρια Lockheed Martin υπολογίστηκε ότι ξεπερνά το 1,5 δισ. δολάρια. Η επιχείρηση αυτή άρχισε επί Τσίπρα και ολοκληρώθηκε επί Μητσοτάκη, ενώ έχει ήδη συμφωνηθεί η αναβάθμιση σε Viper και των υπόλοιπων 38 F-16 που διαθέτει η πολεμική αεροπορία. Η έγκυρη, σε αυτά τα θέματα, γερμανική εφημερίδα F.A.Z. έγραψε πρόσφατα ότι η αναβάθμιση των ελληνικών F-16, όπως και η αγορά των πιο σύγχρονων γαλλικών Ραφάλ, έχουν ήδη ανατρέψει το συσχετισμό δυνάμεων στην περιοχή, δίνοντας το «πολεμικό πλεονέκτημα» στο ελληνικό κράτος.

Η πραγματική είδηση που προέκυψε από την πρόσφατη αμερικανοτουρκική διαπραγμάτευση στην

Ουάσινγκτον, ήταν η ανακοίνωση (για πρώτη φορά επισήμως) της πώλησης 40 F-35... στο ελληνικό κράτος. Εξ αυτών, λέει, τα 20 θα έχουν παραδοθεί ως το 2027 και τα υπόλοιπα θα παραδοθούν σταδιακά στη συνέχεια.

Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο υποτίμησης αυτής της είδησης. Τα F-35 είναι τα κορυφαία πολεμικά αεροσκάφη «5ης γενιάς» που κυκλοφορούν σήμερα στον πλανήτη. Είναι τεχνολογίας stealth, δηλαδή «αόρατα» και μη-αντιμετωπίσιμα από όλα τα συστήματα αεράμυνας που υπάρχουν στην περιοχή. Κινούνται με ταχύτητες που προσεγγίζουν τα 2.000 χλμ./ώρα και με τεράστια ακτίνα δράσης. Μπορούν να φέρουν δυσανάλογα μεγάλο φορτίο όπλων κατά στόχων στην ξηρά, τη θάλασσα ή τον αέρα και έχουν υπερ-προωθημένες δυνατότητες ηλεκτρονικού πολέμου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το F-35 είναι ένα κρίσιμο όπλο επιθετικού χαρακτήρα.

Για να καταλάβει ο αναγνώστης το βάρος αυτής της είδησης, σημειώνουμε ότι η Lockheed έχει παράξει μόνο 400 F-35 προς παραγγελίες εκτός του αμερικανικού στρατού, προς τις ένοπλες δυνάμεις χωρών όπως ο Καναδάς, η Βρετανία, η Αυστραλία, η Ιταλία και βεβαίως το Ισραήλ. Το ελληνικό κράτος εμφανίζεται να διασφαλίζει το 10% της παραγωγής προς παγκόσμια κατανάλωση της πιο φονικής/επιθετικής μηχανής του σύγχρονου ιμπεριαλισμού.

Το κόστος του καθενός F-35 υπολογίζεται σε πάνω από 80 εκατ. δολάρια, χωρίς να συνυπολογίζεται το πρόσθετο κόστος των φερόμενων από αυτό όπλων και επίσης το κόστος του πρόσθετου ηλεκτρονικού εξοπλισμού. Αν αυτή η παραγγελία ολοκληρωθεί, θα πρόκειται για την κορυφαία εξοπλιστική δαπάνη στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού.

Όπως είναι φανερό, μια τόσο σημαντική απόφαση δεν κρίνεται κυρίως στη στιγμή της ανακοίνωσής της. Στην πραγματικότητα η ένταξη του ελληνικού κράτους στο πρόγραμμα F-35 έχει δρομολογηθεί από προηγούμενες πολύπλευρες απο-

φάσεις. Τα αμερικανικά F-35 ήδη σταθμεύουν στη Σούδα, όπου οι πυκνές αμερικανοελληνικές «ασκήσεις» χτίζουν σταδιακά το αναγκαίο τεχνολογικό υπόβαθρο ένταξης των F-35 στις δραστηριότητες του ελληνικού στρατού. Η εκπαίδευση των πιλότων της πολεμικής αεροπορίας έχει ανατεθεί στο Κράτος του Ισραήλ, που διαθέτει εμπειρία F-35. Άλλες κρίσιμες εξοπλιστικές επιλογές (όπως των Ραφάλ, αλλά κυρίως των φρεγατών τύπου Μπελχάρα) έγιναν προϋπολογίζοντας τη δυνατότητά τους για «επικοινωνία» και συντονισμό με τα F-35.

Όλα αυτά μαζί συνιστούν μια αφανή, αλλά πολύ ουσιαστική, αλλαγή του πολεμικού δόγματος του ελληνικού κράτους. Είναι αυτό που οι στρατοκράτες (αλλά και οι πάσης φύσεως πολιτικοί θαυμαστές τους) αποκαλούν «αναβάθμιση», από το ρόλο «αμυντικής ισχύος στο Αιγαίο» στο ρόλο «στρατηγικής παρουσίας στην Ανατολική Μεσόγειο».

Οι εξοπλισμοί αυτού του επιπέδου προϋποθέτουν μια διαρκή πολιτική σύσφιξης των σχέσεων με το διεθνή ιμπεριαλισμό. Τα σύγχρονα οπτικά συστήματα απαιτούν διαρκείς προμήθειες καινοτομιών, διαρκή εκπαίδευση, δαπανηρή συντήρηση κ.ο.κ. Τα Ραφάλ, οι Μπελχάρα και τα F-35, είναι η άλλη όψη των πολεμικών συμφώνων με τη Γαλλία και τις ΗΠΑ, το αναγκαίο συμπλήρωμα της πολιτικής των στρατιωτικών «αξόνων» με το Ισραήλ, την Αίγυπτο και τις αντιδραστικές αραβικές μοναρχίες.

[...]

Πολιτικά καθήκοντα για την Αριστερά

Αυτές οι εξελίξεις θέτουν προωθημένα πολιτικά καθήκοντα στην Αριστερά:

Η κλιμάκωση των εξοπλισμών είναι άμεσα συνδεδεμένη με το κοινωνικό ζήτημα. Το κόστος των όπλων θα πληρωθεί από τους μισθούς, τις συντάξεις και τις κοινωνικές δαπάνες. Και όποιος υπόσχεται κοινωνική πρόοδο χωρίς να απορρίπτει τους εξοπλισμούς, απλώς υποκρίνεται.

Η αντιμετώπιση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού ως θέματος

«υπεράσπισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας» ή, χειρότερα, ως μιας εθνικοαπελευθερωτικής ιστορικής εκκρεμότητας στην περιοχή, οδηγεί αντικειμενικά στην υποβάθμιση της αντι-ιμπεριαλιστικής πάλης. Η «νομιμοποίηση» στα μυαλά απλών ανθρώπων της ύπαρξης των βάσεων, της ένταξης στο ΝΑΤΟ, ακόμα και του ρόλου-χασάπη του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή, έχει κάνει ιστορικά βήματα μέσω της θεματολογίας των «εθνικών θεμάτων».

Η ενίσχυση του μιλιταρισμού είναι μια σημαντική πολιτική απειλή. Ο μιλιταρισμός δεν είναι μόνο τα όπλα. Είναι και ιδέες αλλά και πολιτικά δίκτυα. Σήμερα στην ΕΥΠ, στο στρατό, στις δυνάμεις καταστολής, στον Τύπο, στην περιφέρεια (οργανώσεις απόστρατων κ.ά.), στο εσωτερικό των καθεστωτικών πολιτικών κομμάτων κ.ο.κ. αυτά τα δίκτυα σημαίνουν επικίνδυνες προόδους. Και αν η Αριστερά συνεχίσει να μην τα αναγνωρίζει και να αποφεύγει την αντιμετώπισή τους, ο κίνδυνος θα γίνει μεγαλύτερος.

Η πολιτική ειρήνης, συμφιλίωσης, αλληλεγγύης μεταξύ των λαών της περιοχής, πέρα από άμεση πολιτική αναγκαιότητα, έχει και μια στρατηγική/ιδεολογική διάσταση. Μια γενικευμένη αντι-ιμπεριαλιστική ρήξη, μια ουσιαστική κοινωνική ανατροπή, η διεκδίκηση της σοσιαλιστικής απελευθέρωσης της εργαζόμενης πλειοψηφίας, δεν πρόκειται να ολοκληρωθεί στην περιοχή μέσα στα «μικρά κράτη» που ο ιμπεριαλισμός ενθάρρυνε κατά τον 19ο αιώνα συνυπολογίζοντας ακριβώς στο να περιορίσει τις ιστορικές δυνατότητες αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Όχι τυχαία, στα πρώτα του βήματα το εργατικό-σοσιαλιστικό κίνημα στην περιοχή, εμπνεόταν από την προοπτική μιας σοσιαλιστικής, διεθνοιστικής, ομοσπονδιακής. Αυτές τις ιδέες οφείλουμε να ανανεώσουμε και να ενισχύσουμε προκειμένου να υπερασπίσουμε την ειρήνη, να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις των εξοπλισμών, να κρατήσουμε ανοιχτή την προοπτική της ουσιαστικής κοινωνικής αλλαγής προς όφελος των ανθρώπων που δουλεύουν.

Ενάντια στην επίσκεψη Μπλίνκεν στην Αθήνα

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ υπ. Εξ., Άντονι Μπλίνκεν, στην Αθήνα λειτουργεί ως υπενθύμιση της απογείωσης των δεσμών μεταξύ ελληνικού και αμερικανικού κράτους τα τελευταία χρόνια.

Ο Μπλίνκεν δεν πραγματοποιεί μια τυπική επίσκεψη σε μία ακόμα «σύμμαχο χώρα», έρχεται για τον «τέταρτο γύρο» ενός «στρατηγικού διαλόγου» –πράγμα-τα που περιγράφουν το βάθος και την συστηματικότητα της ελληνοαμερικανικής συμμαχίας. Η Συμφωνία Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας (MDCA) –με τις διαρκείς «επικαιροποιήσεις» της– έχει ήδη παράξει τετελεσμένα: Ο εκσυγχρονισμός των στρατιωτικών υποδομών σε Λάρισα-Σούδα, η μετατροπή της Αλεξανδρούπολης σε κεντρική αρτηρία ανεφοδιασμού της ανατολικής πτέρυγας του NATO, έχουν ήδη μετατρέψει την Ελλάδα σε φρούριο-ορμητήριο του «δυτικού» ιμπεριαλισμού. Στην ατζέντα των διμερών συζητήσεων, αναμένεται να τεθεί και η αμερικανική απάντηση στο ελληνικό αίτημα για τα F-35, με τον αμερικανικό Τύπο να σχολιάζει πρόσφατα ότι «οποιοδήποτε αίτημα της Αθήνας αναμένεται να γίνει δεκτό». Η πολιτική και στρατιωτική σημασία αυτής της συναλλαγής δεν μπορεί να υποτιμηθεί (βλ. σχετικό άρθρο σε δίπλα σελίδες).

Η επίσκεψη Μπλίνκεν είναι μια «ευκαιρία» για το κίνημα και την Αριστερά να διαδηλώσουν την εναντίωσή τους σε αυτούς τους σχεδιασμούς: Την εξοπλιστική κούρσα, την επιδίωξη του ελληνικού κράτους να αναβαθμιστεί σε βασικό στήριγμα των ΗΠΑ στην περιοχή απέναντι στην «αμφίβολη» Τουρκία, επιδιώκοντας να υλοποιήσει το όνειρο των στρατοκρατών για αναβάθμιση του ελληνικού στρατού σε ρόλο «στρατηγικής

παραουσίας στην Ανατολική Μεσόγειο». Η διαδήλωση ενάντια στον Μπλίνκεν είναι το καλύτερο μήνυμα που μπορούμε να στείλουμε στην άλλη πλευρά του Αιγαίου.

Η κινητοποίηση και η καταγγελία ενάντια στη στενή συμμαχία Ελλάδας-ΗΠΑ αποτελεί ωστόσο και μήνυμα διεθνούς σημασίας. Ένα χρόνο μετά την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, είναι σε πλήρη εξέλιξη η «αναβάπτιση» του NATO, που ανέκτησε τη συνοχή του και έναν –ιδεολογικό– «λόγο ύπαρξης», εξοπλίζει το ουκρανικό κράτος ως «αντιπρόσωπο» της προώθησης των δικών του σχεδίων στην Ανατολική Ευρώπη, ενώ αναβαθμίζει διαρκώς το οπλοστάσιό του, προετοιμαζόμενο για μεγάλες μελλοντικές συγκρούσεις. Η πάλη για τη διάλυση της πολεμικής Συμμαχίας γίνεται πολύ πιο ζωτική στον επικίνδυνο κόσμο που διαμορφώνει η όξυνση των ανταγωνισμών των μεγάλων δυνάμεων –και αυτός ο δρόμος μπορεί να ανοίξει μόνο από τα κινήματα στο εσωτερικό του κάθε κράτους-μέλους, για ρήξη και αποχώρηση από αυτήν την ιμπεριαλιστική Συμμαχία.

Όμως η χρονική σύμπτωση της επίσκεψης Μπλίνκεν με τον ένα χρόνο από την 24η Φλεβάρη δημιουργεί επιπλέον καθήκοντα. Στην επέτειο της εισβολής του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην Ουκρανία και τη ρητή αμφισβήτηση του δικαίωμάτος της να υπάρχει από τον Πούτιν, θα ήταν εγκληματική «τύφλωση» να απουσιάζει η καταγγελία της εισβολής και του συνεχιζόμενου πολέμου. Το πλαίσιο, η συνθηματολογία, οι δράσεις των αντιπολεμικών-αντιιμπεριαλιστικών πρωτοβουλιών αυτές τις μέρες του Φλεβάρη, οφείλουν να σταθούν στο ύψος αυτού του αυτονόητου καθήκοντος, για να μην μετατραπεί η καταγγελία ενός

ιμπεριαλιστικού πόλου σε «κλείσιμο του ματιού» στον άλλον.

Το κείμενο-κάλεσμα αριστερών οργανώσεων-συλλογικοτήτων στη Θεσσαλο-

νίκη, αποτελεί μια τέτοια ελάχιστη βάση, που αναδεικνύει όλες τις παραπάνω πτυχές του πολιτικού νοήματος των αντιπολεμικών δράσεων στα τέλη Φλεβάρη.

Ένας χρόνος από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία

**ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΜΠΛΙΝΚΕΝ:
ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ Ο ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΩΝ ΦΟΝΙΑΔΩΝ!**

**ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ- ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ: ΤΡΙΤΗ 21 ΦΛΕΒΑΡΗ
7.00 μ.μ. | ΑΓΑΛΜΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ**

- ΗΠΑ – NATO και Ρωσία, ΕΞΩ από την Ουκρανία
- Όχι στον πόλεμο – Ανεμπήκοή της χώρας από αυτόν
- Έξω οι βάσεις και το NATO από την Ελλάδα
- Όχι στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό
- Ελλάδα-Τουρκία: Κοινοί αγώνες των λαών ενάντια σε πόλεμο και εξοπλισμούς
- Κάτω η πολιτική της ακρίβειας και της φτώχειας
- Αλληλεγγύη στους μετανάστες-πρόσφυγες, Ειρήνη και Φιλία των λαών

ΑΡΙΣΤΕΡΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ-ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ

Όχι στην αλληλοσφαγή και τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς Η αλληλεγγύη και η φιλία το όπλο των λαών

Στις 20 και 21 Φλεβάρη, ο αμερικανός ΥΠΕΞ, Άντονι Μπλίνκεν, έρχεται στην χώρα μας και την περιοχή (Τουρκία, Ισραήλ) για να προωθήσει τα φιλοπόλεμα σχέδια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Αυτή η καθόλου τυχαία επίσκεψη συνιστά μεγάλη πρόκληση στα αντιπολεμικά και αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα της εργατικής τάξης, της νεολαίας και του λαού.

Γίνεται λίγες μόλις μέρες πριν, συμπληρωθεί ένας χρόνος (στις 24 Φλεβάρη) από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και το ξέσπασμα του άδικου πολέμου –στην καρδιά της Ευρώπης– που έχει στοιχίσει δεκάδες χιλιάδες ζωές, έχει αφήσει πολύ περισσότερους σακατεμένους και με τις καταστροφές να είναι ανυπολόγιστες. Τίποτα δεν

δείχνει ότι αυτός ο πόλεμος πρόκειται να σταματήσει σύντομα, με τη Δύση (ΗΠΑ- NATO- ΕΕ) να εξοπλίζει καθημερινά το αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου και τη Ρωσία να εκτοξεύει συχνά απειλές έως και για χρήση πυρηνικών όπλων. Οι ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις είναι αγεφύρωτες, οι μεγάλες δυνάμεις χαράσσουν ξανά τα σύνορα με το αίμα των λαών! Και απειλούν τους ευρωπαϊκούς λαούς και τους λαούς όλου του κόσμου ακόμη και με έναν γενικευμένο, παγκόσμιο πόλεμο!

Στο φόντο αυτό η άρχουσα τάξη της χώρας μας συντάσσεται πλήρως με τα σχέδια ΗΠΑ-ΕΕ, παραδίδει βάσεις, λιμάνια, θάλασσα και αέρα σε ΗΠΑ-NATO, μετατρέποντας τη χώρα σε πλατφόρμα των πολεμικών εξορμήσεών τους και ταυτόχρονα σε πεδίο

ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και στόχο. Κάθε ελληνική κυβέρνηση, συμπεριλαμβανομένων της κυβέρνησης ΝΔ και της προηγούμενης του ΣΥΡΙΖΑ, στηρίζουν την πολιτική του πολέμου, προσφέροντας ζεστό χρήμα στις πολεμικές βιομηχανίες για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα του NATO.

Επίσης με φόντο αυτήν την επικίνδυνη πολεμική όξυνση, ο αντιδραστικός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, καλά κρατεί. Τα επεισόδια και οι εμπλοκές έχουν γίνει ρουτίνα και η κούρσα των πολεμικών εξοπλισμών επιταχύνεται. Συνολικά από το 2020 έως και το 2022 οι στρατιωτικές δαπάνες αυξήθηκαν κατά 89,6%, δηλαδή σχεδόν διπλασιάστηκαν! Οι δύο χώρες οδεύουν προς εκλογές, μέσα σε ένα εθνικιστικό κλίμα

και με τις αστικές τάξεις να προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοια των ιμπεριαλιστών και να αναβαθμίσουν την παρουσία τους στη περιοχή. Οι λαοί μας κινδυνεύουν να αλεστούν στις μυλόπετρες αντιδραστικών σχεδίων των ιμπεριαλιστικών χωρών και των αστικών τάξεων των δύο χωρών για τις θαλάσσιες ζώνες, τις εξορύξεις και τους ενεργειακούς και εμπορικούς δρόμους, και γενικότερα για αλλότρια συμφέροντα σε Αιγαίο, Κύπρο και Νοτιοανατολική Μεσόγειο. Ταυτόχρονα οι τερατώδεις εξοπλισμοί εντείνουν τις πολιτικές της φτώχειας και της ακρίβειας, ενώ το εθνικιστικό κλίμα γίνεται μοχλός προώθησης, και στις δύο πλευρές του Αιγαίου, μιας λαίλαπας αντιλαϊκών μέτρων με στόχο την συντριβή των όρων ζωής, δουλειάς, ελευθεριών των δύο λαών.

Εργατικές διεκδικήσεις και κλαδικό αγώνα παρεισφρέουν στην προεκλογική περίοδο

Μια Γενική Απεργία μπορεί να αλλάξει την ατζέντα!

Των Κατερίνας Γιαννούλια

Πόσο αδιατάρακτο και ήρεμο μπορεί να παραμείνει το προεκλογικό κλίμα

Αρκεί η επίμονη άρνηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού στα κορυφαία τριτοβάθμια συνδικάτα και σε πολλές ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα, να κηρύξει νέα πανεργατική απεργία, παρά τις απανωτές επιθέσεις που έχει δεχτεί ο κόσμος της δουλειάς και παρά το μαζικό μήνυμα που έστειλαν οι εργαζόμενοι στην τελευταία Γενική Απεργία της 9 Νοέμβρη;

Η συνδικαλιστική αριστερά, από το ΠΑΜΕ έως τη ριζοσπαστική/αντικαπιταλιστική αριστερά, στα σωματεία, τις ομοσπονδίες και τα συνδικάτα, μπορεί και θέλει να επιβάλλει την εργατική ατζέντα, σε όλο αυτό το προεκλογικό διάστημα; Θα σπάσει το κλίμα της «κοκορομαχίας» εντός των πλαισίων και ορίων που θέτει το σύστημα και θα μετατοπίσει τη συζήτηση από το ποιος είναι ο καλύτερος «διαχειριστής» των επιλογών του κεφαλαίου, στο ποιος είναι ο διεκδικητής και οι τρόποι πάλης για να ανακουφιστούν επιτέλους οι άνθρωποι της δουλειάς και να σπάσει η μονοτονία της ακραίας λιτότητας, του αυταρχισμού και των αβάσταχτων πια δυσκολιών που βιώνει ο κόσμος μας;

Ενδιαφέροντα νέα από μικρούς και μεγάλους κλάδους και χώρους δουλειάς δείχνουν ότι, επιμέρους (αλλά όχι

συντεχνιακές), αντιστάσεις, διεκδικήσεις και κινητοποιήσεις επιμένουν, συσπειρώνοντας κόσμο και απειλώντας αρκετά συχνά να «φυτιλιάσουν» το φαινομενικά αδιατάρακτο, από εργατικούς αγώνες, πολιτικό σκηνικό, αλλάζοντας τη θεματολογία των δελτίων ειδήσεων των συστημικών ΜΜΕ και των εξυπνακίστικων διαλόγων μέσα στη Βουλή μεταξύ των λεγόμενων «κομμάτων εξουσίας».

Επιμέρους και διαφορετικά θέματα, τα οποία αφορούν συγκεκριμένους κλάδους και μοιάζουν δυσνόητα ή άσχετα από τη ζωή της πλειοψηφίας της κοινωνίας, ταλανίζουν τεράστιο αριθμό εργαζομένων και δημιουργούν συνθήκες «υπό αναμονή» έκρηξης.

Εκπαιδευτικό

Το ζήτημα της ατομικής αξιολόγησης στην εκπαιδευτική κοινότητα, το οποίο επαναφέρει με... θρησκευτική ευλάβεια το Υπουργείο Παιδείας της Κεραμέως, διατηρεί τους εκπαιδευτικούς σε μία διαρκή και μαζική αγωνιστική ετοιμότητα και προφανώς, αφορά το σύνολο της εργαζόμενης κοινωνίας, αφού ο βασικός στόχος της Κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι «να χρεώσουν τις δικές τους ευθύνες στους ίδιους τους εκπαιδευτικούς, τους γονείς και τους μαθητές», όπως αναφέρει πρόσφατη ανακοίνωση της Διδακταλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας (ΔΟΕ) και «να επιφέρουν την κατηγοριοποίηση σχολείων, εκπαιδευτικών και μαθητών/τριων, την κατάταξη σχολείων και εκπαιδευτικών σε «καλά» και «κακά», που θα

ανταγωνίζονται μεταξύ τους ανάλογα με την πρόσβασή τους σε χορηγούς, ανάλογα με την ταξική σύνθεση του Δήμου, της Περιφέρειας κτλ», κατά τα γραφόμενα της ΟΛΜΕ.

Οι εκπαιδευτικοί έχουν κατ' επανάληψη επιχειρηματολογήσει στη σχολική κοινότητα (γονείς και μαθητές) για τις καταστροφικές συνέπειες αυτού

βάθμιων συλλόγων τους, ενώ έχει ήδη προκηρυχθεί απεργία στις 15 Φλεβάρη.

Νοσοκομεία

Ο αντίστοιχα μεγάλος και χρήσιμος κλάδος των εργαζομένων στα Δημόσια νοσοκομεία, επίσης βρίσκεται σε αναβρασμό, υπόκωφο ή και αυξομειούμενο, αλλά διαρκή, λόγω των επανει-

Οι εργατικές διεκδικήσεις και τα αιτήματα των εργαζομένων για την αντιστροφή της λιτότητας, για την επαναφορά των εργασιακών σχέσεων σε αξιοπρεπείς και ασφαλείς συνθήκες δουλειάς, για δημόσιες και δωρεάν κοινωνικές υπηρεσίες μοιάζουν πολύ ώριμες για να τεθούν αγωνιστικά απέναντι στην κυβέρνηση και όσους διεκδικητές της επόμενης κυβέρνησης που αποδέχονται τα όρια και τις επιλογές του συστήματος.

του τύπου των «αξιολογήσεων», στο Δημόσιο σχολείο και, με συντριπτικές πλειοψηφίες σε κινητοποιήσεις, τις έχουν κατ' επανάληψη απορρίψει.

Βρισκόμαστε σε νέο κύκλο αγώνων από ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, με συνελεύσεις των εκπαιδευτικών πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και με συνελεύσεις προέδρων των πρωτο-

λημμένων επιθέσεων που δέχεται από αυτήν και τις προηγούμενες κυβερνήσεις, επιθέσεις καθόλου αδιάφορες για τη ζωή του λαού, αφού αφορούν τη ραγδαία ιδιωτικοποίηση της Δημόσιας Υγείας και στερούν από εκατομμύρια φτωχοποιημένους εργαζόμενους, το πολυτιμότερο αγαθό, την πρόσβαση στις δωρεάν παροχές υγείας.

Παράσταση διαμαρτυρίας στο Υπουργείο Οικονομικών

Στα πλαίσια του συντονισμού και της κλιμάκωσης των δράσεων σωματείων και ομοσπονδιών του στενού και ευρύτερου δημόσιου τομέα, πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 25/1/23 παράσταση διαμαρτυρίας των Διοικητικών συμβουλίων στο υπουργείο Οικονομικών. Αντιπροσωπία τους συναντήθηκε με τον κ. Χριστοδουλάκη διευθυντή του γραφείου του γενικού γραμματέα του υπουργείου και ανέλυσε το πλαίσιο αιτημάτων με αιχμή την ανάγκη για ουσιαστικές αυξήσεις μισθών με κάλυψη των μεγάλων απωλειών των τελευταίων χρόνων και την αλλαγή του θεσμικού πλαισίου που καταργεί επί της ουσίας τη δυνατότητα διαπραγμάτευσης γνήσιων Συλ-

λογικών συμβάσεων με μισθολογικές παροχές. Η αντιπροσωπία μετέφερε την αγωνία και αγανάκτηση των εργαζομένων στο δημόσιο που πρέπει να αντιμετωπίσουν καθημερινά την ακρίβεια που «καλπάζει», με μισθούς «πείνας» που έχουν υποστεί απώλειες πάνω από 50%. Ο κ. Χριστοδουλάκης αρκέστηκε να πει ότι θα μεταφέρει τη συζήτηση και τα αιτήματα στον υπουργό. Η αντιπροσωπία ζήτησε να οριστεί άμεσα νέα συνάντηση με τον ίδιο τον υπουργό, ενώ τόνισε ότι θα κλιμακωθούν οι κινητοποιήσεις το επόμενο διάστημα τόσο σε κάθε χώρο όσο και σε συντονισμό, γιατί η κατάσταση των εργαζομένων και στο δημόσιο έχει φτάσει στο «μη παρέκει».

Με το τέλος της συνάντησης οι εκ-

πρόσωποι των διοικητικών συμβουλίων έκαναν σύντομη σύσκεψη έξω από το υπουργείο και αποφάσισαν να μεταφέρουν στους χώρους για λήψη αποφάσεων, την πρόταση για στάση εργασίας και συγκέντρωση εργαζομένων έξω από το υπουργείο Οικονομικών την ΠΕΜΠΤΗ 16 Φεβρουαρίου ώρα 1μμ. καθώς και να μεταφέρουν στα τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα και στο συνέδριο του Ε.Κ.Α. την ανάγκη άμεσης απεργιακής κλιμάκωσης με παρακαταθήκη την επιτυχία της απεργίας στις 9 Νοεμβρίου.

Τα βασικά αιτήματα είναι:

- Ουσιαστικές αυξήσεις μισθών με βάση την αναπλήρωση των απωλειών των τελευταίων χρόνων, τη μεγάλη ακρίβεια και τον πληθωρισμό.

- Επαναφορά του 13ου & 14ου μισθού.

- Γνήσιες και ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και συμβάσεις και στον Δημόσιο Τομέα, με την δυνατότητα να περιλαμβάνουν μισθολογικές αυξήσεις, χωρίς απαγορεύσεις, προαπαιτούμενα και όρους.

- Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και προσλήψεις μόνιμου προσωπικού με βάση τις πολύ μεγάλες ανάγκες.

- Κατάργηση των νόμων που βάζουν εμπόδια και απαγορεύσεις στην διεκδίκηση μισθολογικών αυξήσεων, καθώς και του νόμου Χατζηδάκη και όσων βάζουν εμπόδια και απαγορεύσεις στη συνδικαλιστική λειτουργία και δράση.

Μπορεί να μη βλέπουμε τις τεράστιες κινητοποιήσεις για την υγεία αλλά Ισπανία, αλλά σε πάρα πολλά νοσοκομεία, σε συνελεύσεις, σε παραστάσεις διαμαρτυρίας κατά τις επισκέψεις Πλεύρη, Γκάγκα και λοιπών κυβερνητικών στελεχών, ακόμα και στη μεγαλειώδη λαϊκή διαδήλωση υπεράσπισης του νοσοκομείου της Ιεράπετρας, εκφράζεται η υποβόσκουσα τεράστια δυσαρέσκεια του κλάδου και των χρηστών των υπηρεσιών υγείας, πόσο ακόμα μία «υπό αναμονή» έκρηξη.

Η απεργιακή κινητοποίηση που έχει εξαγγείλει ΠΟΕΔΗΝ για τις 22/2 είναι ένα ακόμη γεγονός που απειλεί να «μπει σφήνα» στην προεκλογική περίοδο, όπως έχει σχεδιαστεί για να βολέψει το σύστημα και τα κόμματά του.

Καλλιτέχνες

Οι εξαιρετικά μαζικές, αποφασιστικές, επαναλαμβανόμενες και ευχάριστα θορυβώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις των καλλιτεχνών, ενάντια στην πολιτική υποβάθμισης και ιδιωτικοποίησης των σπουδών τους, που η κυβέρνηση έλπιζε ότι θα περάσει «αναίμακτα», θυμίζουν εργατικούς αγώνες «από τις παλιές καλές εποχές» και στέλνουν μήνυμα ότι το σύστημα δεν μπορεί να θεωρεί ότι έχει ξεμπερδέψει με την εργατική τάξη, μετά τη σχετική «παράλυση» που δημιούργησε η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Η συμπάρσταση του κόσμου στον αγώνα των καλλιτεχνών είναι συντριπτική και αποτελεί άλλο ένα πεδίο ενοποίησης των εργαζομένων και του κόσμου που χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες τους.

Το προσοντολόγιο, η αποζημίωση των μετακινήσεων των Δημοσίων Υπαλλήλων, οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας σε Ιδιωτικό αλλά και σε Δημόσιο τομέα, η αγανάκτηση από τα τραγικά συνεχή εργατικά δυστυχήματα κυρίως στο χώρο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, αλλά και στις ιδιωτικές επιχειρήσεις, οι ιδιωτικοποιήσεις ακόμα περισσότερων χρήσιμων και αναγκαίων δημοσίων υπηρεσιών (πχ ΚΤΕΟ), οι όλο και πιο άθλιες εργασιακές συνθήκες ακόμα και στο Δημόσιο τομέα, οι απολύσεις συμβασιούχων πολλών χρόνων ακόμα και στο Δημόσιο τομέα (βλέπε Μπενάκειο Φυτοπαθολογικό Ινστιτούτο), η αντιμετώπιση των βασικών αναγκών των εργαζομένων με διαφόρων ειδών κουπόνια σίτισης ή και με διάφορα, αμφιβόλου διάρκειας και αποτελεσματικότητας, επιδόματα, σε κατηγορίες και υποκατηγορίες εργαζομένων, έχουν χάσει τον εργαζόμενο κόσμο. Κανείς και καμιά δεν ξέρει τι ισχύει νομικά για τη δουλειά και τη ζωή του/της, κανείς και καμιά δεν μπορεί να προγραμματίσει τη ζωή του/της και τα παραδείγματα των μεγάλων εργατικών κινητοποιήσεων που έρχονται από το διεθνές χώρο

(Γαλλία, Αγγλία κλπ) μοιάζουν όλο και πιο δελεαστικά!

Εργατικές διεκδικήσεις

Σε αυτό το κλίμα οι εργατικές διεκδικήσεις και τα αιτήματα των εργαζομένων για την αντιστροφή της λιτότητας, για την επαναφορά των εργασιακών σχέσεων σε αξιοπρεπείς και ασφαλείς συνθήκες δουλειάς, για δημόσιες και δωρεάν κοινωνικές υπηρεσίες μοιάζουν πολύ ώριμες για να τεθούν αγωνιστικά απέναντι στην κυβέρνηση και όσους διεκδικητές της επόμενης κυβέρνησης που αποδέχονται τα όρια και τις επιλογές του συστήματος.

Η αριστερά στα σωματεία και τα συνδικάτα είναι η μόνη που μπορεί να επιβάλλει στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία την προκήρυξη μιας νέας Γενικής Απεργίας, όχι απλά ως συνέχεια της επιτυχημένης 9 Νοέμβρη, αλλά και ως δυναμική παρέμβαση στις προεκλογικές συνθήκες, ώστε να ακουστούν και να διεκδικηθούν οι εργατικές απαιτήσεις, αλλάζοντας την ατζέντα της πολεμοχαρούς έξαρσης, του εξοπλιστικού παροξυσμού και των ανέξοδων κι αόριστων κάποιων δήθεν φιλολαϊκών υποσχέσεων από όσους έχουν νομοθετήσει ήδη και πολλάκις, υπέρ των συμφερόντων των λίγων.

Από τις συνδικαλιστικές δυνάμεις που αντιστοιχούν στα κυβερνητικά κόμματα δεν περιμένουμε να διαταράξουν την προεκλογική περίοδο με μια απεργία ικανή να συσπειρώσει όλο το εργατικό δυναμικό που δίνει μεγάλες ή μικρότερες μάχες στον χώρο του, με μια απεργία που θα απειλεί να επαναφέρει την εργατική τάξη στο επίκεντρο του πολιτικού σκηνικού.

Από το ΠΑΜΕ, όμως, θα περιμέναμε να μην υποκλιθεί σε αυτές τις προτεραιότητες του συστημικού και γραφειοκρατικού συνδικαλισμού και, σε συνεργασία με την υπόλοιπη αριστερά (ριζοσπαστική/αντικαπιταλιστική), να επιβάλλουν μια πορεία προς τις εκλογές σε αγωνιστικό και διεκδικητικό κλίμα για τα εργατικά/ταξικά συμφέροντα.

Η συνδικαλιστική αριστερά, με πραγματική διάθεση συνεννόησης μπορεί να επιβάλλει να ξεπεραστούν τα τεχνητά εμπόδια που προβάλλονται στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ, όπου οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού προσπαθούν να μπλοκάρουν κάθε συζήτηση για απεργία ενόψει εκλογών, ενώ ούτε Γενικό Συμβούλιο δεν δέχονται να συγκαλέσουν.

Ο στόχος της συνεργασίας μοιάζει πιο εφικτός και κατά τη γνώμη μας είναι απαραίτητο να περιφρουρηθεί. Τα αποτελέσματα μπορεί να είναι εντυπωσιακά και αναζωογονητικά για τον ταλαίπωρο κόσμο μας, ενώνοντας αγώνες, με πραγματική προοπτική νίκης, που πολύ μας έχει λείψει ως τάξη!

Με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΓΛΥΞΜΠΟΥΡΓΚ

Βασιλόφρονες ακροδεξιότητες, υπουργοί και βουλευτές της ΝΔ, ιεράρχες και τα (πάντοτε πρόθυμα) καθεστωτικά ΜΜΕ, επί μέρες απέδιδαν τιμές για τον θάνατο του Γλύξμπουργκ, σε μια χυδαία απόπειρα εξωραϊσμού ενός αντιδραστικού-αναχρονιστικού θεσμού, όπως η βασιλεία. Ο μισός κρατικός μηχανισμός τέθηκε στην υπηρεσία μιας οικογένειας ανεπάγγελτων και η δήθεν «κηδεία ιδιώτη», μετατράπηκε σιωπηρά σε κηδεία «δημοσία δαπάνη», όπως άλλωστε συνηθίζουν να ζουν τα μέλη αυτής της κάστας παράσιτων, ανά την υφήλιο. Τα «κουτοπόνηρα» επιχειρήματα περί αρχηγού κράτους που ακούστηκαν στο δημόσιο διάλογο, δεν μπορούν να «ξεπλύνουν» (αντίθετα ενισχύουν) τις εγκληματικές ευθύνες του έκπτωτου στα τραγικά γεγονότα της αποστασίας και της χούντας. Όπως και το διαχρονικό ρόλο της μοναρχίας, ως «ενοποιητικού παράγοντα» των συστημικών δυνάμεων, σε περιόδους πολιτικής αστάθειας και αμφισβήτησης των «από κάτω». Στον απόηχο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, η λαϊκή βούληση, με το δημοψήφισμα του 1974, έστειλε στα αζήτητα τον Κωνσταντίνο και τη βασιλεία. Στις σημερινές συνθήκες συντηρητικής μεταπολίτευσης του πολιτικού και ιδεολογικού άξονα, διάφοροι ακροδεξιοί και δεξιοί δημαγωγοί, αισθάνονται άνετα να προπαγανδίζουν ιστορικά ψέματα και να ονειρεύονται βασιλιάδες ή στρατηγούς ως «σωτήρες του έθνους». Όσο θόρυβο και να έκαναν τις μέρες της ταφής του Γλύξμπουργκ, η λύπη τους δεν άγγιξε τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Γιατί όπως έγραφε και ο Σαΐξπηρ «αν ζούμε, ζούμε για να πατήσουμε πάνω στα κεφάλια των βασιλιάδων».

«ΘΗΛΙΑ» ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ

Η Ελλάδα σπάει τα ρεκόρ σε όλους τους δείκτες που μετράνε τη στεγαστική επισφάλεια, καθώς σύμφωνα με τη Eurostat, το 32,4% του αστικού πληθυσμού της χώρας ζούσε το 2021 σε νοικοκυριά που έπρεπε να πληρώνουν περισσότερο από το 40% του διαθέσιμου εισοδήματός τους για ενοίκιο ή τόκους στεγαστικού δανείου και τους λογαριασμούς της κατοικίας τους. Ακόμα υψηλότερο είναι το ποσοστό των ελληνικών νοικοκυριών που δυσκολεύονται να ανταποκριθούν σε λογαριασμούς, ενοίκια και στεγαστικά δάνεια, με το 36,4% να έχει καθυστερημένες οφειλές, έναντι 9% του ευρωπαϊκού μέσου όρου. Η έκθε-

ση αυτή έρχεται σε μια στιγμή που η άνοδος τόσο των στεγαστικών δανείων, λόγω των υψηλότερων επιτοκίων, όσο και των ενοικίων (απουσία οποιασδήποτε πολιτικής «πλαφόν» στις τιμές των ενοικίων και δημιουργία κοινωνικής κατοικίας) επαναφέρει με δραματικό τρόπο το ζήτημα του δικαιώματος στη στέγη. Σε συνδυασμό με τον υψηλό πληθωρισμό και το κόστος των λογαριασμών της ενέργειας (που οδηγεί και το φετινό χειμώνα σε θανάτους εξαιτίας της ενεργειακής φτώχειας, όπως πρόσφατα στη Ν. Ιωνία), μιλάμε πλέον για πραγματική «θηλιά» επιβίωσης. Οι προηγούμενες και η επερχόμενη αύξηση του κατώτατου μισθού δεν φτάνουν φυσικά να καλύψουν τις απώλειες από την πληθωριστική έκρηξη. Όπως και τα διάφορα επιδόματα τύπου «pass» ή το περίφημο «καλάθι του νοικοκυριού», που καταλήγουν να ενισχύουν τελικά τα ταμεία των σούπερ-μάρκετ, μαζί με πλήθος άλλων ενισχύσεων και φοροπαλλαγών της κυβέρνησης προς τον κόσμο της επιχειρηματικότητας.

ΑΓΩΝΑΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις συνεχίζονται με νέα μπλόκα και πολύμορφες δράσεις. Οι μικροί αγρότες και κτηνοτρόφοι, μέσα από τους συλλόγους τους, διεκδικούν μέτρα για το κόστος παραγωγής που έχει εκτοξευτεί με τις αυξήσεις στις τιμές των ζωοτροφών, των λιπασμάτων, των φαρμάκων, το πετρέλαιο και το ρεύμα. Οι διαρκείς ανατιμήσεις, σε συνδυασμό με την εμπορευματοποίηση όλου του κλάδου των τροφίμων, την ασοδοσία μεγαλύτερων και βιομηχανών (που οδηγεί σε εξευτελιστικές τιμές πώλησης των προϊόντων), αλλά και τις απώλειες από φυσικές καταστροφές και την πολιτική της ΕΕ (ΚΑΠ προς όφελος των μεγαλοαγροτών και των αγροδιατροφικών βιομηχανιών, κυρώσεις κατά της Ρωσίας και επιπτώσεις του πολέμου κλπ.), απειλούν κυριολεκτικά την επιβίωση των φτωχών αγροτών. Ο αγώνας τους για αξιοπρεπές εισόδημα και μείωση του κόστους παραγωγής, θα επιφέρει και προσιτές τιμές των προϊόντων στη λαϊκή κατανάλωση. Για αυτό και είναι δίκαιος και χρειάζεται τη συμπάρσταση των υπόλοιπων εργαζομένων. Για μια αγροτική παραγωγή με ποιοτικά προϊόντα για τις ανάγκες της κοινωνίας και όχι το καπιταλιστικό κέρδος, με πλήρη σεβασμό προς το περιβάλλον.

Νίκη στον αγώνα των καλλιτεχνών

Της Φύλλης Γεωργιάδου, εργαζόμενης στην Εθνική Λυρική Σκηνή

Η διαβάθμιση των καλλιτεχνικών σπουδών στη χώρα μας είναι ένα παλιό πρόβλημα που παραμένει άλυτο εδώ και δεκαετίες. Η κυβέρνηση της ΝΔ πριν λίγες εβδομάδες έφερε μια σχετική νομοθετική ρύθμιση και μάλιστα υπό τη μορφή προεδρικού διατάγματος, που καταφέρει συντριπτικό πλήγμα στον πολύπαθο κλάδο. Σύμφωνα λοιπόν με το ΠΔ85/2022, που ρυθμίζει το προσοντολόγιο στο δημόσιο, η επαγγελματική βαθμίδα των ηθοποιών/χορευτών/μουσικών/κινηματογραφιστών υποβιβάζεται από ΤΕ που ήταν μέχρι σήμερα σε ΔΕ με όλες τις συνέπειες που επιφέρει μια τέτοια μεταβολή στο μισθό και την επαγγελματική (ακόμη και ακαδημαϊκή) εξέλιξη των εργαζομένων αυτών. Πολυετείς σπουδές, επίπονες και πολυδάπανες απαξιώνονται πλήρως καθώς τα πτυχία των αποφοίτων καλλιτεχνικών σχολών της χώρας (ωδεία, δραματικές σχολές, σχολές χορού, σχολές κινηματογράφου) εξομοιώνονται με το απολυτήριο του Λυκείου και μετατρέπονται σε κουρελόχαρτα. Όλα τα πτυχία; Όχι! Μερικά διατηρούν ακόμη τα επαγγελματικά τους δικαιώματα: είναι

οι τίτλοι σπουδών που απονέμουν τα ιδιωτικά κολέγια στους σπουδαστές/πελάτες. Κι ενώ τα απαξιωμένα ωδεία για παράδειγμα βρίσκονται υπό τη στενή εποπτεία του ΥΠΠΟ που καθορίζει το πρόγραμμα σπουδών και εξετάζει με δικές του επιτροπές τους σπουδαστές, τα κολέγια λειτουργούν πλήρως απελευθερωμένα και έξω από κάθε κρατικό έλεγχο. Μπορεί χιλιάδες εργαζόμενοι καλλιτέχνες να καταβαραθρώνονται όμως οι ιδιοκτήτες ιδιωτικών κολεγίων και ΙΕΚ βλέπουν ένα νέο πεδίο εργασιών ν' ανοίγεται μπροστά τους, την καλλιτεχνική εκπαίδευση.

Όμως τα άσχημα νέα έχουν και συνέχεια. Μετά τις αναμενόμενες οξείες αντιδράσεις των εργαζομένων η κυβέρνηση έφερε τροπολογία(1565/2023)για να βελτιώσει, υποτίθεται, το μισθολογικό πρόβλημα που προέκυψε από το ΠΔ ενώ στην πραγματικότητα το έκανε ακόμη χειρότερο: ορίζει ότι ο μισθός όλων των καλλιτεχνικών ειδικοτήτων θα καθορίζεται ενιαία με υπουργική απόφαση πράγμα που σημαίνει κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων.

Ωστόσο μέσα στο ζόφο της βάνουσης επίθεσης υπάρχει και κάτι ελπιδοφόρο. Είναι η απάντηση των καλλιτεχνών που υπήρξε άμεση και ξεδιπλώθηκε σε όλο το ηλικιακό φάσμα, από τους μαθητές των

μουσικών και καλλιτεχνικών σχολείων μέχρι και τους συνταξιούχους επαγγελματίες. Επί πενήντα μέρες οι εργάτες /εργάτριες της τέχνης (όπως αυτοαποκαλούνται με καμάρι) βρίσκονται στο δρόμο με πολύμορφες κινητοποιήσεις: μοτοπορείες, διαδηλώσεις, παρεμβάσεις σε συναυλίες και παραστάσεις. Πολλές δραματικές σχολές βρίσκονται υπό κατάληψη από τους σπουδαστές/στρίες τους και με τους διδάσκοντες της σχολής του Εθνικού έτοιμους/ες να δηλώσουν παραίτηση, αν δεν αποσυρθεί το ΠΔ. Τα κείμενα που διαβάζονται κάθε βράδυ στις θεατρικές παραστάσεις καταχειροκροτούνται από το κοινό. Η 48ωρη απεργία που κήρυξε η Πανελλήνια Ομοσπονδία Θεάματος Ακροάματος την 1η και 2η Φλεβάρη κατάφερε να κλείσει όλα τα θέατρα της χώρας (με μόνο δύο εξαιρέσεις) και να σταματήσει όλα τα γυρίσματα. Και έπεται συνέχεια και κλιμάκωση των κινητοποιήσεων.

Η μάχη θα είναι δύσκολη και με βαρύ οικονομικό τίμημα για τους εργαζόμενους/ες του πολιτισμού, που έχουν ήδη δοκιμαστεί σκληρά από την κρίση του κόβιντ, που έπληξε βάνουσα τον κλάδο ωστόσο η συνέχιση και κλιμάκωση είναι μονόδρομος. Η νίκη τους απέναντι στην πιο κοινωνικά ανάληψη κυβέρνηση των τελευταίων χρόνων θα είναι νίκη όλης της κοινωνίας.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ

Στο δρόμο

Του Θοδωρή Πατσατζή

Η διάλυση των δημόσιων νοσοκομείων μέσω της υποχρηματοδότησης, των τραγικών ελλείψεων σε ιατρικό, νοσηλευτικό και λοιπό προσωπικό και η προσπάθεια της κυβέρνησης να λειτουργούν τα δημόσια νοσοκομεία με ιδιωτικοοικονομικά καθιστά αναγκαίο τον ξεσηκωμό των εργαζομένων στα νοσοκομεία και όλης της κοινωνίας ώστε να υπερασπιστούμε ένα από τα πιο μέγιστα αγαθά, τη δημόσια υγεία. Η Εκτελεστική Επιτροπή της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στη Δημόσια Υγεία (ΠΟΕΔΗΝ) αποφάσισε σε συνεδρίασή της στις 17 Γενάρη να προχωρήσει σε πανελλαδική απεργία την Τετάρτη 22/2.

Όπως σχεδόν πάντα τα τελευταία

Τα δημόσια

Του Νίκου Ποταμίτη, προέδρου Ένωσης Νοσοκομειακών Γιατρών Ζακύνθου

Καταρρέουν τα δημόσια νοσοκομεία κυρίως στην περιφέρεια της χώρας σαν αποτέλεσμα της τραγικής πια υποστελέχωσης σε μόνιμα εργαζόμενο ιατρικό, νοσηλευτικό και παραϊατρικό προσωπικό ενώ η κυβέρνηση όπως όπω «αναβάλει» το κλείσιμο τους με ανορθόδοξες «ενέσεις» προσλήψεων επικουρικών γιατρών και συμβασιούχων εργαζομένων παράλληλα με την είσοδο ιδιωτών που προσλαμβάνονται για 2-3 μήνες με συμβάσεις «Κορονοϊού»!

Πρόκειται για μια στρατηγική «στραγγαλισμού» της λειτουργίας του δημόσιου νοσοκομείου που ξεκίνησε από δεκαετίες τουλάχιστον, με όλο και μεγαλύτερη υποχρηματοδότησή του, σε συνδυασμό με την σχεδόν απουσία πια μόνιμων διορισμών κυρίως σε γιατρούς, τον έμμεσο εξαναγκασμό των ήδη εργαζομένων να εγκαταλείψουν το ΕΣΥ και να ιδιωτεύσουν όπου η κοινωνία το αντέχει ακόμα οικονομικά και την ανησυχητική πια μετανάστευση των νέων γιατρών για τις χώρες που υπάρχει ακόμα στοιχειώδης σεβασμός στο ιατρικό λειτούργημα, αξιοπρεπής συνθήκες εργασίας και βεβαίως αμοι-

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΣΤΙΣ 22 ΦΕΒΡΑΡΙΟ

του Ρεθύμνου και της Ιεράπετρας

χρόνια καλεί σε πανελλαδική συγκέντρωση, με 24ωρη απεργία για τα νοσοκομεία της περιφέρειας και στάση εργασίας από τις 08.00 ως τις 15.00 για τα νοσοκομεία της Αττικής. Η απόφαση βγήκε μέσα από την πίεση που προκάλεσε το τεράστιο συλλαλητήριο στο Ρέθυμνο την Δευτέρα 16 Γενάρη με κέντρο την απαίτηση να στελεχωθεί το νοσοκομείο της πόλης ώστε να παραμείνει ανοιχτό και λειτουργικό. Συλλαλητήριο που στηρίχθηκε από την Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ), τον σύλλογο Εργαζομένων Νοσοκομείου Ρεθύμνου και όχι μόνο. Η μαζικότητα αυτής της συγκέντρωσης εξασφαλίστηκε γιατί η κινητοποίηση στηρίχθηκε από τον Ιατρικό, τον Οδοντιατρικό, το Φαρμακευτικό και το Δικηγορικό Σύλλογο, από τους Συλλόγους των εκπαιδευτικών της πόλης, από το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο και από πολλά

πρωτοβάθμια σωματεία εργαζομένων, από φοιτητικούς συλλόγους και παρατάξεις, από συλλόγους συνταξιούχων και συλλόγους γονέων και κηδεμόνων. Με λίγα λόγια η υπεράσπιση του δημόσιου νοσοκομείου έγινε υπόθεση όλων των κατοίκων του Ρεθύμνου μετά την παραίτηση της διευθύντριας της Παθολογικής Κλινικής του νοσοκομείου που ανέδειξε τη λειτουργική ανεπάρκεια του νοσοκομείου εξαιτίας της πολιτικής της κυβέρνησης.

Η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ δεν πρόκειται να πάρει πρωτοβουλία σε μια τέτοια κατεύθυνση μαζικοποίησης της απεργίας στις 22/2. Η μαζικοποίηση της απεργίας χρειάζεται να είναι δουλειά της Αριστεράς. Για παράδειγμα στο Ασκληπιείο, στο Οριάσιο, στο Αιτικό και σε άλλα νοσοκομεία που η Αριστερά έχει την πλειοψηφία στα σωματεία θα πρέπει να οριστούν γενικές συνελεύσεις και πρόγραμμα δράσης

για την προπαγάνδη της απεργίας αλλά και συντονισμού με τοπικούς φορείς και σωματεία εργαζομένων ώστε να στηρίξουν την κινητοποίηση.

Άλλωστε μετά την κινητοποίηση του Ρεθύμνου, ήρθε και η ακόμη πιο μαζική κινητοποίηση της Ιεράπετρας, την Πέμπτη 2 Φλεβάρη, με αντίστοιχα

χαρακτηριστικά όπως αυτή του Ρεθύμνου και ακόμη πιο μαχητικά καθώς η κινητοποίηση αυτή ήταν πρωινή και όχι απογευματινή. Ο χρόνος αντίδρασης και αντίστασης για να σωθούν τα δημόσια νοσοκομεία γίνεται όλο και λιγότερος. Η απεργία στις 22 Φλεβάρη μπορεί να είναι μία ακόμη ευκαιρία.

Ολόκληρο
στο RProject.gr

νοσοκομεία εκπέμπουν SOS

βές που ανά ώρα είναι τουλάχιστον τριπλάσιες αυτών της χώρας μας.

[...]

Ας δούμε όμως δυο πλευρές της βίαιας εισόδου του ιδιωτικού τομέα στην Δευτεροβάθμια Υγεία με κατά κάποιον τρόπο γεωγραφική διάσταση. Στα μεγάλα αστικά κέντρα όπου υπάρχουν μεγάλα η μεσαία δημόσια νοσοκομεία και όπου η στελέχωση σε γιατρούς αν και προβληματική παραμένει σχετικά ανεκτή ακόμα, το μεγάλο πρόβλημα είναι οι αποδοχές των μόνιμων γιατρών που φαίνεται για αυτό τον λόγο να απομακρύνονται ή να αποστρέφονται από τον διορισμό τους στο ΕΣΥ. Σε αυτές τις περιοχές υπάρχουν και ήδη κερδοσκοπούν ασύστολα πολλά και μεγάλα ιδιωτικά ιατρικά κέντρα στα οποία, μαζί με τα ιδιωτικά ιατρεία ο νέος νόμος επιτρέπει στους γιατρούς του δημοσίου, που δεν θα είναι πια αποκλειστικής απασχόλησης, να δραστηριοποιούνται αξιοποιώντας υπάρχουσες ιδιωτικές εγκαταστάσεις ή στήνοντας νέες προκειμένου να... «συμπληρώνουν» το εισόδημα που «αδυνατεί η πολιτεία να τους εξασφαλίσει».

Οι δημόσιοι λειτουργοί δηλαδή οι «ήρωες με τα άσπρα» γίνονται, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, «ικέτες υπηρεσιών και εισοδήματος» έρμαια στα χέρια των επιχειρηματιών της αγοραίας υγείας.

Ερχόμενοι τώρα στην περιφέρεια θα

ήταν παράλειψη να μην επισημάνουμε μια σημαντική ιδιαιτερότητα. Εδώ εκτός της συνολικής αποδιάρθρωσης και υποχρηματοδότησης, τα νοσοκομεία βιώνουν την απόλυτη ερήμωση από γιατρούς, που όχι μόνο αποχωρούν συχνά πρόωρα ή συνταξιοδοτούμενοι για τον ιδιωτικό τομέα, αλλά και απέχουν συστηματικά από το να ενδιφέρονται για τις «με το σταγονόμετρο» προκηρυσσόμενες θέσεις λόγω του γεωγραφικού χαρακτήρα αυτών των νοσοκομείων σε συνδυασμό με τον «φόβο» υπερεφημέρευσης σε ερημωμένες στελεχικά κλινικές αλλά και λόγω των πολύ χαμηλών αμοιβών σε συνδυασμό με το ιδιαίτερα υψηλό κόστος ζωής ειδικά στις τουριστικές ζώνες της χώρας.

Το παραπάνω αδιέξοδο στη δευτεροβάθμια Υγεία στην περιφέρεια η κυβέρνηση επιχειρεί να το απαντήσει με είσοδο γιατρών «γενικά με άσπρη μπλούζα», ιδιωτών δηλαδή που επιζητούν να εκμεταλλευτούν τις εγκατεστημένες με χρήματα των φορολογούμενων δημόσιες υποδομές, κυρίως στις χειρουργικές και εργαστηριακές ειδικότητες, με μόνη δέσμευσή τους να «δείχνουν το μπόι τους» κάτω από μια άσπρη μπλούζα.

Το τελευταίο επιχειρείται χωρίς καμία πρόβλεψη για το σοβαρότατο ζήτημα του τρόπου συνεργασίας τους με τους υποδεκαπλάσια ανά ώρα αμειβό-

μενους γιατρούς του δημοσίου, για το θέμα της διεύθυνσης στην οποία θα υπάγονται και θα λογοδοτούν, για την αστική ευθύνη των πράξεων η παραλείψουν τους, για την δυσκολία της απρόσκοπτης, επιστημονικά τεκμηριωμένης και ακριβοδίκαια κατανομημένης παροχής υπηρεσιών υγείας στον δημόσιο και τον ιδιωτικό χώρο και χρόνο. Στην πραγματικότητα μιλάμε για μια επικείμενη «Βαβέλ» γλωσσών, συμπεριφορών και δεοντολογίας, αρχών και πρωτοκόλλων κλινικής αντιμετώπισης και κυρίως οικονομικών συμφερόντων που θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια αρχικά σε χαοτική συνθήκη και μετά σε απόλυτη «άλωση» του δημοσίου συστήματος από τα ιδιωτικά ιατρικά συμφέροντα. Τα τελευταία μάλιστα θα ενδιαφέρονται μόνο ή κυρίως για τα «επικερδή περιστατικά» αποδιώχνοντας από πάνω τους τον «μπελά» της εξυπηρέτησης των οικονομικά αδύναμων ασθενών.

Όσο για το δικαίωμα των δημοσίων γιατρών να ασκούν και ιδιωτικό έργο μέσα ή έξω από το νοσοκομείο που παραχωρείται σαν «το τυράκι στη φάκα» γίνεται κατανοητό ότι, σε συνθήκες υπερεφημέρευσης και εξάντλησης των φυσικών δυνάμεων των μόνιμων γιατρών, αυτό ούτε σαν αστείο δεν μπορεί να υποστηριχτεί.

Στην πράξη αποτελεί πια «κοινό μυστικό» ότι η κυβέρνηση εμμέσως

πλην σαφώς, «σπρώχνει» του λίγους και τελευταίους δημοσίου γιατρούς στη περιφέρεια να φύγουν από το ΕΣΥ, να ανοίξουν ιατρείο και ακολουθώντας να επιστρέψουν ίσως στο δημόσιο νοσοκομείο σαν συνεργαζόμενοι ιδιώτες απολαμβάνοντας τα προνόμια ή τις φοροαπαλλαγές του ιδιωτικού τομέα χωρίς το «φορτίο» των υποχρεώσεων που αναλογούν στον δημόσιο λειτουργό της υγείας.

Πρόβα generale λοιπόν της εφαρμογής του νέου νόμου, η δοκιμαστική και τρίμηνη σύμβαση «Κορωναιού»!, εισάγει ιδιώτες γιατρούς στα δημόσια νοσοκομεία από την «πίσω πόρτα» για χρόνο που - καθόλου τυχαία - συμπίπτει με την διάρκεια της προεκλογικής περιόδου που ήδη βρισκόμαστε.

Το κρίσιμο ζήτημα στην κατάσταση που προκύπτει είναι βέβαια πρώτον η αντίδραση των εργαζομένων και δεύτερον τα διεκδικητικά μέτωπα αντίστασης από την ίδια την κοινωνία (Ρέθυμνο, Ιεράπετρα, κ.α.) [...]

Στην πανδημία οι «μαχητές της υγείας» που «είχαν φωνή κάτω από την μάσκα» και παρά τις απειλές, όπως και οι εκπαιδευτικοί που αρνήθηκαν να τους «καταπιεί» η τηλεκαπταίνηση και αντιστάθηκαν και αντιστέκονται στην εξευτελιστική αξιολόγηση, αποδεικνύουν ότι «τίποτα δεν πάει χαμένο» και πώς «δεν θέλει πολύ» για «να πάρει μπροστά η μηχανή».

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

48ωρη απεργία των Ναυτεργατών Νέα επίθεση της κυβέρνησης στα δικαιώματά τους

Αλλο ένα προκλητικά αντεργατικό νομοσχέδιο κατέθεσε στη βουλή η κυβέρνηση. Αυτή τη φορά στο στόχαστρο μπαίνουν οι ναυτεργάτες και ο στόχος της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι ξεκάθαρος. Να βγάλουν ακόμη περισσότερα κέρδη οι εφοπλιστές.

Όπως τονίζουν όλα τα ναυτεργατικά σωματεία και το Εργατικό Κέντρο Πειραιά (ΕΚΠ) που συμμετέχουν και καλούν στην 48ωρη απεργιακή κινητοποίηση της Τετάρτης 8 και της Πέμπτης 9 Φλεβάρη, πρόκειται για ένα νομοσχέδιο έκτρωμα. Η κυβέρνηση θέλει λίγο πριν κάνει τις εκλογές να δώσει νέα δώρα στους εφοπλιστές που τα τελευταία χρόνια έχουν κάνει ρεκόρ κερδοφορίας. Αφού και το μερίδιό τους στην παγκόσμια ναυτιλία έχει ανέβει ενώ αγοράζουν συνεχώς μεταχειρισμένα πλοία ή φτιάχνουν καινούργια.

Το απαράδεκτο νομοσχέδιο για τον Κώδικα Ιδιωτικού Ναυτικού Δικαίου (ΚΙΝΔ) περιέχει 306 άρθρα όπου τα εργατικά δικαιώματα χτυπιούνται ανελέητα. Η κυριότερη επίθεση είναι η πρόβλεψη ενίσχυσης και επέκτασης της εφαρμογής της Διεθνούς Σύμβασης Ναυτικής Εργασίας ΜLC 2006 που ρυθμίζει τα "ελάχιστα" και μειώνει

δραματικά τους μισθούς της κλαδικής σύμβασης των ποντοπόρων πλοίων. Από αυτή τη σύμβαση θα ρυθμίζονται η Σύμβαση Ναυτολόγησης, οι όροι εργασίας και τα δικαιώματα των ναυτεργατών. Η χειροτέρευση των όρων εργασίας των ναυτεργατών γεννάει αυτόματα κινδύνους για την ανθρώπινη ζωή στη θάλασσα όχι μόνο των ίδιων των ναυτεργατών αλλά και των επιβατών που χρησιμοποιούν τα πλοία για τις μετακινήσεις τους.

Η Διεθνής Σύμβαση προβλέπει 72 ώρες δουλειά την εβδομάδα. Βασικό μισθό Ναύτη μόλις 648 δολάρια και συνολικό μισθό με άδειες, υπερωρίες κλπ μόλις 1.156 δολάρια. Η Διεθνής Σύμβαση Ναυτικής Εργασίας και η Σύμβαση της ΠΝΟ με την ΙΤΦ προβλέπει το μισό μισθό σε σύγκριση με την

κλαδική σύμβαση των ποντοπόρων, προβλέπει άδεια 2,5 ημέρες το μήνα, ενώ οι ναυτεργάτες έχουν κατακτήσει στην κλαδική σύμβαση 8 ημέρες το μήνα. Επί πλέον, οι διατάξεις του ΚΙΝΔ προκαλούν οδυνηρές συνέπειες για τον πλοίαρχο και το πλήρωμα, την καταβολή δεδουλευμένων, σε περιπτώσεις εγκατάλειψης πλοίων σε λιμάνια και αγκυροβόλια με ελλείψεις σε πόσιμο υγιεινό νερό και τροφοδοσία, χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για τους ναυτεργάτες, την κάλυψη των ναυτεργατών σε περίπτωση ασθένειας και για όσο αυτή διαρκεί κ.α.

Οι ναυτεργάτες καλούν το πρωί της Τετάρτης 8 Φλεβάρη στην περιφρούρηση της απεργίας και απαιτούν την άμεση απόσυρση του νομοσχεδίου.

Τα Μουσεία ανήκουν στο λαό

Τριήμερο κινητοποιήσεων με στάσεις εργασίας που αποφάσισε η ΑΔΕΔΥ πραγματοποιούν οι εργαζόμενοι στο Υπουργείο Πολιτισμού (ΥΠΠΟΑ) του Ηρακλείου Κρήτης ενάντια στην προσπάθεια της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει τα μουσεία. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν τη Δευτέρα 6 Φλεβάρη και θα ολοκληρωθούν την Τετάρτη 8 Φλεβάρη.

Οι εργαζόμενοι αντιδρούν στο νομοσχέδιο που κατατέθηκε στη βουλή την Τετάρτη 1 Φλεβάρη και το οποίο οδηγεί στην αποκοπή των πέντε μεγαλύτερων δημόσιων μουσείων της χώρας από την Αρχαιολογική Υπηρεσία με τη μετατροπή τους σε Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (ΝΠΔΔ), με όργανα διοίκησης της απολύτου επιλογής

του εκάστοτε υπουργού πολιτισμού και εκτός κάθε διαδικασίας ΑΣΕΠ. Τα μουσεία θα λειτουργούν με ευέλικτη ιδιωτικό-οικονομική λειτουργία καθώς σύμφωνα πάντα με το σχέδιο νόμου δίνεται η δυνατότητα στα διορισμένα Δ.Σ. να διαχειρίζονται κατά το δοκούν τους οικονομικούς πόρους κάθε μουσείου. Η οικονομική «αυτοτέλεια», η ανταγωνιστικότητα, η ανάγκη μεγιστοποίησης των εσόδων, η εξάρτηση από χορηγούς και σπώνσορες προκειμένου να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα των μουσείων οδηγεί στη σταδιακή «απαλλαγή» του κράτους από την αποκλειστική υποχρέωση της προστασίας και της ανάδειξης της πολιτιστικής κληρονομιάς και μετάβασής της μέσω του καθεστώτος ΝΠΔΔ στην περαιτέρω ιδιωτικοποίησή της.

Το νομοσχέδιο εγκλωβίζει τους εργαζόμενους στα πέντε μουσεία σε καθεστώς εργασιακής ομηρείας με το καθεστώς της αυτοδίκαιης απόσπασης ακόμη και στο εξωτερικό όπου τους δίνει τη δυνατότητα να έχουν παραρτήματα. Είναι άμεση ανάγκη να αποσυρθεί το νομοσχέδιο. Η κυβέρνηση να ενισχύσει ουσιαστικά με πόρους και έμπυχο δυναμικό τα δημόσια μουσεία. Ταυτόχρονα χρειάζεται να σταματήσει κάθε προσπάθεια για ανάθεση κρίσιμων λειτουργιών των δημόσιων μουσείων σε ιδιώτες και πολιτιστικά ιδρύματα. Να κάνει δωρεάν την είσοδο στα μουσεία για όλους τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους, τους άνεργους, τους μαθητές και τους φοιτητές.

Η BIOME ανήκει στους εργαζομένους της!

Οι εγκαταστάσεις του εργοστασίου της BIOME (που τυπικά άνηκαν στη ΦΙΛΚΕΡΑΜ JOHNSON) στις οποίες λειτουργεί εδώ και 10 χρόνια το συνεργατικό εγχείρημα πωλήθηκαν μέσω ηλεκτρονικού πλειστηριασμού. Οι εργαζόμενοι που συμμετέχουν στο εγχείρημα δεν έκαψαν με σταυρωμένα τα χέρια. Αντίθετα κάλεσαν σε συνέλευση αλληλεγγύης την Κυριακή 5 Φλεβάρη,

Η συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις του εργοστασίου συγκέντρωσε πλήθος κόσμου, συλλογικοτήτων και οργανώσεων. Οι εργαζόμενοι δήλωσαν αποφασισμένοι να συνεχίσουν το εγχείρημα. Οι μηχανές θα συνεχίσουν να δουλεύουν και η παραγωγή δεν θα σταματήσει ακόμη κι αν η κυβέρνηση και οι αγοραστές των εγκαταστάσεων (εταιρεία που εδρεύει στη Νότια Αφρική και δραστηριοποιείται στο χώρο του real estate και που σκοπεύει, σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, να δημιουργήσει ένα νέο εμπορικό κέντρο και στο ένα κτίριο να κατασκευάσει γραφεία) αποφασίσουν να προσπαθήσουν να τους πετάξουν έξω από το χώρο στέλνοντας τα ΜΑΤ. Αταλάντευτοι στο πλευρό τους θα σταθούν και οι αλληλέγγυοι που στηρίζουν όλα αυτά τα χρόνια το εγχείρημα.

Έτσι αποφασίστηκε σαν πρώτο βήμα το Σάββατο 11 Φλεβάρη να πραγματοποιηθεί πορεία στη Θεσσαλονίκη. Η πορεία θα ξεκινήσει στις 12 το μεσημέρι από την πλατεία της Καμάρας. Στόχος της συνέλευσης αλληλεγγύης είναι να απλωθεί το μήνυμα με αφισοκόλληση σε όλη τη Θεσσαλονίκη και να υπάρξουν ακόμη περισσότεροι συμπαράστατες ώστε να συνεχίσει τη λειτουργία της η BIOME έστω στο μοναδικό κτίριο των εγκαταστάσεων που δεν μπήκε στον πλειστηριασμό λόγω χρεών της ΦΙΛΚΕΡΑΜ σε φορείς του δημόσιου και προστατεύοντας τα μηχανήματα και τον εξοπλισμό που βρίσκονται στα κτίρια που πουλήθηκαν. Όπως έλεγε και το κάλεσμα στη συνέλευση αλληλεγγύης οι νόμοι του κεφαλαίου είναι πανίσχυροι. Αλλά ο νόμος του οργισμένου λαού, μπορεί να τους διαλύσει.

32ο Συνέδριο ΕΚΑ

Ενωτική μαχητική παρέμβαση για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Το Σαββατοκύριακο 4-5 Φλεβάρη έγινε το 32ο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ), του μεγαλύτερου εργατικού κέντρου της χώρας, με τη συμμετοχή 1263 αντιπροσώπων από 251 μέλη σωματεία. Παρότι, οι αρχαιρεσίες για το νέο ΔΣ αλλά και τους αντιπροσώπους στο συνέδριο της ΓΣΕΕ θα είναι στις 11-12 Φλεβάρη και συνεπώς δεν είναι γνωστά τα αποτελέσματα και οι νέοι συσχετισμοί στο ΕΚΑ, η συζήτηση που έγινε μπορεί να οδηγήσει σε κάποια πρώτα συμπεράσματα.

Η κατάσταση στο ΕΚΑ

Πέρασαν τρία χρόνια από το προηγούμενο συνέδριο το Φλεβάρη του 2020, το οποίο διεξήχθη λίγο πριν την έναρξη της πανδημίας. Δυστυχώς, αυτά τα τρία χρόνια η στάση και η δράση του ΕΚΑ ήταν απολύτως αναντίστοιχες με τις εργατικές ανάγκες και τον αντεργατικό οδοστρωτήρα της πολιτικής της κυβέρνησης Μητσοτάκη, με κύρια ευθύνη των δυνάμεων ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ που ήταν στο προεδρείο της διοίκησης αλλά και με ευθύνη των δυνάμεων της ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), που δεν πήρε τις αναγκαίες πρωτοβουλίες που αντιστοιχούν σε μία αγωνιστική παράταξη και πρώτη σε ποσοστά δύναμη στο ΕΚΑ.

Την περίοδο της πανδημίας, η διοίκηση του ΕΚΑ κήρυξε συνδικαλιστικό «lockdown» -έκανε μόνο 5 συσκέψεις μέσα σε τρία χρόνια! αφήνοντας έκθετους/ες τους/ις εργαζόμενους/ες. Ακόμα περισσότερο, ελάχιστες πρωτοβουλίες ανέλαβε το ΕΚΑ για τα ζητήματα της ακρίβειας, της ενεργειακής κρίσης, του πληθωρισμού που έχουν ματώσει το εισόδημα των εργαζομένων.

Πέρα από κάποιες στιγμές όπως η στάση εργασίας για τη δίκη των νεοναζι της Χρυσής Αυγής σε δεύτερο βαθμό ή οι δύο απεργίες από κοινού με την ΑΔΕΔΥ και η αντίθεση στο νόμο Χατζηδάκη το καλοκαίρι του 2021, το ΕΚΑ δεν έχει αποτελέσει όπλο και εργαλείο στα χέρια των εργαζομένων ούτε έχει συμβάλει στην ανασυγκρότηση

Από κοινού οι δυνάμεις της ΜΑΧΗΣ και της ΑΤΕ διαμόρφωσαν μία κοινή παρέμβαση που θα εκφραστεί και στις αρχαιρεσίες για τη νέα διοίκηση, κάνοντας ένα πολύ σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση υπέρβασης του κατακερματισμού των δυνάμεων της συνδικαλιστικής Αριστεράς.

του εργατικού κινήματος με αγωνιστικές πρωτοβουλίες.

Τα τελευταία χρόνια έχουν δοθεί πολύ σημαντικές εργατικές μάχες που έχουν πετύχει νίκες για τους/ις εργαζόμενους/ες όπως ήταν η νίκη των εργαζομένων στη e-food, η νίκη των εργατών στην Cosco, ο εν εξελίξει απεργιακός αγώνας διαρκείας στη Μαλαματίνα κ.α. που υπογραμμίζουν αφενός τις υπαρκτές δυνατότητες που υπάρχουν και αφετέρου αποδεικνύουν ότι οι εργατικοί αγώνες μπορούν να είναι νικηφόροι όταν υπάρχει σχέδιο και αιτήματα προς διεκδίκηση αλλά και η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συσπείρωση των αγωνιστικών δυνάμεων, πέρα από επιμέρους συνδικαλιστικές ή/και πολιτικές διαφοροποιήσεις.

Η οργή και η αγανάκτηση των εργαζομένων απέναντι στην κυβερνητική πολιτική αλλά και η συνάντηση όλων των μικρότερων ή μεγαλύτερων αγώνων εκφράστηκε στη μεγαλειώδη Γενική Απεργία της 9ης Νοέμβρη, που παρά τη δυναμική της, δεν ακολούθησε καμία κλιμάκωση. Μπροστά στις επερχόμενες εκλογές και τις κοκκορομαχίες ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ για το ποιος θα δώσει τα περισσότερα ψήφουλα, το εργατικό κίνημα πρέπει να βγει διεκδικητικά ενάντια στην εκλογική αναμονή και να βάλει μπρο-

στά τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων.

Ενωτική παρέμβαση της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Οι τοποθετήσεις μελών από νεοσύστατα σωματεία όπως αυτό των εργαζομένων στην έρευνα (ΣΕΡΕΤΕ) και αυτό της e-food αλλά και από κλάδους όπου υπήρξαν κινητοποιήσεις το προηγούμενο διάστημα προσπάθησαν να δώσουν αυτόν τον τόνο στο συνέδριο, δείχνοντας και μία νέα γενιά εργαζομένων -και ιδιαίτερα γυναικών- που έχει μπει στην πρώτη γραμμή του εργατικού κινήματος στην κόλαση του ιδιωτικού τομέα.

Οι δυνάμεις της ΜΑΧΗΣ (Ανεξάρτητη Ενωτική Ταξική Κίνηση) στο συνέδριο του ΕΚΑ προσπάθησαν να αναδείξουν τα παραπάνω με τρόπο που στηλιτεύει και βάζει απέναντι τις δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας αλλά και με τρόπο που προσπαθεί να ενώνει τις αγωνιστικές δυνάμεις, δείχνοντας στην πράξη ότι η ενότητα πάνω σε συγκεκριμένα επίδικα αγώνα και διεκδίκησης μπορεί να παράγει υπαρκτά αποτελέσματα. Από κοινού με τις δυνάμεις της ΑΤΕ (Αγωνιστική Ταξική Ενότητα) διαμορφώθηκε μία κοινή παρέμβαση που θα εκφραστεί και στις αρχαιρεσίες για τη νέα διοίκηση, με κοινά

ψηφίσματα και κοινή στάση στις ψηφοφορίες στο τέλος των εργασιών του συνεδρίου, κάνοντας ένα πολύ σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση υπέρβασης του κατακερματισμού των δυνάμεων της συνδικαλιστικής Αριστεράς.

Το ΕΚΑ αποφάσισε σχεδόν ομόφωνα να μην παραδώσει κανένα μητρώο στο ΓΕΜΗΣΟΕ, παίρνοντας σαφή θέση ενάντια στην εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη. Δυστυχώς όμως, έμεινε η αρνητική παρακαταθήκη της αποδοχής των λίγων αντιπροσώπων που βγήκαν από ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, αφού η πλειοψηφία απέρριψε τη σχετική πρόταση που κατέθεσαν από κοινού ΜΑΧΗ και ΑΤΕ στο σώμα του συνεδρίου κατά την έναρξή του.

Επιπλέον, το συνέδριο αποφάσισε στάση εργασίας για τη συμμετοχή του ΕΚΑ στην απεργιακή συγκέντρωση της 8ης Μάρτη, μέρα φεμινιστικής απεργίας, ενώ μειοψήφησε η κοινή πρόταση που κατέθεσαν ΜΑΧΗ και ΑΤΕ για 24ωρη απεργία. Σε κάθε περίπτωση, η απόφαση για στάση εργασίας δίνει τη δυνατότητα σε σωματεία και συνδικάτα να πάρουν αποφάσεις συμμετοχής και οργάνωσης της απεργιακής κινητοποίησης της 8ης Μάρτη, για να συναντηθούν στο δρόμο οι εργατικές και φεμινιστικές διεκδικήσεις.

Στην κοινή ανακοίνωση ΜΑΧΗ-ΑΤΕ για το συνέδριο και τις αρχαιρεσίες του ΕΚΑ αναφέρεται ότι «Για το επόμενο διάστημα δεσμευόμαστε ότι θα επιδιώξουμε αναβαθμισμένη κοινή δράση, διαδικασίες σταθερού συντονισμού τόσο σε επίπεδο εργατικού κέντρου, όσο και σε επίπεδο κλάδων και πρωτοβάθμιων σωματείων που δρούμε, με στόχο την συμβολή μας σε ένα ανεξάρτητο από τον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό, μαχητικό, ταξικό ρεύμα στο εργατικό κίνημα και την ενοποίηση των δυνάμεων και παρεμβάσεων μας.» Επιπλέον, «[...] η αγωνιστική συνεργασία και η συσπείρωση δυνάμεων αποτελεί αναγκαία συνθήκη για να χτυπήσουν όλα τα σφυριά μαζί. Για να συγκροτούμε με τη δράση του εργοδοτικού συνδικαλισμού και των συστημικών δυνάμεων στο ΕΚΑ, φιλοδοξώντας να αντιστρέψουμε συνολικά αυτή την κατάσταση στο εργατικό κίνημα, στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας και τα πρωτοβάθμια σωματεία. Γιατί οι αγώνες μας μπορούν να κερδίζουν με ένα ανυπότακτο, ανατρεπτικό, ταξικό εργατικό κίνημα.»

Ο επιθεωρητισμός ξανάρχεται! Απάντηση θα πάρουν μ' ενότητα

Του Νίκου Αναστασιάδη

Με τη δήλωση «Μετά από 41 χρόνια, γίνεται η έναρξη της αξιολόγησης, κατά οριζόντιο τρόπο, των εκπαιδευτικών μας.» η Νίκη Κεραμέως επέλεξε να κηρύξει την έναρξη της ατομικής αξιολόγησης των εκπαιδευτικών. Έτσι επέλεξε να συνδεθεί με μια εποχή κατά την οποία, σύμφωνα με την Απογραφή του 1981, ο αναλφαβητισμός (για τους πολίτες άνω των 14 ετών) ήταν 22,2% του πληθυσμού, 14,6% για τους άνδρες και 29,1% για τις γυναίκες, ενώ ταυτόχρονα ο επιθεωρητής λειτουργούσε ως όργανο του κρατικού μηχανισμού και ήταν το φόβητρο των εκπαιδευτικών. Επιπρόσθετα, η επιλογή της να ξεκινήσει, εν μέσω μιας άτυπης προεκλογικής περιόδου, την ατομική αξιολόγηση, δείχνει ότι η κυβέρνηση της ΝΔ θέλει να δώσει τα διαπιστευτήρια της στα πάσης φύσης ιδιωτικά συμφέροντα ότι, ανεξάρτητα από το πολιτικό κόστος, θα προχωρήσει στην αποδόμηση της δημόσιας δωρεάν παιδείας σαρώνοντας κάθε πιθανό εμπόδιο όπως είναι ο κλάδος των εκπαιδευτικών. Η πώση συμμετοχής των εκπαιδευτικών στις εκλογές για την ΟΛΜΕ και τα ΔΣ των ΕΛΜΕ και το αδυνάτισμα των εκπαιδευτικών σωματείων, πιθανότατα

ήταν μια βασική παράμετρος που την οδήγησε στο να το επιχειρήσει.

Ατομική αξιολόγηση σημαίνει για όλα φταίει ο/η εκπαιδευτικός

Η ουσία της ατομικής αξιολόγησης είναι η μετατόπιση της ευθύνης στον/στην εκπαιδευτικό για την μαθητική επίδοση. Είχε προηγηθεί η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας στη βάση της λογικής ότι οι εκπαιδευτικοί ευθύνονται κατά βάση για την εύρυθμη λειτουργία των σχολείων. Η επικράτηση των παραπάνω λογικών σημαίνει ότι αντί να αναζητεί κανείς την ευθύνη για την διαρκή επιδείνωση της κατάστασης στη δημόσια εκπαίδευση στις κρατικές πολιτικές, την αναζητεί στις ανεπάρκειες των εκπαιδευτικών.

Οι εκπαιδευτικοί όμως είναι εργαζόμενοι στο δημόσιο σύστημα παιδείας. Ακόμα και οι όποιες ανεπάρκειές τους οφείλονται στην παντελή αδιαφορία του κράτους που όχι μόνο αρνείται να υλοποιήσει επιμορφωτικά προγράμματα με αξιώσεις αλλά έχει καταργήσει τις όποιες άδειες δίνονταν στο παρελθόν για μεταπτυχιακές ή διδακτορικές σπουδές, αντικαθιστώντας τις με άδειες άνευ αποδοχών για πληρωμένα από την τσέπη των εκπαιδευτικών μεταπτυχιακά. Επίσης κατήργησε τα διδασκαλεία στα οποία μετεκπαιδευόνταν οι εκπαιδευτι-

κοί της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης. Και στην επιμόρφωση λοιπόν έχει επικρατήσει η λογική της ατομικής ευθύνης μια και τα προαιρετικά προγράμματα που προσφέρει το υπουργείο πέρα από τις δυσκολίες της εξ' αποστάσεως μορφής τους, γίνονται εκτός ωραρίου εργασίας. Φέτος για πρώτη φορά αυτό αφορά και την υποχρεωτική επιμόρφωση των νεοδιόριστων εκπαιδευτικών.

Κατ' αρχήν βέβαια σε ότι αφορά την λειτουργία των σχολείων, η όλο και μεγαλύτερη απόσυρση του κράτους είναι εμφανής. Η ελλιπής συντήρηση των σχολείων, ο πεπαλαιωμένος στην καλύτερη περίπτωση ηλεκτρονικός εξοπλισμός, οι ελλείψεις αναλώσιμων, η αδυναμία να πληρωθούν λογαριασμοί ρεύματος και αερίου, τα κτιριακά προβλήματα (μαθήματα γίνονται ακόμα και σε container σε κάποια σχολεία) είναι μόνο κάποια από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι σχολικές μονάδες. Και η απάντηση αναζητείται στην εύρεση χρηματοδότησης από τη μεριά των εκπαιδευτικών.

Οι ελλείψεις σε εκπαιδευτικό και υποστηρικτικό προσωπικό που είναι ευθύνη του κράτους γίνεται προσπάθεια να καλυφθούν μέσα από το «τέντωμα» του εκπαιδευτικού προσωπικού που επιπλέον έχει αναλάβει καθήκοντα που καμία σχέση δεν έχουν με τη διδασκαλία. Σε μια εποχή που όλο και περισσότερο εμφανίζονται μαθητές και μαθήτριες που δεν

μπορούν να ενταχθούν στο σχολικό πλαίσιο, για μια σειρά κοινωνικούς λόγους, και σε αυτούς να προσθέσουμε και την καταστροφική διαχείριση της πανδημίας από την μεριά της κυβέρνησης, οι ψυχολόγοι παρέχονται με το σταγονόμετρο, ενώ όλα τα χρόνια της πανδημίας καμιά φροντίδα για νοσηλευτικό προσωπικό δεν υπήρξε. Αντ' αυτού εγκαλούνται και απειλούνται από την αστυνομία οι εκπαιδευτικοί για την παραβατικότητα της νεολαίας στα σχολεία. Την ίδια ώρα τα διοικητικά καθήκοντα αυξάνονται διαρκώς μια που διάφοροι νέοι θεσμοί καθώς και η ίδια η λειτουργία των αξιολογήσεων, απαιτούν ατέλειωτες ώρες εργασίας και πολύωρες συνεδριάσεις.

Ο επιθεωρητισμός ξανάρχεται

Η αξιολόγηση, πέρα από τα παραπάνω, θα δημιουργήσει ένα κλίμα αυταρχισμού και τρομοκρατίας στα σχολεία. Η ενίσχυση του ρόλου των διευθυντών και διευθυντριών που θα είναι και οι αξιολογητές των «συναδέλφων» τους θα αποβεί μοιραία για το ρόλο του συλλόγου διδασκόντων. Οι μέντορες και οι ενδοσχολικοί συντονιστές θα κατακερματίσουν τους συλλόγους και θα διαρραγούν οι σχέσεις ανάμεσα στους/στις εκπαιδευτικούς. Οι σύμβουλοι εκπαίδευσης παιδαγωγικής και επιστημονικής ευθύνης, αντί να προσπαθούν να στηρίξουν τους εκπαιδευτικούς στο πολυσύνθετο έργο τους

Η σημασία της απεργίας των εκπαι

Του Γιώργου Σαπουνά,
μέλους ΔΣ ΣΕΠΕ Αμαρουσίου
(Διέξοδος)

Οι εκπαιδευτικοί της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης απεργούν στις 15/2 ενάντια στην επιλογή της υπ. Παιδείας Κεραμέως να προχωρήσει βιαστικά στην υλοποίηση της «ατομικής αξιολόγησης» και να βάλει τους σύμβουλους – επιθεωρητές στην τάξη.

Η αντιπαράθεση της υπουργού με τους/τις εκπαιδευτικούς, συμπυκνωμένη στο ζήτημα της αξιολόγησης, κρατά εδώ και σχεδόν δύο χρόνια και το υπουργείο δεν έχει καταφέρει να πετύχει την, σημαντική για τους πολιτικούς του σχεδιασμούς, νίκη. Οι εκπαιδευτικοί αντιστάθηκαν με διάφορους τρόπους και μάλιστα στην πρωτοβάθμια, με την χρήση της «απεργίας-αποχής» και των «ενιαίων κειμένων», δεν επέτρεψαν να υλοποιηθεί ο σχεδια-

σμός της αξιολόγησης της εκπαιδευτικής μονάδας.

Το ζήτημα της αξιολόγησης στην εκπαίδευση έχει παρελθόν καθώς αποτελεί σημαντική παράμετρο της νεοφιλελεύθερης στρατηγικής η οποία,

«αποθεώνοντας» την καπιταλιστική ιδεολογία, αντιλαμβάνεται όλους τους κοινωνικούς τομείς ως τομείς της αγοράς και ως εκ τούτου και την εκπαίδευση ως διαδικασία αγοροπωλησίας προϊόντων.

[...]

Η ευρύτερη πολιτική σημασία του αγώνα

Ωστόσο, πολλές/οι συναδέλφισσες και συνάδελφοι αναρωτιούνται τι

κι αγώνα!

θα λειτουργούν ως εξωτερικοί αξιολογητές δυσφημώντας κάθε προχώρημα της παιδαγωγικής επιστήμης.

Ταυτόχρονα η εφαρμογή των εξετάσεων PISA σε όλα τα σχολεία θα μεταφέρει άμεσα την ευθύνη για την επίδοση των μαθητών στις πλάτες των εκπαιδευτικών. Η επίδοση στις εξετάσεις αυτές θα χαρακτηρίζει τα σχολεία και θα βάζει πίεση στους/στις διευθυντές/τριες τους. Και με τη σειρά τους θα τη μεταφέρουν στους εκπαιδευτικούς δημιουργώντας μια ζοφερή πραγματικότητα στην τάξη.

Ποιος όμως είναι ο απώτερος στόχος της αξιολόγησης σχολικών μονάδων και εκπαιδευτικών;

Η κυβέρνηση της ΝΔ πέρα από όλα τα άλλα ήρθε για να επιταχύνει την εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Ήρθε να ιδιωτικοποιήσει ότι αγαθό είχε απομείνει δημόσιο. Η παιδεία είναι ένα από αυτά. Και η αξιολόγηση θα τη βοηθήσει να το πετύχει. Και γι' αυτό χρειάζεται πειθαρχημένους, σιωπηλούς και πειθήνιους εκπαιδευτικούς. Που θα δέχονται να λειτουργούν τα σχολεία με οποιοδήποτε κόστος και παρά τις οποιοσδήποτε ελλείψεις. Με χαμηλούς μισθούς, ελαστικές σχέσεις εργασίας και δουλειά εκτός εργασιακού ωραρίου. Σε μια σισύφεια προσπάθεια να λειτουργήσουν μια εκπαίδευση η οποία θα

μαστιάζεται από την έλλειψη χρηματοδότησης. Η κατάσταση και το burpout των εκπαιδευτικών στις ΗΠΑ, την Βρετανία, και όπου έχει εφαρμοστεί αυτού του είδους η αξιολόγηση, δείχνει το μέλλον που μας επιφυλάσσουν. Η προσπάθεια ανατροπής των εργασιακών σχέσεων στην δημόσια εκπαίδευση, είναι ένας πρώτος στόχος σε αυτή την κατεύθυνση. Η άρση της μονιμότητας με την σύνδεση της με την αξιολόγηση στους/στις νεοδιόριστους εκπαιδευτικούς δείχνει τις προθέσεις της κυβέρνησης για όλο τον κλάδο. Με απώτερο στόχο τη μεταφορά του εκπαιδευτικού προσωπικού στους δήμους, που είναι και ένας από τους λόγους για τον οποίο γίνονται οι μεγάλες κινητοποιήσεις στην Πορτογαλία.

Η μείωση της κρατικής χρηματοδότησης και η μεταφορά του κόστους στις πλάτες των γονιών και των εκπαιδευτικών, ταυτόχρονα με τη δημιουργία επιχειρηματικών ευκαιριών για τον ιδιωτικό τομέα είναι στους μη διακηρυγμένους στόχους της κυβέρνησης. Η προσπάθεια για απομαζικοποίηση της δημόσιας δωρεάν παιδείας θα προχωρήσει χέρι χέρι με το τσάκισμα των εργασιακών κατακτήσεων των εκπαιδευτικών. Το πέταγμα δεκάδων χιλιάδων παιδιών έξω από το δημόσιο σχολείο (όπως έγινε με την ελάχιστη βάση εισαγωγής) προϋποθέτει και την εναπόθεση της ευθύνης. Οι εκπαιδευτικοί λοιπόν είναι αυτοί που θα φταίει και

Σκίτσο του Χρήστου Αναβέρρα

αυτούς πρέπει να κατηγορήσει η κοινωνία. Και εδώ μπαίνει η αξιολόγηση.

Δε θα γίνουμε οι αποδιοπομπαίοι τράγοι για την διάλυση της δημόσιας παιδείας

Το τελευταίο διάστημα η Ευρώπη συγκλονίζεται από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών. Σε Ουγγαρία, Πορτογαλία, Βρετανία οι εκπαιδευτικές ομοσπονδίες απαιτούν αύξηση των μισθών τους και συγκρούονται με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές στην εκπαίδευση. Τον ίδιο δρόμο πρέπει να ακολουθήσουμε και εδώ. Στηρίζοντας με κάθε τρόπο τις προτάσεις των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών για απερ-

γιακή κλικάκωση και απεργία αποχή από την αξιολόγηση. Υπερασπίζοντας τους/τις νεοδιόριστους/ες συναδέλφους και ταυτόχρονα υπερασπίζοντας το δημόσιο σχολείο. Αναπτύσσοντας ένα πανεκπαιδευτικό μέτωπο και προσπαθώντας να συνδεθούμε και με άλλους κλάδους που αγωνίζονται όπως κάνουν και οι εκπαιδευτικοί στη Βρετανία. Λειτουργώντας ως πυροδότης των αντιστάσεων σε μια κοινωνία που είναι οργισμένη αλλά χρειάζεται να εμπνευστεί για να οργανώσει την αντίστασή της. Μια κοινωνία και ένα εργατικό κίνημα, που αν μπει σε κίνηση, μπορεί να στείλει την αξιολόγηση και τους νεοφιλελεύθερους εμπνευστές της εκεί που τους αξίζει. Στο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας!

ΔΕΥΤΙΚΩΝ ΣΤΙΣ 15/2*

Ολόκληρο
στο **RProject.gr**

νόημα έχει μια 24ωρη απεργία; Εκφράζουν με αυτόν τον τρόπο μια, δικαιολογημένη σ' ένα βαθμό, απογοήτευση για την πορεία των πολιτικών πράξεων των συνολικά. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη χαρακτηρίστηκε από την σφοδρότατη επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα και στο κράτος πρόνοιας ταυτόχρονα, με ένα «ύφος» άσκησης της εξουσίας απολυταρχικό και αλαζονικό. Επιχείρησε και επιχειρεί να εκμεταλλευτεί την απογοήτευση που έσπειρε η ήττα του κινήματος και της αριστεράς στο πρόσφατο παρελθόν και η προφανής δυσκολία να συγκροτηθεί επιθετική, εναλλακτική πολιτική απάντηση. Το ζητούμενο σήμερα για τον κόσμο της δουλειάς, τους «πολλούς/ες και από κάτω» γενικά, τον αριστερό κόσμο, είναι «να πείσει η κυβέρνηση από τα κάτω και από τ' αριστερά». Καθώς, όμως, στην τρέχουσα συγκυρία αυτό δεν φαίνεται ότι είναι δυνατό να εκπληρωθεί στο σύνολό του, ως συνθήκη αναγκαία και ικανή να ανατρέψει τη νεοφιλελεύ-

θερη στρατηγική, η αδυναμία αυτή της πολιτικής αριστεράς «μεταφέρει» πολιτικά καθήκοντα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα, που είναι ιδιαίτερα δύσκολο να αναληφθούν από τις υπάρχουσες δυνάμεις και ηγεσίες. Σ' αυτό το γενικά δυσμενές πολιτικό πλαίσιο, ο χώρος της Παιδείας υπήρξε από τις φωτεινές εξαιρέσεις (ιδιαίτερα η πρωτοβάθμια). Οι πρόσφατες αποφάσεις των ΔΟΕ (ομόφωνη) και ΟΛΜΕ για κοινό, συντονισμένο αγώνα, αντικατοπτρίζουν χαρακτηριστικά και συσχετισμούς πρωτοπόρους μέσα στο «γκρίζο τοπίο». Εξάλλου το σύνολο του αγωνιστικού πλαισίου (απεργία, απεργία-αποχή, στοχευμένες στάσεις εργασίας) αποτελεί ικανοποιητικό πλαίσιο αντίστασης, τουλάχιστον για αρχή.

Όμως, η σημασία των κινητοποιήσεων στην Παιδεία είναι, τούτη την ώρα, πολύ μεγαλύτερη και ξεπερνά τα όρια των αιτημάτων των εκπαιδευτικών. Η κυβέρνηση αποφάσισε να χτυπήσει καίρια τόσο την δημόσια και δωρε-

άν Παιδεία όσο και το ΕΣΥ, ακριβώς ως προεκλογική της σημαία. Επιλέγει να πραγματοποιήσει την κίνηση που συμβολίζει την οριστική διάλυση κάθε ίχνους «κοινωνικού κράτους». Πρόκειται για ξεκάθαρη πρόκληση προς το εργατικό κίνημα γενικά, τους «από κάτω» συνολικά και φυσικά την αριστερά! Και βέβαια επιδιώκει να δεσμεύσει την επόμενη κυβέρνηση.

Η απάντηση των εκπαιδευτικών, όπως εξάλλου και των εργαζόμενων στην Υγεία, οφείλει να είναι ανάλογη. Να επιχειρεί, δηλαδή, να δεσμεύσει την επόμενη κυβέρνηση. Δίνοντας τον τόνο που η πολιτική αριστερά (σε όλο το φάσμα και για διαφορετικούς λόγους σήμερα) δεν μπορεί επαρκώς. Τον τόνο του αγώνα σε αντίθεση με την δια της ανάθεσης εκλογική «ταφόπλακα» των αντιστάσεων. Σήμερα ισχύει, όχι γενικά προπαγανδιστικά αλλά εντελώς συγκεκριμένα, πώς ο αγώνας αυτός είναι αγώνας για πολύ περισσότερους/ες από το σύνολο των εκπαιδευτικών. Είναι αγώνας για όλα

τα παιδιά, για τους φτωχούς γονείς, για τους εργαζόμενους στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, για τους άνεργους/ες, για τη νεολαία, για τους αποκλεισμένους/ες...

Η 24ωρη στις 15/2 και τα συλλαλητήρια, εάν είναι μαζικά, μπορούν να δώσουν το έναυσμα της κλιμάκωσης και να ισχυροποιήσουν την αποφασιστικότητα για να μην περάσει η, μεγάλου δεξιού/ακροδεξιού συμβολισμού, κίνηση της υπουργού και του Μητσοτάκη, με την καθολική εφαρμογή της απεργίας/αποχής και των στοχευμένων στάσεων. Όμως είναι δυνατό να εμπνεύσουν πολλές και πολλούς περισσότερους/ους, ώστε να καθορίσουν ένα νέο κλίμα ανάταξης του εργατικού κινήματος και να τροφοδοτήσουν την ουσία του «απ' τα κάτω και απ' τ' αριστερά», όχι μόνον ενάντια στη νεοφιλελεύθερη ακροδεξιά κυβέρνηση Μητσοτάκη αλλά και για κάθε επόμενη.

*Δημοσιεύτηκε στις 6/2 στο <https://www.e-lesxi.gr/>

8 Μάρτη: ημέρα-ορόσημο για το φεμινιστικό κίνημα

Της Ράνιας Παπαγεωργίου

Η 8 Μάρτη – Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας ταυτισμένη με τη Παγκόσμια Φεμινιστική Απεργία, αποτελεί ημέρα - ορόσημο αγώνα και διεκδίκησης ενάντια στην έμφυλη καταπίεση κάθε μορφής στην Ελλάδα και στον κόσμο.

Για τη Συνέλευση 8 Μάρτη(Σ8Μ) που διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στο να εδραιωθεί και να παγιωθεί η Φεμινιστική Απεργία και στη χώρα μας είναι απόλυτη προτεραιότητα να μπορέσουμε να επικοινωνήσουμε το μήνυμα της Φεμινιστικής Απεργίας σε όσο το δυνατό περισσότερες γυναίκες και άτομα της εργατικής τάξης (εργαζόμενες, φοιτήτριες, άνεργες, συνταξιούχες, προσφύγιες κ.ά.) που καθημερινά προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Για να συντονιστούν οι κινητοποιήσεις είχε αρχικά προγραμματιστεί κάλεσμα προς όλες τις φεμινιστικές συλλογικότητες, όμως στην πορεία εκτιμήθηκε ότι ένα ακόμη κάλεσμα συντονισμού δεν θα ήταν βοηθητικό και προκρίθηκε η συμμετοχή στα υπάρχοντα καλέσματα.

Για τη Σ8Μ είναι ουσιώδες να ενωθεί στο δρόμο όλος ο κόσμος, σε ενιαία πορεία, ανεξάρτητα από την όποια τυχόν προσυγκέντρωση ώστε να αναδειχθούν καλύτερα τα αιτήματα του φεμινιστικού κινήματος και να φανεί ευρύτερα η δύναμή μας.

Η Σ8Μ προτείνει να είμαστε όλη μέρα στο δρόμο. Συμμετοχή στην πρωινή κινητοποίηση με μια μορφή απεργίας έγκαιρα προκηρυγμένης από τα σωματεία/ομοσπονδίες/συνδικάτα/Εργατικά Κέντρα, και με, έγκαιρα γνωστό ραντεβού (1μμ, στην πλ. Κλαυθμώνος), που θα συσπειρώνει σωματεία και θα συνδέει το φεμινιστικό με το εργατικό κίνημα. Επίσης η Σ8Μ παίρνει μέρος στην απογευματινή συγκέντρωση θεωρώντας ότι με κατάλληλη ώρα καλέσματος(6-7μμ) σημείο συνάντησης στο κέντρο της πόλης και διαδρομή που θα πρέπει να περιλαμβάνει το Σύνταγμα, ώστε τα αιτήματά μας, και σημειολογικά, να απευθύνονται στην κεντρική εξουσία.

Φεμινιστικό κίνημα και Αριστερά

Η ορατότητα και το κύρος του φεμινισμού φαίνεται ότι έχει ανέβει τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας με σημαντική συμβολή και του ριζοσπαστικού φεμινιστικού κινήματος που με τη μαχητικότητα εξέφρασε την οργή μετά από

τραγικά επαναμβανόμενα περιστατικά ακραίας έμφυλης βίας έβαλε στο κέντρο τις φεμινιστικές διεκδικήσεις με κορύφωση τις φεμινιστικές απεργίες από το 2019.

Είναι προς τη θετική κατεύθυνση ότι η 8η Μάρτη δεν είναι πια και στη χώρα μας μια από τις πολλές Παγκόσμιες μέρες που γιορτάζεται ή τιμάται η γυναίκα αλλά σηματοδοτείται και νοηματοδοτείται από στάσεις εργασίας, συγκεντρώσεις διαδηλώσεις με συμμετοχή σημαντική ξεφεύγοντας από το περιθωριακό ή απλά συμβολικό αριθμό στο κλειστό κύκλο των φεμινιστικών συλλογικοτήτων.

Η ριζοσπαστική φεμινιστική συλλογική οργανωμένη δράση δεν κατάφερε μέχρι στιγμής να αποφύγει τη γνωστή -και από το συνδικαλιστικό χώρο- πολυδιάσπαση. Διαφορετικές συλλογικότητες με αναφορά σε πολιτικές οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς γίνονται μέρος του γενικότερου προβλήματος της Αριστεράς στην Ελλάδα. Είναι χαρακτηριστικές οι συνεπακόλουθες παρενέργειες: ξεχωριστά καλέσματα, χωριστές πορείες, κινηματικά ραντεβού σε διαφορετικές πλατείες για τις ημερομηνίες ορόσημα όπως έγινε στις 25 Νοέμβρη 2022.

Ενώ οι διαφορετικές ιδεολογικές προσεγγίσεις θα μπορούσαν και θα έπρεπε να είναι πλούτος για το φεμινιστικό κίνημα, ένδειξη ζωντάνιας και δυναμισμού του, πέραν από προθέσεις λειτουργούν απωθητικά για τις καθημερινές γυναίκες της δουλειάς, τις άνεργες τις συνταξιούχες που ψάχνουν να εκφραστούν για τις αγωνίες, τις έγνοιες, τα προβλήματα στη δουλειά, στο δρόμο στις σχολές.

Το βασικότερο στοιχείο που συχνά δίνουν την εντύπωση ότι αγνοούν ή τουλάχιστον υποτιμούν είναι ότι η επιρροή του θεσμικού φεμινισμού που στρογγυλεύει όψεις του θεσμικού σεξισμού είναι σημαντική καθώς αυτός έχει πόρους και φωνή στα συστημικά ΜΜΕ. Αντίθετα οι απόψεις και κυρίως τα καλέσματα για συμμετοχή και δράση στο κίνημα του ριζοσπαστικού φεμινισμού δύσκολα φθάνουν στα αυτιά των γυναικών που το έχουν περισσότερη ανάγκη δηλαδή σε αυτές που υφίστανται πολλαπλές διακρίσεις λόγω κοινωνικής τάξης, εθνότητας, αναπηρίας κ.α.

Κρίσιμη παράμετρος στην κατεύθυνση μαζικοποίησης αναδεικνύεται η σχέση του φεμινιστικού με τα άλλα κινήματα τόσο το φοιτητικό, όσο και το αντιπολεμικό ή και το οικολογικό και κυρίως με το εργατικό.

Σύνδεση με το εργατικό κίνημα

Σε μια εποχή που η εργατική τάξη στο σύνολό της δέχεται την επίθεση του νεοφιλελευθερισμού και τα εργασιακά δικαιώματα περιορίζονται μέχρι εξάφνησης οι γυναίκες μένουν πολλαπλά απροστάτευτες και βιώνουν καταπίεση και εκμετάλλευση ιδιαίτερα οξυμμένη.

Μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας, επισφαλούς και ανασφάλιστης εργασίας συναντιούνται σε μια καταστροφική συνύπαρξη με τη χαμηλή συνδικαλιστική πυκνότητα αλλά και την απαράδεκτη συνδικαλιστική υποεκπροσώπηση ακό-

ρόλος του φεμινιστικού κινήματος που αντιλαμβάνεται τον αγώνα για ισότητα των φύλων και ως αντικαπιταλιστικό να δει πίσω από την όποια πρόοδο πχ σε σχέση με τον σεξιστικό λόγο και πρακτική που θέτει εμπόδια ακόμη και στις γυναίκες της άρχουσας τάξης.

Το θέμα της κοινωνικής αναπαραγωγής πέρα από θεωρητική πρόκληση που μπορεί να αφορά τις γυναικείες σπουδές είναι ανάγκη να μετουσιωθεί σε συγκεκριμένη επιστημονική ανάλυση τεκμηριωμένη με στοιχεία από την ελληνική πραγματικότητα. Την έχει ανάγκη τόσο το φεμινιστικό όσο και το εργατικό κί-

Συλλογικά διεκδικούμε | Κερδίζουμε τη ζωή μας

- Αυξήσεις στους μισθούς - ισότητα σε αμοιβή και εργασία - στήριξη ανέργων - μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλες.
- Δημόσιες, δωρεάν υπηρεσίες φροντίδας - δομές στήριξης των θυμάτων έμφυλης βίας - χρήματα για τις κοινωνικές ανάγκες.
- Νομικό πλαίσιο ισότητας, προστασίας, ορατότητας.
- Δικαιοσύνη για κάθε θύμα έμφυλης βίας.

μη και σε χώρους με πολύ σημαντικά ποσοστά γυναικείας απασχόλησης.

Επιπλέον τα αιτήματα των εργατικών σωματείων είναι πράγματι ζωτικής σημασίας να μπολιαστούν με τις διεκδικήσεις του φεμινιστικού κινήματος εισάγοντας στην πάλη για συλλογικές συμβάσεις αυξήσεις στους μισθούς, ουσιαστικές παροχές για υγεία, παιδεία κοινωνική ασφάλεια συνθήκες εργασίας την έμφυλη διάσταση.

Ας αναλογιστούμε ότι η κυρίαρχη αστική αντίληψη αναφέρει την οπτική του φύλου έστω και μόνο σε διακηρυκτικό επίπεδο. Πρόκειται συχνά για μεγαλοστομίες και επικοινωνιακή τακτική που με το τεχνοκρατικό της περιβλήμα (δείκτες , εκθέσεις προόδου κλπ) δεν αγγίζει ούτε αφορά τα συμφέροντα των γυναικών της εργατικής τάξης. Για παράδειγμα ο δείκτης της εξέλιξης του ποσοστού συμμετοχής γυναικών σε ΔΣ και διευθυντικές θέσεις σε μεγάλες επιχειρήσεις αφήνει παγερά αδιάφορες την συντριπτική πλειονότητα των σκληρά εργαζόμενων γυναικών καθώς δε βελτιώνει τη σκληρή καθημερινότητά τους.

Είναι στο σημείο αυτό σημαντικός ο

νημα για να αρθρώσει το δικό του διεκδικητικό λόγο απέναντι στην αποθέωση της ατομικής λύσης/ευθύνης.

Ενδεικτικά θα μπορούσαμε να σκεφτούμε πάνω στη διατύπωση και τη δυναμική ενός παλιού κλασικού αιτήματος "γυναικείου " ενδιαφέροντος και ενός πιο σύγχρονου : παιδικό σταθμό και τηλεργασία.

Στο σημερινό νεοφιλελεύθερο μοντέλο προσφέρεται στους γονείς Voucher για να επιλέξουν ιδιωτικό παιδικό σταθμό και το πιλοτικό πρόγραμμα για τις νταντάδες της γειτονιάς που και τα δύο θα πρέπει να απορριφθούν από το φεμινιστικό και εργατικό κίνημα. Με βάση τόσο την οπτική της κοινωνικής ευθύνης για το μέγιστο των παιδιών όσο και των συνθηκών εργασίας για τους εργαζόμενους (σε συντριπτικά ποσοστά γυναίκες) διεκδίκηση είναι σταθερά κρατικοί βρεφονηπιακοί και παιδικοί σταθμοί σε γειτονιές και χώρους δουλειάς στελεχωμένοι με κατάλληλο προσωπικό, υλικοτεχνική υποδομή που να διασφαλίζει την κοινωνικοποίηση όχι απλά τη φύλαξη του παιδιού σε συνδυασμό με διασφάλιση στην πράξη του δι-

Σωματεία-Σύλλογοι-Κοινωνικά Κινήματα Παλεύουμε μαζί για την ζωή

Της Κατερίνας Καλλέργη

Βρισκόμαστε έναν μήνα πριν την 8 Μάρτη, μία μέρα-ορόσημο για το φεμινιστικό κίνημα, μία μέρα διεκδίκησης και φεμινιστικού αγώνα για όλες και όλους. Στην Θεσσαλονίκη, η προετοιμασία από την Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη είναι πυρετώδης: φέτος το κεντρικό σύνθημα είναι «Σωματεία-Σύλλογοι-Κοινωνικά Κινήματα Παλεύουμε μαζί για την ζωή». Η επιλογή αυτού του συνθήματος είναι σαφώς συνδεδεμένη με την επικαιρότητα αλλά και με τις αναγκαιότητες που αυτή δημιουργεί. Από την μία η ακρίβεια και η ενεργειακή κρίση οδηγούν τις περισσότερες/ους από εμάς να επιβιώνουμε και όχι να ζούμε. Από την άλλη οι πολλαπλές γυναικοκτονίες που καταγράφηκαν το τελευταίο διάστημα καθιστούν σαφές ότι η ζωή για πολλές γυναίκες δεν είναι δεδομένη. Για να απαντήσουμε στις πολλαπλές επιθέσεις που δεχόμαστε, χρειάζεται ενότητα στον αγώνα. Για αυτόν τον λόγο, τόσο η συνθηματολογία όσο και η καμπάνια της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη εστιάζουν στην προσπάθεια σύνδεσης των κινήματων και των αγώνων.

Βασικό κομμάτι της καμπάνιας θα είναι η παρέμβαση στις σχολές. Μέσα στο επόμενο διάστημα θα γραφτεί ένα εξειδικευμένο κείμενο που θα συνδέει τα αιτήματα του φεμινιστικού κινήματος με το φοιτητικό κίνημα και θα μοιραστεί σε σχολές. Με βάση αυτό το κείμενο αλλά και ένα ψήφισμα θα προσπαθήσουμε να διεκδικήσουμε να υπάρχουν καλέσματα από φοιτητικούς συλλόγους (όπως αυτός της Νομικής

και της σχολής Κινηματογράφου) για συμμετοχή στην διαδήλωση την ημέρα της 8ης Μάρτη. Ταυτόχρονα, οργανώνονται στις σχολές εξωστρεφείς δράσεις και ακτιβισμοί για να καλέσουμε τις φοιτήτριες/φοιτητές να διαδηλώσουν μαζί μας, δείχνοντας ότι ο αγώνας των φοιτητών και των φεμινιστριών είναι κοινός. Συγκεκριμένα, στο κομμάτι των πανεπιστημίων, σημαντικό κομμάτι στην σύνδεση των διεκδικήσεων και των δύο κινήματων είναι η δημιουργία

Σκοπεύουμε να βρεθούμε σε γειτονιές, σε σχολεία και σε μαζικούς χώρους εργασίας και να μεταφέρουμε παντού το σύνθημα της φετινής 8ης Μάρτη.

δομών στους χώρους σπουδών στους οποίους θα μπορούν να καταφεύγουν με τις επιβιώσασες βίας και παρενόχλησης για να εξασφαλίζουν την αρμόζουσα διαχείριση των περιστατικών, η διεκδίκηση για ενίσχυση των σπουδών φύλου και των γραφείων ισότητας ώστε να κάνουν έρευνα σχετικά με τον σεξισμό, την ομοφοβία και κάθε είδους διάκριση μέσα και έξω από τα Πανεπιστήμια. Στόχος είναι να δημιουργηθεί μία οργανική σχέση του φοιτητικού κινήματος με το φεμινιστικό και να ενταχθούν τα αιτήματα του ενός στο άλλο.

Η καμπάνια στον δρόμο για την 8η

Μάρτη δεν θα περιοριστεί μόνο στα Πανεπιστήμια. Το προηγούμενο διάστημα η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη συμμετείχε στον αγώνα των εργαζόμενων στην Μαλαματίνα, δημιουργώντας πραγματικές σχέσεις με το εργατικό κίνημα. Ως συνέχεια αυτής της σχέσης θα διεκδικήσουμε να καλέσουν σωματεία και συνδικάτα στην απεργιακή συγκέντρωση το μεσημέρι. Επίσης, σκοπεύουμε να βρεθούμε σε γειτονιές, σε σχολεία και σε μαζικούς χώρους εργασίας και να μεταφέρουμε παντού το σύνθημα της φετινής 8ης Μάρτη. Συνεχίζοντας την προσπάθεια που ξεκινήσαμε με αφορμή την 25η Νοέμβρη που μας πέρασε, θα προσπαθήσουμε να επισκεφτούμε κι άλλες δομές στήριξης κακοποιημένων γυναικών για να αναδείξουμε τις ελλείψεις και τα ζητήματα που αντιμετωπίζουν.

Η φετινή 8η Μάρτη θα έχει πολλές μορφές δράσεις: οργανώνεται μία προβολή ταινίας και συζήτηση, ενώ βρίσκεται στα σκαριά μία θεατρική παράσταση βασισμένη στο κείμενο «Το ξύπνημα» από το βιβλίο «Όλο σπίτι, κρεβάτι και εκκλησία» των Φράνκα Ράμε και Ντάριο Φο, ένα κείμενο που αναδεικνύει με κωμικό τρόπο την πολλαπλή καταπίεση και εκμετάλλευση των γυναικών. Την ημέρα της 8ης Μάρτη θα πραγματοποιηθεί η απεργιακή συγκέντρωση στην 1ημ και η απογευματινή διαδήλωση στις 7μμ, και οι δύο στο Άγαλμα Βενιζέλου. Μέχρι εκείνη την μέρα, θα γεμίσουμε την πόλη με αφίσες, φυλλάδια και πολύχρωμες δράσεις, σε μία προσπάθεια να ακουστούν παντού και να στηριχθεί από όλη την κοινωνία γιατί μόνο όλες/οι/α μαζί μπορούμε να παλέψουμε για ζωή με αξιοπρέπεια και δικαιώματα

καιώματος σε ουσιαστική άδεια ανατροφής και για τους δυο γονείς.

Ο διεκδικητικός λόγος του φεμινιστικού κινήματος πρέπει με σαφήνεια και ειλικρίνεια -που αυξάνει και την απήχηση στις καθημερινές εργαζόμενες γυναίκες- να επικεντρώνει στο ρόλο που το αδύναμο κοινωνικό κράτος δεν έπαψε να φορτώνει το βάρος της ανατροφής των παιδιών στη μητέρα και τη γιαγιά. Ήταν και είναι αυτός ο λόγος που αυτή η παραδοσιακή αντίληψη διαιωνίζεται με τη μορφή δημιουργίας ενοχών προς την «ακατάλληλη» μητέρα και όχι γενικά και αόριστα η καθυστερημένη ελληνική νοοτροπία.

Είναι χαρακτηριστικό αυτής ακριβώς της προσέγγισης το πώς εισάγεται στο δημόσιο λόγο και στην πρακτική από την κυβέρνηση Μητσοτάκη το ζήτημα της τηλεργασίας. Προκρίνεται ως λύση που επιτρέπει την ταυτόχρονη επίτευξη του διπλού ρόλου της γυναίκας στην παραγωγή και την κοινωνική αναπαραγωγή. Επομένως για να κατανοηθεί και να παλευτεί η νέα εργασιακή κατάσταση που εισάγει η τηλεργασία η έμφυλη διάσταση που τίθεται από το φεμινιστικό κίνημα δίνει στα συνδικάτα επιχειρήματα και τους επιτρέπει να αναβαθμιστούν στη συνείδηση εργαζόμενων κάθε φύλου ως φορείς γνήσιας έκφρασης των συμφερόντων τους.

Φυσικά υπάρχουν και πάρα πολλά άλλα ζητήματα με κορυφαίο την απογύμνωση του νόμου Χατζηδάκη από το υποκριτικά θετικό έμφυλο πρόσημο, όταν τα συνδικάτα διεκδικήσουν το ρόλο τους ως γνήσιοι συλλογικοί υπερασπιστές της γυναικείας αξιοπρέπειας στον εργασιακό χώρο απέναντι στη σεξουαλική παρενόχληση. Με τον τρόπο αυτό θα απαντήσουν έμπρακτα στις ρυθμίσεις που δίνουν το ρόλο αυτό στην εργοδοσία και επιτρέπουν τη μετατροπή μιας σημαντικής εργατικής και φεμινιστικής κατάκτησης σε εταιρική πολιτική.

Όλα τα παραπάνω μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι βρισκόμαστε σε μια συγκυρία που η 8η Μάρτη 2023 μπορεί και πρέπει να οργανωθεί με μια προοδευτική επιστροφή στις αγωνιστικές ρίζες που τη γέννησαν. Το μήνυμα για απεργία σε σπίτι και δουλειά να δυναμώσει το φεμινιστικό κίνημα αυξάνοντας τη μαζικότητα, τη συλλογικότητα και αυτό σημαίνει ιδιαίτερες πολιτικές ευθύνες για τις φεμινιστικές συλλογικότητες που πιστεύουν ότι οι έμφυλες ανισότητες είναι εγγενείς με το καπιταλιστικό σύστημα που αγωνίζονται να ανατρέψουν.

Οι νεοναζί, οι επικίνδυνες τροπολογίες και η Αριστερά

Του Νικόλα Κολυτά

Έχουν περάσει περίπου δέκα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και περίπου τρία χρόνια από την πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση εις βάρος της Χρυσής Αυγής ως εγκληματικής οργάνωσης. Όμως, πολιτικά δεν έχουμε ξοφλήσει με τα κάθε λογής παρακλάδια της, που με νέα ταμπέλα και νέο προσωπείο επιχειρούν να αναβαπτισθούν στο πολιτικό σκηνικό.

Κεκαλυμμένοι νεοναζί

Ο νεοναζί Ηλίας Κασιδιάρης και το κόμμα του είναι η χαρακτηριστικότερη περίπτωση που έχει απασχολήσει έντονα το δημόσιο διάλογο στο παρά πέντε των εκλογών. Όμως προκύπτει το ερώτημα: Τώρα ξαφνικά ξεφύτρωσε ο Κασιδιάρης; Η απάντηση είναι γνωστή. Ο Κασιδιάρης, αφού έδρασε ως ηγετικό στέλεχος της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής για πάνω από μία δεκαετία, λίγο πριν την καταδικαστική απόφαση εις βάρος της, φρόντισε να διαφοροποιηθεί προκειμένου να σώσει το κεφάλι του και να εξασφαλίσει το πολιτικό του μέλλον. Διαβλέποντας την απόφαση του δικαστηρίου, αυτονομήθηκε δημιουργώντας το πολιτικό κόμμα «Έλληνες για την Πατρίδα». Σε μια αλήστου μνήμης πολιτική δήλωση, ο ξυρισμένος νεοναζί, με άσπρους πλέον κροτάφους, ακριβό κουστούμι, ήρεμο τόνο της φωνής και φόντο μια βιβλιοθήκη, παρουσίαζε ένα κόμμα που έλεγε τα ίδια με τη Χρυσή Αυγή αλλά με μεταλλαγή ρητορική και φρασεολογία. Η καταδικαστική απόφαση εις βάρος του δεν αποτέλεσε τροχοπέδη στα σχέδιά του. Ο Κασιδιάρης συνέχισε ανενόχλητος να προπαγανδίζει τις ιδέες του μέσα από τη φυλακή. Η σελίδα του στο διαδίκτυο συσπείρωσε όλο τον ακροδεξιό βούρκο και τα βίντεο με τις δηλώσεις του συγκεντρώνουν δεκάδες χιλιάδες προβολές. Τη στιγμή που μέλη του αντιφασιστικού κινήματος και της Αριστεράς στοχοποιούνταν με το παραμικρό από την αστυνομία και μια σειρά κρατούμενοι στερούνται των πλέον αυτονόητων δικαιωμά-

των τους, ο Κασιδιάρης απολάμβανε ιδιαίτερη μεταχείριση μέσα στη φυλακή.

Αστική υποκρισία

Κάπως έτσι, διανύσαμε μια τριετία, κατά την οποία, το ηγετικό στέλεχος μιας εγκληματικής οργάνωσης, φόρεσε άλλο κομματικό κοστούμι για να εξυπηρετήσει τον ίδιο εγκληματικό πολιτικό σκοπό. Τον Μάη του 2021 εισήχθη το άρθρο 92 του ν.4804/2021. Αυτή η ρύθμιση απέκλειε μεν τους καταδικασθέντες για αδικήματα όπως αυτά της Χρυσής Αυγής από τη συμμετοχή σε εκλογές, εφόσον όμως είναι πρόεδροι, αρχηγοί ή νόμιμοι εκπρόσωποι των κομμάτων τους. Αυτή η τροποποίηση, ουσιαστικά άνοιξε το δρόμο στον Κασιδιάρη και στον κάθε Κασιδιάρη, να αλλάξει κομματικό κοστούμι και να επα-

Η ριζοσπαστική Αριστερά πρέπει να πάρει θέση χωρίς από τη μία να απαξιώνει την σημασία μιας αντιφασιστικής νομοθεσίας, ούτε από την άλλη να ενσωματώνεται στη θεσμική θωράκιση που προωθεί ο αστισμός

νεμφανιστεί στην πολιτική αρένα βάζοντας εικονικές ηγεσίες στο νέο πολιτικό του σχηματισμό.

Στο παρά πέντε των εκλογών, η κυβέρνηση «θυμίστηκε» να ενεργοποιηθεί, με το βλέμμα στη διευκόλυνση της αυτοδυναμίας της στις ερχόμενες κάλπες. Η ΝΔ επιχειρεί να μπλοκάρει την κάθοδο του Κασιδιάρη στις εκλογές, εισάγοντας προς ψήφιση μια νέα τροπολογία που είναι επικίνδυνη και προβληματική. Η τροπολογία αυτή θέτει ως προϋπόθεση εκλογικής ανακήρυξης «η οργάνωση και η δράση του κόμματος να εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος», κατά το περιεχόμενο του άρθρου 29 του Συντάγματος. Όπως σημειώνει ο συνήγορος πολιτικής αγωγής στη

δίκη της Χρυσής Αυγής, Θανάσης Καμπαγιάννης, «η τροπολογία δίνει την εξουσία στον Άρειο Πάγο να προχωρά σε ουσιαστικό έλεγχο των προγραμμάτων, των διακηρύξεων και των σκοπών πολιτικών κομμάτων που καταρτίζουν εκλογικούς συνδυασμούς». Η νομοθέτηση της εξουσίας του Αρείου Πάγου να προβαίνει από τον τυπικό σε ουσιαστικό πλέον έλεγχο ανοίγει έναν επικίνδυνο δρόμο, καθώς η δικαστική εξουσία αποκτά τη δυνατότητα να αξιολογεί το πολιτικό και ιδεολογικό πλαίσιο των κομμάτων που αναμετρώνται στην πολιτική και εκλογική αρένα.

Στη συνέχεια η προτεινόμενη ρύθμιση, τονίζει ότι «για την αξιολόγηση της συνδρομής της προϋπόθεσης αυτής λαμβάνεται, ιδίως, υπόψιν τυχόν καταδίκη μελών του κόμματος ή της πραγματικής ηγεσίας του στα αδικήματα του προηγούμενου εδαφίου». Αυτό σύμφωνα με τον Κώστα Παπαδάκη, επίσης συνήγορο πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής, ενισχύει τη θεσμοποίηση της απαγόρευσης με φρονηματικά κριτήρια καθώς η απαγόρευση δεν προκύπτει δεσμευτικά από την καταδίκη για αδικήματα, η οποία είναι απλώς ένας παράγοντας που «λαμβάνεται υπόψιν».

Με λίγα λόγια υπάρχει μετακύλιση εξουσίας στον Άρειο Πάγο, καθώς ο τελευταίος καλείται να αξιολογήσει -με άγνωστα κριτήρια- το κατά πόσον ένας πολιτικός σχηματισμός μέσα από τις θέσεις του και τη λειτουργία του, εξυπηρετεί τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Αξίζει να σημειωθεί ότι επ' αυτού αντίστοιχα προβλήματα έχει και η τροπολογία που έχει φέρει ο ΣΥΡΙΖΑ στη βουλή.

Θεσμική και κινηματική θωράκιση

Μπροστά στη συζήτηση που έχει ανοίξει η ριζοσπαστική Αριστερά πρέπει να πάρει θέση χωρίς από τη μία να απαξιώνει την σημασία μιας αντιφασιστικής νομοθεσίας, ούτε από την άλλη να ενσωματώνεται στη θεσμική θωράκιση που προωθεί ο αστισμός σε όλες τις εκφάνσεις του. Ο μπουσουλός θα πρέπει να είναι τα συμπεράσματα από την πολυετή αντιφασιστική πάλη της προηγούμενης δεκαετίας που είχε ως αποτέλεσμα τόσο την πολιτική ήττα και υποχώρηση της Χρυσής Αυγής όσο και την καταδίκη της. Μια πολυεπίπεδη πάλη που σφυροκοπούσε πολλαπλώς τους φασίστες, έχοντας ως κοινή αφετηρία τη μαζικότητα,

την ενότητα και τον ριζοσπαστισμό. Πάνω σε αυτή την εμπειρία πρέπει να πατήσουμε για να χαράξουμε γραμμές στις νέες προκλήσεις που ανοίγονται απέναντι στους Κασιδιάρηδες.

Στο θεσμικό πεδίο, υπάρχει η πρόταση των συνηγόρων πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής που πρέπει να εισακουσθεί και να υποστηριχθεί από τη ριζοσπαστική Αριστερά. Το θεσμικό φρένο απέναντι στους νεοναζί θα πρέπει να πατήσει στον σημαντικότερο καρπό της πολύχρονης δικαστικής προσπάθειας, που δεν είναι άλλος από την πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών. Συνεπώς, σύμφωνα με τον Θανάση Καμπαγιάννη, θα πρέπει να αποκλείονται από τη συμμετοχή στις εκλογές κόμματα των οποίων η ηγεσία έχει καταδικασθεί για τα εγκλήματα των άρθρων 187 και 187Α του Ποινικού Κώδικα, καθώς και συνασπισμοί κομμάτων στους οποίους συμμετέχει τέτοιο κόμμα ή συνδυασμοί ανεξαρτήτων στους οποίους συμμετέχει τέτοιο φυσικό πρόσωπο. Ο αποκλεισμός αυτός όμως θα πρέπει να επιβληθεί εφόσον οι πράξεις των ως άνω φυσικών προσώπων τελέστηκαν στο πλαίσιο δράσης κόμματος που διηύθυναν ή εκπροσώπησαν ή στο όνομα αυτού, με κίνητρο ναζιστικό ή ρατσιστικό.

Δυστυχώς, για μια ακόμη φορά βρισκόμαστε σε μια προσημαστική και επικοινωνιακή αντιπαράθεση ανάμεσα σε κυβέρνηση και αξιωματική αντιπολίτευση. Στα τέσσερα χρόνια της διακυβέρνησης Μησοτάκη η ακροδεξιά ατζέντα έχει κανονικοποιηθεί δίνοντας χώρο ακόμη και στον φυλακισμένο Κασιδιάρη να κάνει πολιτική προπαγάνδα και συσπειρώσει το ακροατήριό του. Λίγες εβδομάδες πριν τις εκλογές, το αστικό πολιτικό σύστημα επιχειρεί τελευταία στιγμή να φρενάρει την εκλογική κάθοδο των νεοναζί, καθαρά για λόγους ψηφοθηρικούς και όχι λόγω αντιφασιστικών ευαισθησιών. Ακόμα και αυτό, το κάνει παραμένοντας στο έδαφος της θεωρίας των «δύο άκρων», ανοίγοντας επικίνδυνους δρόμους -προς το παρόν ιδεολογικά, αλλά αύριο ίσως και πολιτικά/«πρακτικά». Απέναντι σε αυτό το δυσοίωνα πολιτικό τοπίο, η ριζοσπαστική Αριστερά πρέπει να δυναμώσει ακόμη περισσότερο, για να φράξει το δρόμο στην ακροδεξιά, αλλά και να σταθεί αποτελεσματικά απέναντι σε κάθε απόπειρα περαιτέρω σκλήρυνσης του πολιτικού καθεστώτος.

13ο Συνέδριο ΚΝΕ

Αυτοσυγκρότηση μπροστά «...στους σεισμούς που μέλλονται να 'ρθουν»

Του Θωμά Λεριά

Με τον τίτλο «είμαστε η σπίθα που θα κάνει τα σκοτάδια φως» και υπότιτλο ΚΝΕ δυνατή παντού, διοργανώνεται το 13ο συνέδριο της ΚΝΕ στις 10-12 Φλεβάρη. Η ΚΝΕ επιλέγει πάντα τακτικά αλλά και σε επίπεδο συνθημάτων την ενίσχυση της οργάνωσής της (ειδικά ενόψει συνεδρίων), αλλά έχει μεγαλύτερη σημασία ότι επιλέγει να το κάνει έπειτα από όσα μεσολάβησαν τα τελευταία 4 χρόνια από το τελευταίο της συνέδριο. Στις θέσεις του ΚΣ που κυκλοφορούν από τον Οκτώβριο διακρίνεται σε όλα τα μέτωπα δουλειάς, ο στόχος για την αυτοσυγκρότηση της ΚΝΕ και του ΚΚΕ ως μόνη δυνατή απάντηση στη διεθνή και εγχώρια κρίση του καπιταλισμού. Αυτό που είναι πιο αντιφατικό όμως, είναι ότι από τη μία «...ο 21ος αιώνας θα είναι αιώνας ανόδου του επαναστατικού κινήματος» και από την άλλη η στρόφη στις εσωτερικές διεργασίες για την ομόκεντρη ανάπτυξη της ΚΝΕ και του ΚΚΕ.

Ως γενικό σχόλιο, οι θέσεις της ΚΝΕ στην ανάλυση των σημερινών συνθηκών, τη φάση του καπιταλισμού, το ρόλο των κυβερνήσεων, του αντιπάλου κλπ. είναι στη σωστή κατεύθυνση και μάλιστα κάνοντας προχωρήματα σε διάφορα ζητήματα όπως η έμφυλη καταπίεση («διάχυση του γυναικείου ζητήματος σε όλα τα κινήματα»), ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός, η πιο «ανοιχτή» παρέμβαση σε γειτονιές, στέκια και η προσπάθεια να έρθει σε επαφή με πρωτοπορίες πέρα από τον συνηθισμένο τρόπο. Όμως την ίδια στιγμή, δεν κάνει καμία προσπάθεια στην κατεύθυνση ανοίγματος στο κίνημα, προσπάθειες αντίστοιχες με το «Σπóρτινγκ» που γρήγορα πήρε πίσω. Η αναφορά σε όλο το κείμενο στην υπόλοιπη αριστερά ως ομοιογενείς δυνάμεις, αποτελεί προσπάθεια διαχωρισμού της, χωρίς όμως να απαντάει ουσιαστικά στην κριτική που της γίνεται.

Έχοντας διανύσει μία περίοδο υγειονομικής κρίσης, την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, κινήματα που εμφανίστηκαν και έχοντας μπροστά μας μία δύ-

σκολη εκλογική περίοδο να αναμετρηθούμε, η στόχευση των θέσεων του 13ου συνεδρίου είναι αναντίστοιχη της περιόδου, δεν απαντάει στο με ποιες πρωτοβουλίες και με ποιους συμμάχους θα μπορέσει να αλλάξει ριζικά το τοπίο.

Ιμπεριαλισμός-ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Παρότι το κείμενο των θέσεων για το συνέδριο δεν μπαίνουν στο «ζουμί» των ενδοίμπεριαλιστικών αντιθέσεων, οι γενικές θέσεις -όπως και του ΚΚΕ- είναι σωστές. Αντίστοιχα, όσο αφορά τον ελλη-

νοτουρκικό ανταγωνισμό, ξεκινάει από σωστή θέση αρχής ότι «ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας, αφορά το ποια θα έχει πιο αναβαθμισμένο ρόλο στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και των Βαλκανίων, περιοχές που λόγω της γεωστρατηγικής τους σημασίας (ενεργειακά κοιτάσματα, διέλευση αγωγών ενέργειας, άλλων μεταφορικών οδών) βρίσκονται στο «μάτι του κυκλώνα».». Αμέσως μετά βέβαια, αναλύει τις στοχεύσεις και το ρόλο μόνο της τούρκικης αστικής τάξης κατηγορώντας τους «συμμάχους» της ελληνικής αστικής τάξης ότι θυσιάζουν τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας ευνοώντας τις προκλήσεις του τουρκικού κράτους. Τις παραπάνω θέσεις τις γνωρίζουμε και έχουμε αναφερθεί σε αυτές με διάφορες

Σχολές

Αφορμές. Αποτελούν αντίφαση και καταλήγουν σε λανθασμένα συγκεκριμένα καθήκοντα για τη νεολαία και το κίνημα, αποφεύγοντας την αναμέτρηση με τις επιλογές της δικής μας αστικής τάξης.

Η στόχευση των θέσεων του 13ου συνεδρίου είναι αναντίστοιχη της περιόδου, δεν απαντάει στο με ποιες πρωτοβουλίες και με ποιους συμμάχους θα μπορέσει να αλλάξει ριζικά το τοπίο.

αφορμές. Αποτελούν αντίφαση και καταλήγουν σε λανθασμένα συγκεκριμένα καθήκοντα για τη νεολαία και το κίνημα, αποφεύγοντας την αναμέτρηση με τις επιλογές της δικής μας αστικής τάξης.

Σχετικά με την παρέμβαση στις σχολές, το κείμενο αναφέρεται στις πρωτοβουλίες που πήρε η ΚΝΕ όπως το «Φοιτητές Ξανά» την περίοδο της πανδημίας και την πρωτιά στις φοιτητικές εκλογές ως δύο παραδείγματα επιβεβαίωσης της γραμμής της. Το έχουμε αναφέρει και σε παλαιότερη αρθρο-

σε πραγματική δύναμη εντός των σχολών, ανασυγκροτώντας τους συλλόγους και τις συλλογικές διαδικασίες. Μάλιστα, στις θέσεις χρησιμοποιείται η παρακάτω κατακλείδα: «Είναι μονόδρομος για να συνεχιστεί η πορεία αλλαγής του συσχετισμού, που θα έχει καμπές, μπρος-πίσω, και σε κάθε περίπτωση θα εξαρτηθεί από τη συνολική πορεία ανάπτυξης του εργατικού-λαϊκού και φοιτητικού κινήματος, από την ισχυροποίηση της ΚΝΕ στα Πανεπιστήμια...».

Το κείμενο των θέσεων του 13ου συνεδρίου, κινείται στα στενά όρια της θετικής ανασκόπησης της περασμένης τετραετίας αναφέροντας με το γάντι τις σχετικές αδυναμίες της ΚΝΕ. Ενδεικτικά η μη συστηματική καθοδήγηση των μετώπων, η ασυνέχεια στις Σχολές και τα μαθήματα, η παρέμβαση στις επαγγελματικές σχολές και μερικά ακόμα, κρυμμένα στο γενικότερο ύψος των θετικών αποτελεσμάτων σε όλα τα μέτωπα. Είναι επίσης σαφές ότι η ΚΝΕ όντας πραγματική και υπολογίσιμη δύναμη στη νεολαία, αντιμετωπίζει τις δυσκολίες του ατομικού δρόμου, της έλλειψης διαβάσματος εντύπων τα οποία είναι απόρροια των γενικών συνθηκών, της έλλειψης μαζικών παραστάσεων, τις κοινωνικές και ατομικές δυσκολίες που βιώνουμε όλοι. Στις θέσεις, είναι ξεκάθαρο ότι την απάντηση του ΚΣ αποτελεί η οργανωτική και ιδεολογική συγκρότηση των οργανώσεων της ΚΝΕ, χτίζοντας διαχωριστικές με όλες τις υπόλοιπες «οπορτουνίστικες» δυνάμεις του κινήματος.

Δυστυχώς, οι παραπάνω θέσεις, χωρίς τον ειλικρινή απολογισμό της προηγούμενης περιόδου, στην πράξη περιορίζονται στην έκκληση για μια «ΚΝΕ ισχυρή». Στις συγκεκριμένες συνθήκες αυτή η έκκληση είναι κατώτερης ευθύνης απ' ό,τι αντιστοιχεί στις δυνάμεις του ΚΚΕ-ΚΝΕ. Και μια τέτοια επιλογή αποφυγής της συμπόρευσης με το κίνημα έξω από την ΚΝΕ, δεν θα είναι θετική εξέλιξη για μια καμιά δύναμη που παλεύει ειλικρινά για τη σοσιαλιστική απελευθέρωση των εργαζομένων λαϊκών μαζών, αποφεύγοντας να πάρει πρωτοβουλίες που μπορούν μαζικά, ενωτικά και ριζοσπαστικά να πετύχουν σημαντικές νίκες στο σήμερα.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑΝ

* στίχος των
Rationalistas

Εμπέδεια: Κατερίνα Καλιθήρη

Στις 10 Ιανουαρίου ξεκίνησε η δίκη των 24 αλληλέγγυων, προσφύγων και μελών ΜΚΟ που εκτελούσαν διασωστικό έργο στα θαλάσσια σύνορα της Ελλάδας. Οι 24 κατηγορούνται για λαθρεμπόριο ανθρώπων, κατασκοπεία, διευκόλυνση εγκληματικής οργάνωσης. Με λίγα λόγια **δικάζονται ως διακινητές άνθρωποι που έσωζαν πρόσφυγες από βέβαιο πνιγμό**. Μεταξύ αυτών και η Σύρια προσφύγισσα Σάρα Μαρντίνι, επαγγελματίες κολυμβήτρια που συμμετείχε στους Ολυμπιακούς Αγώνες με την Προσφυγική Ομάδα και ενέπνευσε την ταινία Swimmers, στην οποία μάλιστα δεν επιτρέπεται η είσοδος στην χώρα. Η υπόθεση αυτή είναι ακόμα ένα παράδειγμα του πώς αντιμετωπίζεται όποιος προσπαθεί να προσφέρει βοήθεια και να προσπαθήσει να εξασφαλίσει ότι -αντίθετα με τα σχέδια του ελληνικού κράτους- δεν θα υπάρχουν νεκροί στο Αιγαίο. Σε περίπτωση καταδίκης, οι 24 αντιμετωπίζονται έως και 20 χρόνια φυλακής, με πολλούς από αυτούς να έχουν εκτίσει ήδη μήνες σε κέντρα κράτησης μετά την σύλληψή τους. Η πικρή νίκη των δύο Αφγανών προσφύγων που αντιμετωπίζουν τις ίδιες κατηγορίες, με την αθώωση του ενός και την μείωση της ποινής του άλλου, μαζί με την δημοσιότητα που έχει πάρει η υπόθεση στον διεθνή Τύπο

Η υγεία των φυλακισμένων έρχεται για ακόμα μια φορά σε δεύτερη μοίρα, όπως φαίνεται από την υπόθεση του Γεωργιανού φυλακισμένου Π. Τζ., ο οποίος παρότι αντιμετωπίζει σοβαρές ενοχλήσεις στο στομάχι δεν γίνεται δεκτό το αίτημά του για μεταφορά στο Νοσοκομείο των Φυλακών Κορυδαλλού, καθότι δεν έχει ΑΜΚΑ. Η ΚΥΑ που θα παρείχε προσωρινό ΑΜΚΑ σε αλλοδαπούς κρατούμενους, καθυστερεί εγκληματικά να εκδοθεί. Ως αποτέλεσμα, μεγάλο ποσοστό των κρατουμένων στερείται την πρόσβαση στο αυτόνομο δικαίωμα της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Οι φυλακισμένοι αντιμετωπίζονται από το κράτος σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας, και οι πιο ευάλωτοι από αυτούς (αλλοδαποί, πρόσφυγες και μετανάστες) σαν όντα που δεν έχουν ούτε τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Θα έπρεπε κάτι τέτοιο να είναι αδιανόητο, αλλά δυστυχώς τείνει να είναι κανονικότητα. Η πολύμηνη αναμονή για πρόσβαση σε ιατρικές εξετάσεις δείχνει πως το σωφρονιστικό σύστημα έχει ως στόχο την τιμωρία και την σωματική και φυσική εξάντληση όλων όσων βρέθηκαν να είναι παρίες.

Στην Επιτροπή για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ε.Ε. θα βρεθεί η υπόθεση της δολοφονίας του Ζακ, μετά την απεύθυνση της μητέρας του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Συγκεκριμένα, η οικογένεια του Ζακ κατέφυγε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σε μία προσπάθεια να αναιρεθεί η αθωωτική απόφαση για τους αστυνομικούς που εμπλέκονται στην δολοφονία του. Θυμίζουμε, ότι εκτός από τον κοσμηματοπώλη και τον μεσίτη, τους δύο βασικούς κατηγορούμενους για την δολοφονία του Ζακ (οι οποίοι δικάστηκαν για επικίνδυνη σωματική βλάβη και όχι για ανθρωποκτονία), κεντρικό ρόλο στον θάνατό του έπαιξαν και οι τέσσερις αστυνομικοί οι οποίοι τον κλοτσούσαν, τον χτυπούσαν και τον έσερναν στο πεζοδρόμιο ενώ αιμορραγούσε, δεν

δίνει ελπίδες ότι δεν θα υπάρξει καταδικαστική απόφαση. Παρόλα αυτά, δημιουργείται εύλογη απορία τι συμβαίνει με όσους έσωσαν κόσμο από την θάλασσα και δεν είναι εξίσου αναγνωρίσιμοι με την Σάρα Μαρντίνι, με όλους εκείνους που έπιασαν το πηδάλιο σε μια προσπάθεια να μην βουλιάξει η λέμβος που μετέφερε εκείνους και την οικογένεια τους. Για αυτούς δυστυχώς η ελληνική δικαιοσύνη επιφυλάσσει βαρύτατες ποινές και κατηγορίες σωματεμπορίας, δηλώνοντας «αν τολμήσετε να ζήσετε θα μείτε φυλακή».

Οι μετανάστες/στρίες και οι πρόσφυγες/προσφύγισσες βίωσαν ακόμα ένα ξεσπίτωμα, αυτή την φορά από την δομή των Οινόφυτων, όπως καταγγέλει η συλλογικότητα Solidarity With Migrants. Μετά την βίαιη εκκένωση της δομής του Ελαιώνα, όπου χρειάστηκε η παρέμβαση των ΜΑΤ για να απομακρυνθούν οι κάτοικοι της δομής, κάποιοι από αυτούς μεταφέρθηκαν στα Οινόφυτα, από όπου αναγκάστηκαν να ξαναφύγουν στις 10/1 με προειδοποίηση μίας εβδομάδας με κατεύθυνση το καμπ στην Μαλακάσα. Η συνεχής μετακίνηση των προσφύγων από καμπ σε καμπ δείχνει την τιμωρητικότητα με την οποία αντιμετωπίζει το ελληνικό κράτος όσους γλίτωσαν από τον πνιγμό και το τράφικινγκ. Χωρίς προειδοποίηση, οι πρόσφυγες καλούνται να αλλάξουν τόπο κατοικίας, χάνοντας όποια σύνδεση μπορεί να είχαν με την περιοχή που κατοικούσαν ενώ μεταφέρονται όλο και πιο μακριά από τα αστικά κέντρα, με αποτέλεσμα όχι μόνο την φυλάκισή τους (καθώς συχνά πρόκειται για κλειστές δομές, με ελάχιστα δικαιώματα εξόδου) αλλά και την ψυχολογική τους κατάρρευση καθώς καλούνται να είναι συνεχώς σε διαδικασία ετοιμότητας για την επόμενη μετακίνηση. Παρά την εξορία και τον αστικό αποκλεισμό που τους επέβαλε το ελληνικό κράτος, οι κάτοικοι των Οινόφυτων έχουν φτιάξει σπίτια εκεί. Η διοίκηση του καμπ τους ανάγκασε να πάρουν μαζί τους μόνο τις βαλίτσες τους και τα προσωπικά τους αντικείμενα και να αφήσουν πίσω οικιακά αντικείμενα και έπιπλα, στερώντας τους τα ελάχιστα μέσα που έχουν για να ξαναστήσουν ένα χώρο που να μπορούν να αποκαλούν σπίτι στο καμπ της Μαλακάσας.

μπορούσε να αναπνεύσει και χρειαζόταν επειγόντως ιατρική βοήθεια. Οι ευρωβουλευτές της επιτροπής αποφάσισαν τελικά την επανεξέταση της υπόθεσης από την αρμόδια επιτροπή. Χωρίς να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στην ευρωπαϊκή δικαιοσύνη, συνεχίζουμε να ελπίζουμε ότι θα υπάρξει δικαίωση για τον Ζακ και ότι οι αστυνομικοί που τον βασάνισαν και τον δολοφόνησαν θα καταδικαστούν. Για αυτό όμως χρειάζεται να η υπόθεση να παραμείνει ζωντανή, τόσο στο κίνημα όσο και στην κοινωνία και να μην πάψει η διεκδίκηση για δικαιοσύνη.

Βιομηχανία μαζικής εξαφάνισης προσφύγων

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι ευρέως γνωστό ότι ο ωμός ρατσισμός και η ξενοφοβία είναι κάποια από τα τελευταία καταφύγια της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Όταν τα πράγματα δυσκολεύουν στο οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό πεδίο, επιστρατεύονται οι αφηγήσεις για «υβριδική απειλή στον Έβρο», «προσχεδιασμένες εισβολές στα σύνορα» και «καθοδηγούμενος πρόσφυγες που σκοπό έχουν να πλήξουν την Ελλάδα». Πρόκειται για μια ρητορική μίσους που μετατοπίζει το κέντρο βάρους της πολιτικής συζήτησης πολύ δεξιάτερα από όσο είναι ήδη σήμερα.

Διαρκές έγκλημα

Τα όσα συμβαίνουν στον Έβρο και στο ανατολικό Αιγαίο θα γραφτούν με τα μελανότερα χρώματα στις σελίδες της παγκόσμιας ιστορίας. Τα ελληνικά σύνορα θυμίζουν ένα σύγχρονο απαρτχάιντ του οποίου τα εγκλήματα αποκρύπτονται επιμελώς από τα ελεγχόμενα μέσα της λίστας Πέτσα. Η ενδιάμεση έκθεση της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, του πρώτου ανεξάρτητου και επίσημου μηχανισμού καταγραφής καταγγελιών για επαναπροωθήσεις που συνέστησε η Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΕΔΑ), είναι άκρως αποκαλυπτική επιβεβαιώνοντας με τον πιο επίσημο και θεσμικό τρόπο όσα καταγγέλλονται επί μήνες από δικηγόρους, μεμονωμένους δημοσιογράφους, διεθνείς οργανισμούς και αλληλέγγυες πρωτοβουλίες στους πρόσφυγες.

Σε αυτήν καταγράφονται επώνυμες μαρτυρίες για παράνομες επαναπροωθήσεις τουλάχιστον 2.157 προσφύγων τα τρία τελευταία χρόνια. Με βάση τα στοιχεία που παρουσίασε ο συντονιστής-επόπτης του μηχανισμού Ηλίας Τσαμπαρδούκας, καταγράφονται 58 μαρτυρίες 43 θυμάτων. Τα θύματα αυτά καταγγέλλουν ότι υπήρξαν 50 περιστατικά επαναπροώθησης από τον Απρίλιο του 2020 ως τον Οκτώβριο του 2022, που αφορούν κατ'ελάχιστον 2.157 πρόσφυγες οι 1.397 υπήρξαν θύματα μέσα στο 2022. Η πλειονότητα των θυμάτων έχει καταγωγή

από τη Συρία, το Αφγανιστάν και την Παλαιστίνη, χώρες που έχουν υψηλό προσφυγικό προφίλ, ενώ τα καταγγελλόμενα περιστατικά τις περισσότερες φορές λαμβάνουν χώρα πολύ κοντά στα χερσαία ή στα θαλάσσια σύνορα, ωστόσο υπάρχουν μαρτυρίες για επαναπροωθήσεις από την ενδοχώρα, μακριά από τα σύνορα.

Κυβερνητικό παρακράτος

Η παραπάνω έκθεση αποκαλύπτει μόνο ένα μικρό κομμάτι της συνολικής εικόνας. Αν αναλογιστεί κανείς πόσοι πρόσφυγες υπό το καθεστώς του φόβου έχουν αποσιωπήσει τα όσα έχουν βιώσει τότε αντιλαμβάνεται το μέγεθος του διειρημένου εγκλήματος που φέρει την υπογραφή της Ελλάδας. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη πατώντας στα πεπραγμένα της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, προχωράει ένα βήμα παρακάτω συστήνοντας έναν κανονικό παρακρατικό μηχανισμό στα ελληνικά σύνορα. Είναι χαρακτηριστικό ότι εκτός από τα Λιμενικό, τη Frontex, την αστυνομία και τον ελληνικό στρατό, στην ενδιάμεση έκθεση της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, καταγγέλλεται ότι σε 20 περιστατικά άτυπων αναγκαστικών επιστροφών φαίνεται να συμμετείχαν ως δράστες κατά το στάδιο της απομάκρυνσης αλλοδαποί πολίτες που μιλούσαν γλώσσες των προσφύγων. Σύμφωνα με μαρτυρίες που έχουν δημοσιεύσει διεθνή μέσα ενημέρωσης (ανάμεσά τους και το Spiegel) το ελληνικό κράτος χρησιμοποιεί κρατούμενους Άραβες πρόσφυγες και μετανάστες για να συμμετέχουν σε τέτοιες καταδρομικές επιχειρήσεις, με αντάλλαγμα νόμιμα χαρτιά για να προχωρήσουν το ταξίδι τους.

Την ίδια στιγμή, η Καθημερινή, δημοσιεύει μια ανώνυμη μαρτυρία ενός πρόσφυγα από τους 38 εγκλωβισμένους στον Έβρο το καλοκαίρι του 2022, στην οποία ο ίδιος αφενός ισχυρίζεται ότι η υπόθεση της «μικρής Μαρίας» ήταν κατασκευασμένη, πράγμα το οποίο δεν έχει αποδειχθεί επίσημα, αφετέρου όμως δηλώνει ότι η κατασκευή της ιστορίας ήταν η απάντηση στη βίαιη απώθηση των προσφύγων αυτών στα ελληνικά σύνορα από «μαυροντυμένους κουκουλοφόρους» λίγες ημέρες πριν, ενώ βρίσκονταν σε ελληνικό έδαφος. Ο Υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου Νότης Μητράκης, έκανε σημαία τη συγκεκριμένη μαρτυρία στην προσπάθειά του να αποδείξει ότι δεν υπήρξε ο θάνατος της μικρής Μαρίας. Είναι τόσο πολιτικά αφελής που δεν καταλαβαίνει ότι η συγκεκριμένη μαρτυρία αποκαλύπτει με τον πιο σαφή τρόπο τις εγκληματικές πρακτικές του ελληνικού κράτους στα σύνορα. Ποιοι είναι αυτοί οι μαυροντυμένοι κουκουλοφόροι και στο όνομα ποιου δρούσαν; Πόσες μέρες πρέπει να αφευθούν δεκάδες άνθρωποι σε μια νησίδα για να ευαισθητοποιηθεί το ελληνικό κράτος; Αυτά τα προσπέρασε ο Νότης Μητράκης με μαεστρία.

Αντιρατσιστικό κίνημα και Αριστερά

Είναι σαφές ότι έχουμε εισέλθει σε μια νέα φάση του προσφυγικού ζητήματος, πολύ πιο βάρβαρη από τις προηγούμενες. Οι επίσημες κρατικές αρχές εξαφανίζουν κυριολεκτικά ανθρώπους χωρίς να ανοίγει ρουθούνι. Η πολιτική των μαζικών απελάσεων, των βίαιων επαναπροωθήσεων και των αυξημένων θανάτων στα σύνορα, έχει δημιουργήσει μια βιομηχανία εξαφάνισης προ-

σφύγων και μεταναστών. Κάπως έτσι εξυπηρετείται το αφήγημα που παρουσίασε πρόσφατα ο Μητσοτάκης στη βουλή ότι επί διακυβέρνησής του μειώθηκαν δραστικά οι αριθμοί των προσφύγων στη χώρα. Την ίδια στιγμή, βέβαια, ακόμη και για όσους έχουν παραμείνει στα camps της εξαθλίωσης, η επίτροπος της Ε.Ε. Ιλβα Γιόχανσον με δύο επιστολές-φωτιά εγκαλεί τη χώρα μας για διακρίσεις στην κοινωνική προστασία των προσφύγων και για διατάξεις του νόμου Μητράκη περί κράτησης. Τι να πει κανείς όμως, όταν ακόμη δεν έχουν δοθεί καν οι αποζημιώσεις για τα θύματα του Φαρμακονησίου το μακρινό 2014. Δύο μέτρα και δύο σταθμά. Πολίτες πρώτης και δεύτερης κατηγορίας.

Με ορίζοντα τη φετινή Παγκόσμια Ημέρα Ενάντια στον Ρατσισμό, που φέτος θα τιμηθεί με πορεία στις 18 του Μάρτη, το αντιρατσιστικό κίνημα και η ριζοσπαστική Αριστερά, πρέπει να επαναφέρουν στη δημόσια συζήτηση το προσφυγικό ζήτημα. Να καταγγείλουν τις πολιτικές «μαυροντυμένων κουκουλοφόρων», τις πρακτικές των διεμβολισμών βαρκών και τις διαδικασίες μαζικών απελάσεων. Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι εξαφανίστηκαν τα τελευταία χρόνια από την ελληνική επικράτεια στο όνομα της απάντησης στον «υβριδικό πόλεμο του Ερντογάν». Πρόκειται για ένα διαρκές έγκλημα που χρειάζεται απάντηση στο δρόμο, στα σωματεία, στις σχολές και στα σχολεία. Η φετινή Παγκόσμια Ημέρα Ενάντια στο Ρατσισμό, πρέπει να αποτελέσει την αφετηρία μιας επανασυσπείρωσης του κόσμου που δεν ανέχεται στο όνομά του να σκοτώνονται άνθρωποι.

Ένας χρόνος πολέμου

Του Πάνου Πέτρου

Στη διάρκεια του 2021, τα σύννεφα του πολέμου πύκνωναν στην ανατολική Ευρώπη. Τα διοικητικά μέτρα «ρωσοποίησης» των λεγόμενων «Λαϊκών Δημοκρατιών» σε Ντονιέτσκ και Λουγκάνσκ εντεινόταν, ο Πούτιν δημοσίευε μια ιστορική «διατριβή» για τις σχέσεις Ρωσίας-Ουκρανίας που αποτελούσε ιδεολογικό μανιφέστο ενεργοποίησης του μεγαλωρωσικού εθνικισμού, πύκνωνε τα μεγάλα στρατιωτικά γυμνάσια στα ρωσο-ουκρανικά σύνορα, ενώ ο Λαβρόφ παρουσίαζε τις ευρύτερες απαιτήσεις της Ρωσίας ως προς την θέση της στον πλανήτη -με την πρόταση για αναδίπλωση του ΝΑΤΟ στις γραμμές πριν το 1997, δηλαδή τη διεκδίκηση «αντιστροφής» όλης της επέκτασής της Ευρωατλαντικής Συμμαχίας προς τα ανατολικά και της γεωπολιτικής ήττας της Ρωσίας μετά το 1989.

Παρόλα αυτά, η εισβολή στην Ουκρανία αποτέλεσε ένα σοκαριστικό αιφνιδιασμό. Οι περισσότεροι πιστεύαμε ότι παρακολουθούσαμε μια επίδειξη πυγμής ως μέσο διαπραγμάτευσης και ότι στη χειρότερη περίπτωση θα φτάναμε σε μια ελεγχόμενη (γεωγραφικά) ανάφλεξη στην ανατολική Ουκρανία. Στις 24 Φλεβάρη του 2022, ο Πούτιν είπε το δικό του «ο κύβος ερρίφθη» και τα ρωσι-

κά στρατεύματα κινήθηκαν προς το Κίεβο.

Στη διεθνή συζήτηση, έχουν παρουσιαστεί πλέον διάφοροι λόγοι -οικονομικοί, πολιτικοί, γεωστρατηγικοί- που έκαναν την επιλογή του πολέμου «εύλογη» από τη σκοπιά των συμφερόντων του ρωσικού κράτους. Η ανάλυσή τους ξεπερνά τα όρια αυτού του άρθρου. Αλλά τα κίνητρα που δημιουργούν τη δυναμική προς έναν πιθανό πόλεμο δεν αρκούν πάντα για να φτάσει μια ηγεσία στη συγκεκριμένη πολιτική επιλογή της έναρξής του. Αυτή η επιλογή υπήρξε παράγωγο λάθος υπολογισμών της Μόσχας.

Είναι πασιφανές -σε όποιον θέλει να το δει- ότι στις 24 Φλεβάρη εξαπολύθηκε ένας «αστραπιαίος πόλεμος», που υπολόγιζε να καταλάβει το Κίεβο μέσα σε λίγες ημέρες και να παρουσιάσει τετελεσμένο γεγονός απέναντι σε μια «συλλογική Δύση» που καθώς βρισκόταν σε υποχώρηση και σε κρίση συνοχής, θα ήταν είτε απρόθυμη είτε ανήμπορη να το αντιστρέψει.

Πρώτη διαψεύστηκε η εκτίμηση ότι ο ουκρανικός λαός θα υποδεχθεί τα ρωσικά στρατεύματα ως απελευθερωτές. Η μαζική απόρριψη της εισβολής και η λαϊκή κινητοποίηση ήταν ο παράγοντας πάνω στον οποίο στηρίχθηκε η επιτυχημένη ουκρανική άμυνα που διέψευσε τα προγνωστικά εχθρών και «συμμάχων». Ο ρωσικός στρατός είχε καταλάβει περίπου το 20% των εδαφών της

Ουκρανίας στις πρώτες 2 εβδομάδες του πολέμου, αλλά είχε κατόπιν υποχρεωθεί σε αναδίπλωση στις θέσεις που είχε κατακτήσει κατά το αρχικό «μπλιτζκριγκ».

Πάνω σε αυτήν τη βάση, έγιναν οι διμερείς συνομιλίες πάνω στο ουκρανικό «σχέδιο 15 σημείων» στα μέσα Μάρτη. Το ναυάγιο αυτού του διαλόγου έκανε σαφές ότι δεν θα ήταν ένας «γρήγορος» πόλεμος.

Αντεπίθεση της Δύσης

Πάνω σε αυτά τα δεδομένα, ξεδιπλώθηκε και η αντεπίθεση της «συλλογικής Δύσης». Η Ουάσινγκτον «μυρίστηκε» μια ευκαιρία να επανασυσπειρώσει το κλονισμένο ΝΑΤΟ και να αποκαταστήσει τον ηγεμονικό της ρόλο στην Ευρώπη. Το Παρίσι και το Βερολίνο ευθυγραμμίστηκαν σε μια αντιρωσική γραμμή, ενώ το σοκ της ρωσικής επιθετικότητας δημιούργησε νέο «πεδίο δόξης» για την επέκταση του ΝΑΤΟ στη Σκανδιναβία -και τις παραδοσιακά ουδέτερες Σουηδία και Φινλανδία. Η παλιά «αυτοσυγκράτηση» ως προς το μέγεθος της -μόνιμης- Νατοϊκής παρουσίας στην ανατολική Ευρώπη εγκαταλείφθηκε με το ΝΑΤΟ να ανακοινώνει διαδοχικές ενισχύσεις των θέσεων και των δυνάμεών του στην περιοχή. Οι ΗΠΑ και τα μέλη της ΕΕ εξαπέλυσαν έναν «οικονομικό πόλεμο».

Η Σύνοδος του ΝΑΤΟ το περασμένο καλοκαίρι επισφράγισε αυτές τις κατευθύνσεις και σηματοδότησε την

αποφασιστική κλιμάκωση της δυτικής στρατιωτικής υποστήριξης στην Ουκρανία. Μια σύρραξη που αρχικά αποτελούσε «πονοκέφαλο» για την Ουάσινγκτον -που είχε ως προτεραιότητα την αντιμετώπιση της Κίνας, αλλά καλούνταν πλέον από τις μάχες στην Ουκρανία να προστατεύσει την αξιοπιστία της «αμερικανικής ασπίδας» στα μάτια εχθρών και φίλων- άρχισε να γίνεται αντιληπτή ως ευκαιρία: Χωρίς να εμπλέξει τις δυνάμεις της σε έναν επικίνδυνο πόλεμο, να πετύχει «δύ' αντιπροσώπου» είτε μια επώδυνη ήττα της Ρωσίας είτε την καθήλωσή της σε έναν φθοροποιοί πόλεμο.

Εξισορροπώντας σχετικά το εξοπλιστικό του μειονέκτημα, ο ουκρανικός στρατός κατόρθωσε μέσα στο καλοκαίρι να ανακόψει την «κατάρρευση σε αργή κίνηση» σε Ντονιέτσκ-Λουγκάνσκ κι έπειτα να εξαπολύσει την αντεπίθεση στο Χάρκοβο και να καταστήσει υποχρεωτική την αναδίπλωση του ρωσικού στρατού στην ανατολική Χερσόνα (αποσυρόμενος από την δυτική όχθη του Δνείπερου).

Όμως όσο σαφές έγινε ότι η κατάκτηση ή συνθηκολόγηση της Ουκρανίας δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση, αλλά τόσο καθαρό έχει γίνει ότι δεν είναι καθόλου απλό ζήτημα μια ρωσική υποχώρηση ή εγκατάλειψη των στόχων της. Η ανακοίνωση της προσάρτησης 4 ουκρανικών επαρχιών στο ρωσικό κράτος, η κινητοποίηση 300.000 εφέδρων και η άγρια εκ-

στην Ουκρανία

στρατεία ισοπέδωσης πολύτιμων για την επιβίωση υποδομών της Ουκρανίας αποτέλεσαν τις «απαντήσεις» της Μόσχας στα πισωγυρίσματα της εκστρατείας της. Στο πεδίο των μαχών (που επικεντρώνονται στο Ντονμπάς), η σύμπτυξη του μετώπου έχει βελτιώσει τις δυνατότητες του ρωσικού στρατού που διατηρεί την πρωτοβουλία, καταγράφοντας -βασανιστικά αργές, αλλά- επιτυχίες.

Ένα χρόνο μετά την αρχική εισβολή, επικρατεί η πιο ζοφερή εικόνα. Η πρώτη γραμμή του μετώπου έχει χαρακτηριστεί εύστοχα ως «αμοιβαία κρεατομηχανή φθοράς». Χιλιάδες φαντάροι ρίχνονται σε διαδοχικές επιθέσεις κι αντεπιθέσεις αδιάκοπα εδώ και μήνες σε ένα σκηνικό που θυμίζει τα χαρακώματα του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου όπου πολύνεκρες μάχες επέφεραν ελάχιστες μετατοπίσεις στη γραμμή του μετώπου. Και το Κίεβο και η Μόσχα ανακοινώνουν συχνά μεγάλες απώλειες... του αντιπάλου. Μάλλον λένε -από μισή- αλήθεια. Η εκτίμηση είναι

τερα στην περιφέρεια όπου ζουν οι μη-ρωσικοί πληθυσμοί. Στην ελεγχόμενη κεντρική πολιτική σκηνή και στον Τύπο, μεγεθύνεται μια εθνικιστική-ακροδεξιά «αντιπολίτευση» στον Πούτιν, που απαιτεί «ρωσική νίκη» στην Ουκρανία αδιαφορώντας όλο και πιο καθαρά για τα μέσα και την αγριότητα που αυτός ο στόχος προϋποθέτει, χωρίς να αποκλείει τη χρήση πυρηνικών. Ο παράγοντας αυτός, όταν φτάσει η ώρα των πιο ουσιαστικών διαπραγματεύσεων, μπορεί να αποδειχθεί πιο σημαντικός απ'ό,τι σήμερα.

Προς κλιμάκωση;

Πλησιάζοντας την επέτειο της εισβολής, παρά τις ενδείξεις για διεργασίες μέσα στα επιτελεία που θα αφορούν μια πιθανή μορφή λήξης ή παγώματος της σύγκρουσης, αυτήν τη στιγμή κυριαρχεί ο αντίθετος τόνος -αυτός της κλιμάκωσης...

Η επίμονη φημολογία για μια μεγάλη ρωσική «εαρινή επίθεση» συνυπάρχει με ένα κλίμα αυτοπεποίθησης

φριά-ατομικής χρήσης αντιαρματικά στο βαρύ πυροβολικό κι από εκεί στα танκς δείχνει πώς λειτουργεί αυτή η μακάβρια παρτίδα πόκερ με τις διαδοχικές αυξήσεις στο ποντάρισμα.

Τα αντίστοιχα ισχύουν στις «θέσεις» με τις οποίες δηλώνει η κάθε πλευρά ότι είναι πρόθυμη να προσέλθει σε διαπραγμάτευση. Το Κίεβο έχει πλέον μετατοπιστεί σε πιο μαξιμαλιστικές θέσεις (σε σχέση με την πρόταση που κατέθεσε τον περασμένο Μάρτη). Στη Μόσχα, συνεχίζεται η «δημιουργική ασάφεια» ως προς τις επιδιώξεις της (που αφήνει πάντα ανοιχτούς τους πιο μάξιμουμ στόχους) και η επίμονη αναφορά στις «αλλαγές στον χάρτη» (εν μέσω συνεχιζόμενων επιχειρήσεων...) ως βάση της όποιας συνομιλίας.

Παγκόσμιες συνέπειες

Σε αυτό το φόντο, εξελίσσεται και το κυνικό ζύγισμα «κόστους-οφέλους» στη «Δύση». Με τον Στόλτενμπεργκ να ξεκαθαρίζει (στους Ρεπουμπλικάνους που δυσφορούν για το κόστος της στήριξης στην Ουκρανία, κρίνοντας ότι η μοίρα της δεν αφορά τα «στενά» αμερικανικά συμφέροντα) ότι η Νατοϊκή συνδρομή αφορά κατά βάθος το «μήνυμα στην Κίνα», ένα στρατηγικό στόχο τεράστιας αξίας. Αλλά και τον επικεφαλής της CIA να αισθάνεται την ανάγκη να διαμηνύσει προσωπικά στον Ζελένσκι ότι η αμερικανική βοήθεια δεν είναι επ' αόριστον και άνευ όρων.

Ο πόλεμος επηρεάζει βαθιά την παγκόσμια οικονομία. Οι κυρώσεις της Δύσης δεν σχεδιάστηκαν με κοινοπρόθεσμες επιδιώξεις, αλλά με το στόχο του εξοβελισμού της ρωσικής κυρίαρχης τάξης από τα δίκτυα της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης που έχουν ως αφετηρία τους τη Δύση. Πρόκειται για γενικευμένη τάση ενίσχυσης του προστατευτισμού και επιστροφής των γεωπολιτικών κριτηρίων ως ιδιαίτερα σημαντικών στις οικονομικές/επιχειρηματικές αποφάσεις. Όλο και περισσότερα κυβερνητικά στελέχη κάνουν λόγο για ένα «οικονομικό ΝΑΤΟ». Δεν είναι καθόλου απλή και εύκολη υπόθεση: οι παγκόσμιες εφοδιαστικές αλυσίδες είναι η συγκεκριμένη μορφή που πήραν οι πολυεθνικές εταιρίες στα τελευταία 30 χρόνια. Η διαταραχή στη λειτουργία τους λόγω της πανδημίας, έφερε στην επιφάνεια μεγάλα προβλήματα, απειλητικά για την ομαλή λειτουργία του συστήματος. Μια συνολικότερη αναδιοργάνωσή τους, που θα αποκλείει μεγάλες περιοχές του πλανήτη, όπου

ήδη έχουν γίνει κολοσσιαίες επενδύσεις, είναι αμφίβολο αν μπορεί να ολοκληρωθεί χωρίς μεγάλους κινδύνους. Ανάλογοι προβληματισμοί είναι ισχυροί και στην απέναντι πλευρά, στο λεγόμενο «αντιδυτικό μπλοκ».

Η Κίνα βάσισε την ανάπτυξη της στην ένταξη στη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, μετά την ένταξή της στον ΠΟΕ στις αρχές του 21ού αιώνα. Δεν έχει έτοιμη και δεν επιθυμεί εναλλακτική στρατηγική: Προσπαθεί να αντιγυρίσει τα χτυπήματα του δυτικού προστατευτισμού, αλλά παραμένει εξαιρετικά προσεκτική απέναντι στις εξελίξεις στην Ουκρανία, επιδιώκοντας να κρατήσει ανοιχτές τις μέγιστες δυνατότητες δραστηριοποίησης των κινεζικών συμφερόντων σε όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα στην Ευρώπη.

Όσοι βλέπουν στη μετάβαση προς μια περιφρουρημένη παγκοσμιοποίηση ένα κάποιο «προοδευτικό» περιεχόμενο, όσοι αντιμετωπίζουν τον «πολύ-πολιτισμό» ως ένα περιβάλλον πιο ευνοϊκό για τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, κάνουν σοβαρό πολιτικό λάθος. Γιατί όλοι οι «πόλοι» που διαμορφώνονται είναι ιμπεριαλισμοί και είναι ενδογενής η τάση για συγκρούσεις μεταξύ τους. Για παράδειγμα, η Ινδία σήμερα δεν είναι η Ινδία του Γκάντι, αλλά η Ινδία του ακροδεξιού εθνικιστή Μόντι, που επιδιώκει την ενοποίηση όλης της υπο-ηπείρου σε ένα κράτος υπό ινδική κυριαρχία. Σε αυτή την προοπτική μπορεί να θέλει να συνεχίσει να αγοράζει ρωσικά όπλα για να αντιμετωπίζει το (πυρηνικό) Πακιστάν, μπορεί να γοητεύεται από τις «ευρω-ασιατικές» δοξασίες του Ντούγκιν, όμως γνωρίζει ότι ο βασικός αντίπαλός της στην περιοχή είναι η Κίνα. Αντίστοιχα η Κίνα, προβάλλει ως αυτονόητη ηγέτης του «αντιδυτικού μπλοκ», αλλά μετά την καταγραφή της ρωσικής αδυναμίας για μια γρήγορη νίκη στην Ουκρανία, δεν κρύβει τις επιδιώξεις να αναλάβει εγγυητικό ρόλο στην Κεντρική Ασία (Καζακστάν κ.ά.) αλλά και να βάλει πόδι στην Ανατολική Σιβηρία. Ο «πολύ-πολιτικός» κόσμος θα είναι ένας συγκρουσιακός κι επικίνδυνος κόσμος.

Σε αυτές τις συνθήκες, για την Αριστερά και το εργατικό κίνημα διεθνώς, η διαφύλαξη της απόλυτης ανεξαρτησίας και αυτονομίας απέναντι σε όλους τους «πόλους» είναι πρωταρχικής σημασίας. Και αυτή η γραμμή, σε σχέση με τον πόλεμο στην Ουκρανία δεν μπορεί παρά να αρχίζει με το σύνθημα: Ούτε ΝΑΤΟ – Ούτε Πούτιν.

Πλησιάζοντας την επέτειο της εισβολής, παρά τις ενδείξεις για διεργασίες μέσα στα επιτελεία που θα αφορούν μια πιθανή μορφή λήξης ή παγώματος της σύγκρουσης, αυτήν τη στιγμή κυριαρχεί ο αντίθετος τόνος -αυτός της κλιμάκωσης...

ότι οι απώλειες είναι πλέον «ι προς ι» -και είναι τρομακτικές.

Οι πόλεις γύρω από τις οποίες διεξάγονται αυτές οι φονικές μάχες έχουν σε γενικές γραμμές εκκενωθεί από άμαχο πληθυσμό. Αλλά αυτό δεν ακυρώνει τη συστηματική καταστροφή τους, τη μετατροπή τους σε «πόλεις-φαντάσματα». Ενώ η ρωσική επιλογή των βομβαρδισμών των πόλεων ρημάζει κρίσιμες για την επιβίωση υποδομές και στις ουκρανικές πόλεις μακριά από το μέτωπο.

Οι συνέπειες του πολέμου είναι ήδη φανερές και στο εσωτερικό της Ρωσίας, με τη στροφή του καθεστώτος σε πιο σκληρή και αυταρχική κατεύθυνση. Η αντιπολεμική διάθεση, αντιμέτωπη με ένα τείχος καταστολής και απειλών, παίρνει τη μορφή μαζικής δραπέτευσης νέων ανθρώπων στο εξωτερικό, αλλά και της πιο απελπισμένες και πιο απομονωμένες μορφές των εμπρηστικών επιθέσεων σε στρατολογικά γραφεία, ιδιαί-

που εκπέμπει η Μόσχα ότι ο χρόνος δουλεύει με το μέρος της, με επίκληση στις απεριόριστες (αριθμητικά) δυνατότητές της, την υπεροπλία της, την προσδοκία ότι κάποια στιγμή οι δυτικές κυβερνήσεις θα αποφανθούν ότι «δεν αξίζει τον κόπο» η συνέχεια της υποστήριξης της ουκρανικής κυβέρνησης.

Προς το παρόν όμως, ισχύει το αντίθετο: Η κυβέρνηση Ζελένσκι γίνεται όλο και πιο «απαιτητική» στο πόσα και τι όπλα ζητάει από τους «συμμάχους», ενώ στις δυτικές πρωτεύουσες οι αποφάσεις για διάθεση танκς στον ουκρανικό στρατό αποτελούν ένα ακόμα βήμα κλιμάκωσης στα πολεμικά μέσα που η Δύση είναι πρόθυμη να αποστείλει στα πεδία της μάχης. Παρά τη νέα ρητή άρνηση του Μπάιντεν για αποστολή αεροσκαφών, υπάρχουν αναλυτές που σημειώνουν ότι η σχετική συζήτηση «δεν είναι πλέον ταμπού». Η απόσταση που έχει διανυθεί από τα ελα-

15 Φλεβάρη 2003

«Το μεγαλύτερο γεγονός διαμαρτυρίας στην ανθρώπινη ιστορία»

Του Σπύρου Αντωνίου

Στις 15 Φεβρουαρίου 2003, πραγματοποιήθηκε μια συντονισμένη ημέρα αντιπολεμικών διαδηλώσεων σε όλο τον κόσμο, κατά την οποία άνθρωποι σε περισσότερες από 600 πόλεις εξέφρασαν την αντίθεσή τους στην επικείμενη ιμπεριαλιστική εισβολή στο Ιράκ. Η ημέρα αυτή χαρακτηρίστηκε από τους ερευνητές κοινωνικών κινήματων και το διεθνή Τύπο της εποχής ως «το μεγαλύτερο γεγονός διαμαρτυρίας στην ανθρώπινη ιστορία».

Σύμφωνα με το BBC, έξι έως δέκα εκατομμύρια άνθρωποι συμμετείχαν σε διαδηλώσεις σε έως και εξήντα χώρες του κόσμου το Σάββατοκύριακο 15 και 16 Φεβρουαρίου 2003. Οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις έγιναν στην Ευρώπη. Τρία εκατομμύρια στη Ρώμη, 1,5 εκατομμύριο στη Μαδρίτη, πολλές δεκάδες χιλιάδες στο Σύνταγμα, βγήκαν στους δρόμους ενάντια στην επικείμενη εισβολή στο Ιράκ.

Στις 28/2 σχολεία και πανεπιστήμια έκλεισαν με αντιπολεμική πανεκπαιδευτική απεργία. Ακολούθησαν διαδηλώσεις στο Πεντάγωνο και τη βάση της Σούδας, ενάντια στην ελληνική εμπλοκή («το αίμα του Ιράκ στα χέρια σου Σημίτη, που έδωσες τη Σούδα, στον μπάτσο του πλανήτη...») και τις διευκολύνσεις προς τη «συμμαχία των

προθύμων» που ετοιμαζόταν να αιματοκυλίσει μετά το Αφγανιστάν και το Ιράκ.

Με την έναρξη του πολέμου στο Ιράκ, στις 20/3, χιλιάδες μαθητές κατέλαβαν τα σχολεία τους και διαδήλωσαν σε κάθε πόλη της χώρας. ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ κηρύσσουν στάση εργασίας ενάντια στον πόλεμο στις 21 Μάρτη και οι δρόμοι γεμίζουν και πάλι, με αντιπολεμικές ιαχές. Στις 29/3 θα πραγματοποιηθεί αντιπολεμική συναυλία με τη συμμετοχή πολλών καλλιτεχνών και μουσικών συγκροτημάτων.

Οι πορείες της εποχής προς την αμερικανική πρεσβεία, με ενδιάμεση στάση τα γραφεία της ΕΕ και τη βρετανική πρεσβεία (του στενού συμμάχου των ΗΠΑ, Τ. Μπλερ), θα μείνουν στην ιστορία για τη μαζικότητα και το δυναμισμό τους. Θα ξεπεραστούν μόνο από τις μεγαλειώδεις αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις του 2010-13.

Ιμπεριαλισμός

Μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους, ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ Τζ. Μπους Τζούνιορ κήρυξε τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, στο πλαίσιο του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία». Η κατοχή του Ιράκ, μιας χώρας που δεν είχε καμία απολύτως σχέση με την επίθεση στις 11 Σεπτεμβρίου, θα έβαζε τις ΗΠΑ σε πλεονεκτικότερη θέση απέναντι στους παγκόσμιους ανταγωνιστές τους όσον αφορά τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής. Ο «προληπτικός πόλε-

μος» της κυβέρνησης Μπους, έκρινε κάθε πρόσχημα περί «διεθνούς δικαίου» ή της «νομιμότητας» των αποφάσεων του ΟΗΕ, ως περιττή πολυτέλεια. Η «καουμπόικη» εξωτερική πολιτική δεν ήταν προσωπικό χαρακτηριστικό του Μπους. Αντιπροσώπευε την εποχή της παγκόσμιας κυριαρχίας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, όπως αυτή είχε διαμορφωθεί από το 1989 και έπειτα.

Με πρώτο βήμα την ανατροπή των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν και καθοριστικό «σκαλοπάτι» την κατοχή του Ιράκ, σειρά θα έπαιρνε η Συρία και το Ιράν. Το σχέδιο πήρε το μεγαλεπήβολο όνομα «νέα Μέση Ανατολή». Το όνομα της στρατιωτικής επιχείρησης στο Ιράκ -«Σοκ και Δέος»- δεν αποκάλυπτε μόνο την τακτική στο ίδιο το Ιράκ, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο θα προχωρούσε συνολικά η «ανάπλαση» του αραβομουσουλμανικού κόσμου. Το αίσθημα κυριαρχίας της αμερικανικής αστικής τάξης απέναντι στους ανταγωνιστές της, καθοδηγούσε εκείνη την εποχή τις επιλογές των «γερακιών» στο Λευκό Οίκο και το Πεντάγωνο. Η υποχώρηση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και η ανάδυση ενός πολυπολικού και πιο απρόβλεπτου κόσμου, δεν είχε ακόμα αρχίσει να συντελείται.

Ο «ένοπλος εκδημοκρατισμός» του Ιράκ απέτυχε παταγωδώς. Από το χάος που προκλήθηκε και τη βαρβαρότητα της αμερικανικής κατοχής, γεννήθηκε η ιρακινή αντίσταση, αλλά και ένας

αιματηρός εμφύλιος, με υποδαύλιση του θρησκευτικού μίσους. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, φονταμενταλιστικές οργανώσεις, όπως το ISIS, έφτασαν να ελέγχουν ολόκληρες περιοχές και να καταπιέζουν βάνουσα τους «άπιστους» ντόπιους. Το Δεκέμβριο του 2011, οι τελευταίοι Αμερικανοί φαντάροι αποχωρούσαν ηττημένοι από το Ιράκ, χωρίς να έχει επιτευχθεί ούτε ένας από τους στόχους της εισβολής.

Αντίκτυπος

Οι εικόνες της κατεστραμμένης από τους αμερικανικούς πυραύλους αγοράς της Βαγδάτης, των ακρωτηριασμένων παιδιών στα νοσοκομεία, των απελπισμένων, διψασμένων και πεινασμένων κατοίκων των πόλεων του νότιου Ιράκ αποκάλυπταν το πραγματικό-αποτρόπαιο πρόσωπο του πολέμου των ΗΠΑ και των συμμάχων τους και τροφοδοτούσαν το αντιπολεμικό αίσθημα. Ο πόλεμος διεξαγόταν κατά του ιρακινού πληθυσμού στο σύνολό του (όπως και με τις πολυετείς κυρώσεις νωρίτερα) και όχι μόνο κατά του καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν.

Το κλίμα τρομοϋστερίας που καλλιέργησαν τα επιτελεία των κρατούντων και τα συστημικά ΜΜΕ, είχε αποκρουστεί από την μαζική κινητοποίηση εκατομμυρίων ανθρώπων. Ένα πολύμορφο κίνημα που «έσπασε» την κοινωνική συναίνεση ακόμη και μέσα στην καρδιά της ιμπεριαλιστικής μητρόπολης, των ίδιων των ΗΠΑ. Που ξεσκέπασε την υποκρισία των δυτικοευρωπαϊκών δυνάμεων (Γαλλίας, Γερμανίας) οι οποίες διαφωνούσαν με αυτό τον πόλεμο, επειδή είχαν αποκλειστεί από τις ΗΠΑ, στη μοιρασιά της περιοχής.

Το ίδιο και η τότε ελληνική κυβέρνηση Σημίτη, που ασκούσε εκείνη τη χρονιά την 6μηνη προεδρία της ΕΕ. Διακήρυττε ότι είναι υπέρ της ειρήνης και ταυτόχρονα παρείχε κάθε διευκόλυνση στην επέμβαση των Αμερικάνων στο Ιράκ, κυρίως από τη Σούδα. Για αυτό και οι διαδηλώσεις ενάντια στην ελληνική προεδρία και τη νεοφιλελεύθερη Ευρώπη (Αθήνα, Ναύπλιο, Θεσσαλονίκη) το 2003, είχαν έντονο αντιπολεμικό στίγμα, ενώ πολλές φορές δέχτηκαν την καταστολή από τα ΜΑΤ του «εκσυγχρονιστικού» ΠΑΣΟΚ. Παρόλα αυτά απέτρεψαν τη βαθύτερη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην ιμπεριαλιστική επέμβαση στο Ιράκ.

αρτυρίας

Φόρουμ

Οι αναφορές των εφημερίδων της εποχής, υπερτονίζουν τη σημασία του ίντερνετ στην επιτυχία της 15 Φλεβάρη. Παρά τη συμβολή του νέου μέσου στην επιτυχία της παγκόσμιας κινητοποίησης, καθοριστική ήταν η δράση «από τα κάτω» χιλιάδων ακτιβιστών, κινηματικών δικτύων, συνδικάτων, οργανώσεων και κομμάτων της Αριστεράς. Και ειδικά των δυνάμεων που είχαν βρεθεί στην πρώτη γραμμή του διεθνούς κινήματος ενάντια στη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, με τις emblematicές μέρες δράσης στο Σιάτλ το 1999, την Πράγα το 2000, τη Γένοβα το 2021 και κεντρικό σύνθημα το «έναντι άλλος κόσμος είναι εφικτός!».

Οι διοργανώσεις των Φόρουμ προέκυψαν σαν ανάγκη καλύτερης συζή-

να σταματήσουν τον πόλεμο, ύψωσε το δικό του ανάστημα, αμφισβήτησε την κυριαρχία των ισχυρών και έπεισε εκατομμύρια ότι ο ιμπεριαλισμός δεν είναι ανίκητος. Ότι η μόνη πραγματική υπερδύναμη είναι οι λαοί και η απόφασή τους να παλέψουν ενάντια στον πόλεμο, στον νεοφιλελευθερισμό και τον ρατσισμό.

Ταυτόχρονα, η αντιπολεμική πάλη συνέβαλε στη διαμόρφωση μιας νέας γενιάς αγωνιστών-τριών που πύκνωσαν τις γραμμές του στρατοπέδου μας, στις μάχες της επόμενης περιόδου, εδώ και διεθνώς: άρθρο 16 και καταλήψεις για τους νόμους Γιαννάκου, λιτότητα διακυβέρνησης Κώστα Καραμανλή στην Ελλάδα, «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα και σύμφωνο πρώτης απασχόλησης στη Γαλλία, αναβρασμός και «ροζ» κύμα στη Λατινική Αμερική, αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη κλπ.

Αριστερά

Οι παραπάνω εμπειρίες υπήρξαν επίσης κομβικές για την κουλτούρα της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, στην Ελλάδα. Μια κουλτούρα διαλόγου και σεβασμού στην διαφορετική άποψη μέσα από την σύνθεση, μια κουλτούρα κοινής δράσης και μιας διαλεκτικής σχέσης των κινήματων με το πολιτικό υποκείμενο. Πάντα μαζί με το αίτημα για την ενότητα της Αριστεράς (και) στο πολιτικό πεδίο. Ένας από τους πιο σημαντικούς σταθμούς σε αυτή την διαδρομή υπήρξε και η δράση του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ ιδιαίτερα κατά το εξάμηνο της ελληνικής προεδρίας της ΕΕ το 2003. Οι δυνάμεις που συγκρότησαν τον πρώτο ΣΥΡΙΖΑ έκαναν τα πρώτα κοινά τους βήματα μέσα σε αυτές τις διεργασίες.

Σήμερα, στον καιρό της «πολυκρίσης» του καπιταλισμού και της όξυνσης του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, που οδηγούν την ανθρωπότητα στην πολεμική, κοινωνική και οικολογική καταστροφή, η οικοδόμηση της μαζικής αντίστασης και της αριστερής απάντησης στη βαρβαρότητα, είναι η μόνη ελπιδοφόρα προοπτική για τον κόσμο μας. Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, μπροστά στις μεγάλες προκλήσεις που έχουμε μπροστά μας, χρειάζεται να διδαχθούμε από τα θετικά στοιχεία του 2003. Τόσο για τον τρόπο αποτελεσματικής δράσης ενάντια στον πόλεμο, τη φτώχεια και τον ρατσισμό, όσο και για τη μεθοδολογία ανασυγκρότησης της μαχητικής Αριστεράς.

Η αντιπολεμική πάλη συνέβαλε στη διαμόρφωση μιας νέας γενιάς αγωνιστών-τριών που πύκνωσαν τις γραμμές του στρατοπέδου μας, στις μάχες της επόμενης περιόδου, εδώ και διεθνώς

τησης, συντονισμού και προγραμματισμού του διεθνούς κινήματος. Η πρώτη συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, το Νοέμβριο του 2002 στη Φλωρεντία, όρισε την 15η Φλεβάρη σαν ημέρα παγκόσμιας αντιπολεμικής δράσης. Το αντιπολεμικό κίνημα ήδη είχε αναλάβει δράση ενάντια στον πόλεμο στο Αφγανιστάν. Κάποιες δυνάμεις αντέδρασαν με αμφιταλαντεύσεις: ο Συνασπισμός εδώ, ή το ΑΤΤΑC στράφηκαν στη γραμμή των «ίσων αποστάσεων». Η εισβολή στο Ιράκ, έκανε την αντιμετώπιση του ιμπεριαλισμού και του πολέμου απολύτως κεντρικό ζήτημα, παρά τις θεωρίες περί «Αυτοκρατορίας» και μιας κάποιας «παγκόσμιας μορφής κυριαρχία» που ήταν αρκετά διαδομένες στο κίνημα τότε.

Τελικά, το διεθνές κίνημα κατόρθωσε να συνεννοηθεί και να οργανώσει μεγάλες και συντονισμένες αντιπολεμικές διαδηλώσεις, πρωτοφανούς μεγέθους και σημαντικής ορμής. Παρόλο που δεν έφτασαν για να ακυρώσουν ή για

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Αποχαιρετισμός στον Άχμετ Σόκι

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το βράδυ της 22 Γενάρη πέθανε στο Σικάγο, όπου έζησε και έδρασε στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, ο επαναστάτης μαρξιστής Άχμετ Σεράουι, πιο γνωστός ως Άχμετ Σόκι.

Πέθανε στην ηλικία των 62 χρόνων, μετά από προσβολή από κάποιο ενδονοσοκομειακό μικρόβιο που τον ταλαιπώρησε για χρόνια, προκάλεσε τον αναγκαίο ακρωτηριασμό του και τελικά τον σκότωσε.

Ο Άχμετ γεννήθηκε στην Αίγυπτο, σε μια εύπορη οικογένεια που η τύχη της συνδυαζόταν με την εξέλιξη αυτής της μεγάλης αραβικής χώρας. Ο πατέρας του ήταν μηχανικός ειδικευμένος στις εξορύξεις, που αναδείχθηκε στην εποχή της εθνικής ανάπτυξης, επί Νάσερ. Ο θείος του ήταν διάσημος δικηγόρος, που διακρίθηκε στην υπεράσπιση μελών του ΚΚ Αιγύπτου απέναντι στις καθεστωτικές διώξεις. Στις συνθήκες του τέλους του νασερισμού η οικογένεια κατέφυγε στο εξωτερικό. Ο Άχμετ μεγάλωσε στο Λονδίνο.

Στον απόηχο του Μάη του '68, μέσα στη ριζοσπαστικοποίηση της δεκαετίας του '70, διάλεξε το δρόμο του επαναστατικού μαρξισμού. Εντάχθηκε στο IS (την οργάνωση-πρόγονο του σημερινού SWP στη Βρετανία) και στελεχοποιήθηκε μέσα από τις γραμμές του. Στη μετέπειτα πολιτική ζωή του έμεινε σταθερός στις ιδέες του «σοσιαλισμού από τα κάτω».

Στη δεκαετία του '80, ο Άχμετ μετακινήθηκε στις ΗΠΑ για να βοηθήσει στο χτίσιμο μιας επαναστατικής οργάνωσης μέσα στο άντρο του δυτικού ιμπεριαλισμού. Εκεί συνδέθηκε με την Σάρον Σμιθ -τη συντρόφισσα των επόμενων χρόνων στη ζωή του- και τους Λανς Σέλφα, Πολ Ντ' Αμάτο, Λι Σάσταρ κ.ά. που αποτέλεσαν την ηγετική ομάδα που έχτισε τη Διεθνιστική Σοσιαλιστική Οργάνωση (ISO). Η ISO εξελίχθηκε στην πιο μεγάλη και δραστήρια οργάνωση της άκρας Αριστεράς στις ΗΠΑ.

Οι σύντροφοι αυτοί υπήρξαν ένα από τα πιο προωθημένα «αποσπάσματα» της διεθνούς επαναστατικής Αριστεράς. Η καθημερινή, συστηματική και μακρόχρονη πολι-

Στην υπεράσπιση
του σοσιαλισμού
από τα κάτω

τική δράση ενάντια στην πιο ισχυρή αστική τάξη στο σύγχρονο κόσμο, δεν ήταν μια εύκολη υπόθεση. Η ISO υπήρξε ιδιαίτερα σκληρή και συγκεκριμένη ενάντια στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό: Στις συνθήκες μετά την 11η Σεπτεμβρίου, στις ΗΠΑ του Patriot Act, η ανοιχτή υποστήριξη της ήττας της αμερικανικής εισβολής στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ ήταν ένα πολύ απαιτητικό πολιτικό καθήκον.

Ο Άχμετ υπήρξε ένας συγκλονιστικός πολιτικός ρήτορας, ένας δεινός προπαγανδιστής των επαναστατικών μαρξιστικών ιδεών. Ανέλαβε την ευθύνη του περιοδικού της οργάνωσής του και μετέτρεψε το International Socialist Review σε ένα «κέντρο» μαρξιστικής συζήτησης με διεθνή εμβέλεια. Δούλεψε ιδιαίτερα πάνω σε ζητήματα όπως η σχέση του μαύρου ριζοσπαστισμού με τον επαναστατικό μαρξισμό, η σχέση του αντιρατσισμού με την αντικαπιταλιστική στρατηγική, η παράδοση της Κίνας του Μάο και οι επιρροές της στα μαοϊκά ρεύματα στη Δύση κ.ά. Μαζί με τις εργασίες της Σάρον Σμιθ στα ζητήματα στρατηγικής και τακτικής στο φεμινιστικό κίνημα, έδιναν τα παραδείγματα για μια Οργάνωση που προσπαθούσε πραγματικά να αναμετρηθεί με τα σύγχρονα πιεστικά ερωτήματα και όχι να τα κρύβει «κάτω από το χαλί» καταφεύγοντας στις γενικολογίες και τις ασάφειες.

Στις αρχές του 21ού αιώνα, η ISO ήρθε σε σύγκρουση με την IST (Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση, το διεθνές «ρεύμα» γύρω από το SWP), αντιδρώντας στην ανάλυση για τη διεθνή συγκυρία και στην

πατερναλιστική αντιμετώπιση των οργανώσεων της IST από το «άτυπο κέντρο» του Λονδίνου. Η ρήξη ήταν ιδιαίτερα πικρή για τον Άχμετ, αλλά αυτό δεν τον εμπόδισε να εντείνει τις προσπάθειες για να υπερασπίσει την Οργάνωσή του και να την βοηθήσει να σταθεί αυτόνομα μέσα στο χώρο της διεθνούς επαναστατικής Αριστεράς.

Η σχέση με τη ΔΕΑ

Συνδεθήκαμε με τον Άχμετ στην Πράγα, στη διεθνή διαδήλωση στα πλαίσια του κινήματος ενάντια στη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Με έκπληξη διαπιστώσαμε ότι είχαμε τα ίδια ερωτήματα και σκιαγραφήσαμε τις ίδιες απαντήσεις. Εκτοτε η σχέση μεταξύ μας δεν διακόπηκε ποτέ. Ο Άχμετ Σόκι ήταν εισηγητής στο ιδρυτικό συνέδριο που δημιούργησε τη ΔΕΑ.

Ο Άχμετ συνδέθηκε ιδιαίτερα με το κίνημα στην Ελλάδα, παρακολούθησε συστηματικά τις θυελλώδεις στροφές του και αγάπησε τους ανθρώπους του, τις οργανώσεις του, τις συνήθειες, τις δυνατότητες και τις αδυναμίες τους. Στις πολλές επισκέψεις του εδώ, γνωρίσαμε έναν σύντροφο που με συγκλονιστική απλότητα μπορούσε να βάζει πάντα τα σωστά ερωτήματα, έναν δοτικό και γενναίο άνθρωπο, μια γοητευτική προσωπικότητα. Το χιούμορ του Άχμετ, τα καλαμπούρια με τα οποία διάνθιζε τις πολιτικές ομιλίες του, που κάποτε είχαν αυτοσαρκασμό αλλά ποτέ σαρκασμό απέναντι σε συνομιλητές του, ήταν αντανάκλαση αυτής της γενικότερης καλοσύνης αυτού του ζεστού ανθρώπου.

Σε αυτό το διάστημα ο Άχμετ ανέλαβε την ευθύνη των διεθνών σχέσεων της ISO. Ταξίδεψε πολύ, στην Ευρώπη, στη Λατινική Αμερική, στην Αίγυπτο και αλλού. Παντού, άφηνε πίσω του όχι μόνο συντροφικές πολιτικές σχέσεις, αλλά ισχυρές φιλίες. Δεν ήταν εύκολο και λείπει πολλά για το σύντροφο που χάσαμε.

Η ISO υπήρξε το έργο της ζωής του Άχμετ. Η παλιά ηγετική ομάδα της, που είχε επαφή με τις εμπειρίες της εποχής των «μεγάλων γεγονότων», πέρασε με επιτυχία τις δοκιμασίες των σκληρών εποχών του Ρίγκαν, των Μπους, του Κλίντον. Φυσιολογικά και σωστά επιδίωξε την ανανέωσή της. Οι νεότεροι σύντροφοι και συντρόφισσες που τους διαδέχθηκαν λογοδοτούσαν σε εμπειρίες σημαντικές μεν, αλλά και «φυγόκεντρες», της εποχής του Occupy, του MeToo, του Black Lives Matter. Φάνηκαν λιγότερο ανθεκτικοί απέναντι στις πιέσεις του ρεύματος Σάντερς και την αυταπάτη ότι οι DSA, παρότι είναι συνδεδεμένοι με το Δημοκρατικό Κόμμα (ως «αριστερή» πτέρυγά του) ίσως αποτελεί μια κάποια λύση απέναντι στην αγριότητα του Τραμπ.

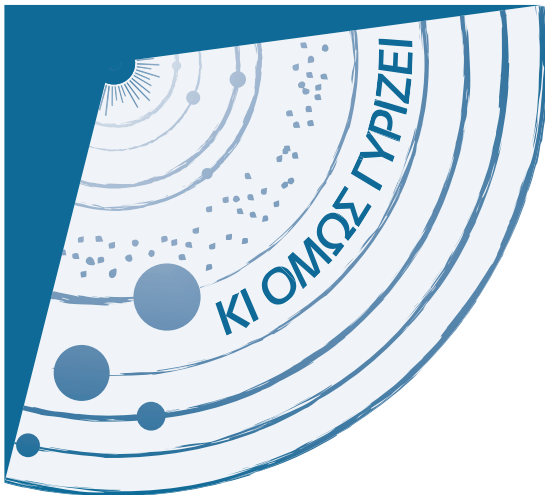
Η ISO κατέρρευσε, παίρνοντας το δρόμο της εξατομικευμένης προσχώρησης στους DSA. Στην εποχή του Μπρίντεν φαίνεται ολοκάθαρα ότι αυτό ήταν μια αυτοκτονική αυταπάτη, αλλά η αυτοδιάλυση της ISO ήταν ένα ανεπίστροφο λάθος.

Η παλιά φρουρά της ISO, έχοντας την ακλόνητη πεποίθηση ότι το Δημοκρατικό Κόμμα στις ΗΠΑ είναι ένα «νεκροταφείο ριζοσπαστών» δεν ακολούθησε σε αυτόν τον κατήφορο. Επιχείρησαν ένα νέο ξεκίνημα με το International Socialism Project, με τον δηλωτικό υπότιτλο: «στην υπεράσπιση του σοσιαλισμού από τα κάτω»... Αυτός, κατά τη γνώμη μου, θα μπορούσε να είναι ο τίτλος στην πολιτική ζωή του Άχμετ Σόκι.

Η πολύχρονη αρρώστια τον εμπόδισε να πάρει μέρος, με τον τρόπο που ο ίδιος θα ήθελε, στην καθοριστική μάχη για την πορεία της Οργάνωσής του.

Ο θάνατος του Άχμετ είναι ένας ακόμα κρίκος στην αλυσίδα των σημαντικών απωλειών για τη διεθνή επαναστατική Αριστερά, που γίνεται φτωχότερη.

Εμείς, χάσαμε ένα πολύτιμο σύντροφο, έναν αγαπημένο φίλο, έναν έμπιστο αδελφό.

Πορτογαλία

Οι εκπαιδευτικοί στην Πορτογαλία διεξάγουν ένα μεγάλο απεργιακό αγώνα, που αφορά και τις συνθήκες εργασίας (ενάντια σε ελαστικοποίηση, μετακινήσεις, κενά) αλλά και τις μισθολογικές απολαβές (αύξηση 120 ευρώ το μήνα, ξεπάγωμα των ωριμάνσεων). Το μαχητικό συνδικάτο STOP βρίσκεται σε απεργία διάρκειας από τις 9 Δεκεμβρίου. Στις 16 Γενάρη, άλλα 8 συνδικάτα εκπαιδευτικών, προσχώρησαν στο απεργιακό μέτωπο, προκηρύσσοντας μια απεργία 18 ημερών -κυλιόμενη από περιφέρεια σε περιφέρεια, με τις αντίστοιχες τοπικές διαδηλώσεις σε κάθε πόλη. Πρόκειται για συνδικάτα που μέχρι πρότινος απέκλειαν μια απεργία ως «αντιπαραγωγική» εν μέσω διαπραγματεύσεων, αλλά έπεσαν πάνω στην κυβερνητική αδιαλλαξία. Αυτή κάμφθηκε σχετικά (με κάποιες παραχωρήσεις στα ζητήματα των συνθηκών εργασίας) μόλις προκηρύχθηκε η απεργία -υπενθυμίζοντας ποια μέθοδος είναι πραγματικά «παραγωγική». Ωστόσο παραμένει μεγάλο το χάσμα στις μισθολογικές διεκδικήσεις. Παράλληλα με τις απεργίες, τα κεντρικά σαββατιάτικα συλλαλητήρια στη Λισσαβόνα έχουν δείξει τη δύναμη του κλάδου αλλά και την παρουσία αλληλέγγυων -με πάνω από 100.000 να διαδηλώνουν στις 14 και στις 28 Γενάρη. Καθώς η «Ε.Α.» πήγαινε στο τυπογραφείο, έληξαν οι 18 μέρες απεργίας των 8 συνδικάτων με ανοιχτό το ερώτημα της συνέχειας, το STOP δήλωσε έτοιμο να συνεχίσει ως τα τέλη Φλεβάρη, ενώ η κυβέρνηση κλιμάκωνε τις απεργιοσπαστικές πιέσεις για αυξημένο «προσωπικό ασφαλείας»...

Παλαιστίνη

Η νέα ισραηλινή κυβέρνηση, η αντιδραστικότερη στην ιστορία του σιωνιστικού κράτους, δεν έχασε χρόνο για να δείξει τα δόντια της, εξαπολύοντας ένα κύμα βίας στη Δυτική Όχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ, παράλληλα με μια κλιμάκωση «νομικών» επιθέσεων: Επιταχύνονται οι μαζικές εξώσεις Παλαιστίνων και οι κατεδαφίσεις των σπιτιών τους, ενώ επιταχύνθηκαν κι απλοποιήθηκαν ακόμα περισσότερο οι διαδικασίες που επιτρέπουν στους εποίκους να αποκτούν και να φέρουν όπλα. Κορυφαίο έγκλημα σε αυτή την τρομοκρα-

τική εκστρατεία υπήρξε η φονική επιδρομή του Ισραηλινού στρατού στο στρατόπεδο προσφύγων της Τζενίν και η δολοφονία 9 Παλαιστίνων. Σε αυτό το φόντο, υπήρξαν δύο ατομικές ένοπλες επιθέσεις Παλαιστίνων κατά εποίκων -η πιο απειλητική κι απομονωμένη μορφή αντίστασης στην καθημερινή βαρβαρότητα. Η ισραηλινή κυβέρνηση απάντησε με ένα μέτρο που υπενθυμίζει ότι τα πάντα γίνονται από τη σκοπιά της συνεχιζόμενης εθνοκάθαρσης: Οι «τρομοκράτες» (ένας ορισμός πολύ «χαλαρός» όσον αφορά το πώς αντιμετωπίζει το Ισραήλ τους Παλαιστίνους που αντιστέκονται), θα χάνουν (εάν τη διέθεταν) την ισραηλινή υπηκοότητα ή το στάτους «κατοίκου Ιερουσαλήμ». Αφού εκτίσουν την ποινή τους, θα απελαύνονται... στη Δυτική Όχθη! Για όλα αυτά δεν είχε λέξη να πει ο Άντονι Μπλίνκεν κατά την επίσκεψή του στο Τελ Αβίβ, υπενθυμίζοντας ότι η ευαισθησία της Ουάσινγκτον σε ζητήματα εισβολής-κατοχής-εθνοκάθαρσης-παραβίασης του διεθνούς δικαίου είναι ιδιαίτερα επιλεκτική. Αλλά ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ έχει σκεφτεί μια λύση στην ισραηλινή καταστολή των στρατοπέδων προσφύγων: Ταξιδεύοντας στη Δυτική Όχθη για να συναντήσει τον Αμπάς, πρότεινε να συγκροτήσει η Παλαιστινιακή Αρχή στρατιωτικοποιημένα αστυνομικά σώματα (σαν τα αμερικανικά SWAT) για να αναλάβει αυτή ως «εργολαβία» την καταστολή της αντίστασης...

ΗΠΑ

Ο 29χρονος Τάιρ Νίκολς παραβίασε τον Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας. Πέντε αστυνομικοί τον σταμάτησαν και τον έβγαλαν από το αυτοκίνητό του. Παρότι ήταν «συνεργάσιμος», τον ξυλοκόπησαν με γροθιές, κλωτσιές και κλομπ επί 3 λεπτά. Τρεις μέρες μετά, ο Τάιρ πέθανε από αιμορραγία που του προκάλεσε ο ξυλοδαρμός. Η μαύρη κοινότητα, γεμάτη άλλη μια φορά με πόνο και οργή, κατέβηκε στους δρόμους πολλών αμερικανικών πόλεων. Ως απάντηση στη μαύρη οργή -και στο φόντο της μεγάλης έκρηξης του Black Lives Matter- οι Αρχές υποχρεώθηκαν να κάνουν τα αυτονόητα πιο γρήγορα σε σχέση με το συνηθισμένο. Οι 5 απολύθηκαν και διώκονται για δολοφονία, ενώ διαλύθηκε το σώμα στο οποίο ανήκαν (που είχε τον όμορφο τίτλο «Scorpion»). Είναι μια θλιβερή υπενθύμιση των συνεπειών της «αστυνόμησης του σπασμένου παραθύρου», δηλαδή των γενικευμένων αρμοδιοτήτων των ένοπλων σωμάτων της αστυνομίας. Στη θέση της Τροχαίας, κυκλοφορούν... «Σκορπιοί». Εν τω μεταξύ, οι δολοφόνοι ένστολοι τραμπούκοι ήταν και οι 5 μαύροι. Στους κύκλους ακτιβιστών έχει ανοίξει μια συζήτηση για το αν η ενδημική φονική καταστολή «αφορά τη φυλή, ή την Αστυνομία». Τα αφορά και τα δύο. Η Αστυνομία είναι από τη φύση της ένα βίαιο σώμα που εκ-

παιδεύει τα μέλη της στην επιθετικότητα. Στις ΗΠΑ συγκεκριμένα, αυτή η κουλτούρα βίαιης επιθετικότητας καλλιεργείται πιο συστηματικά απέναντι στους Μαύρους και τους Ισπανόφωνους. Ήταν πολύ πιο πιθανό να ξυλοκοπηθεί μέχρι θανάτου ο μαύρος Τάιρ από ότι ένας λευκός παραβάτης του ΚΟΚ. Η φυλή των αστυνομικών αποτελεί μια υπενθύμιση ότι αυτός ο δομικός χαρακτήρας της Αστυνομίας δεν πρόκειται να αλλάξει αν γίνει πιο «συμπεριληπτική». Άλλωστε τη συζήτηση για τη σχέση αστυνομικής βίας και ρατσισμού την έχει επιλύσει η λαϊκή σοφία των γκέτο προ καιρού, με τη ρήση: «Δεν μπορείς να είσαι και Μαύρος και Μπλε, πρέπει να διαλέξεις».

Περού

Η αντίσταση στο «βελούδινο πραξικόπημα» που ανέτρεψε τον Πέδρο Καστίγιο συνεχίζεται στο Περού, με μαζικές διαδηλώσεις, συγκρούσεις και πορείες από την ύπαιθρο στην πρωτεύουσα Λίμα, παρά το αιματηρό κόστος (τουλάχιστον 50 νεκροί). Η κυβέρνηση ενεργοποίησε γενικευμένη κατάσταση έκτακτης ανάγκης μέσα στο Γενάρη και διέυρνε τις αρμοδιότητες του στρατού για την «περιφρούρηση της τάξης». Όμως η κυβέρνηση της Μπολουάρτε, της πρώην αντιπροέδρου του Καστίγιο που ανέλαβε να εκπροσωπήσει την «εθνική ενότητα» εντός κοινοβουλίου, τρεκλίζει.

Δύο υπουργοί παραιτήθηκαν, δηλώνοντας ότι οι εκλογές δεν μπορούν να περιμένουν ως το 2024, σε μια αντανάκλαση της πίεσης που ασκεί το κίνημα αντίστασης (απαιτώντας άμεσες εκλογές). Προς το παρόν, η Μπολουάρτε και άλλα κυβερνητικά στελέχη επιμένουν να καταγγέλλουν μια «μειοψηφία», στην οποία -λένε- δεν θα υποκύψουν. Αλλά οι αρνητικές γνώμες για την Μπολουάρτε βρίσκονται στο 71%, και για το Κογκρέσο που ανέτρεψε τον Καστίγιο και «νομιμοποιεί» την εξουσία της βρίσκονται στο 88%...

Εκλογές στην Κύπρο Ο Χριστοδουλίδης κέρδισε τον ΔΗΣΥ, το ΑΚΕΛ την αποχή

Του Πέτρου Γιαννούλη

Με τη συμμετοχή του εκλογικού σώματος να φτάνει στο 72% ολοκληρώθηκε ο πρώτος γύρος των προεδρικών εκλογών στην Κύπρο. Ο Νίκος Χριστοδουλίδης και ο Ανδρέας Μαυρογιάννης είναι τελικά αυτοί που κατάφεραν να περάσουν στον δεύτερο γύρο και διεκδικούν τη νίκη στις κάλπες που θα στηθούν ξανά στις 12 Φεβρουαρίου. Ένα αρχικό συμπέρασμα μετά τον 1ο γύρο είναι πως οι δημοσκοπήσεις απέτυχαν σε μεγάλο βαθμό να προβλέψουν την εκλογική συμπεριφορά των ψηφοφόρων. Κατάφεραν βέβαια να προβλέψουν τον νικητή του πρώτου γύρου αλλά από εκεί και πέρα το χάος...

Τα αποτελέσματα

Έτσι λοιπόν, ο Νίκος Χριστοδουλίδης, που υποστηρίζεται από τα κόμματα του -ακραίου- κέντρου (ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, ΔΗΠΑ, Αλληλεγγύη) κατάφερε να κόψει πρώτος το νήμα με 32%. Ο Χριστοδουλίδης, που κατέβηκε ως ανεξάρτητος, είναι γέννημα-θρέμμα του Δημοκρατικού Συναγερμού (ΔηΣυ). Υπήρξε υπουργός Εξωτερικών στην τελευταία κυβέρνηση Αναστασιάδη και διαγράφηκε από το κόμμα λίγο πριν τις εκλογές. Κατάφερε όμως να συγκεντρώσει μια κρίσιμη μάζα ψηφοφόρων από την «πατριωτική» πτέρυγα του ΔΗΣΥ που τον έφεραν στην πρώτη θέση.

Στη δεύτερη θέση -και κόντρα στις περισσότερες δημοσκοπήσεις που τον έφεραν τρίτο- βρέθηκε ο Μαυρογιάννης που υποστηρίχθηκε από το ΑΚΕΛ συγκεντρώνοντας το 29.6% των ψήφων. Η διαφορά του μάλιστα από τον Χριστοδουλίδη είναι κατά πολύ μικρότερη από τις 7-10 μονάδες που κατέγραφαν οι δημοσκοπήσεις προεκλογικά. Ο Ανδρέας Μαυρογιάννης ήταν κατά την τελευταία δεκαετία βασικός διαπραγματευτής της ελληνοκυπριακής πλευράς στο Κυπριακό, στο πλευρό του απερχόμενου προέδρου Νίκου Αναστασιάδη. Παιρατήθηκε από τη θέση του εκφράζοντας τη διαφωνία του με τη γραμμή Αναστασιάδη τον Μάρτιο του 2022, δηλαδή πέντε ολόκληρα χρόνια μετά το ναυάγιο των τελευταίων συ-

νομιλιών για το κυπριακό στο Κραν Μοντανά. Τις τελευταίες εβδομάδες πριν τις εκλογές ο μηχανισμός του ΑΚΕΛ «πήρε φωτιά», καταφέροντας να ανεβάσει τη συσπείρωση του κόμματος γύρω από την υποψηφιότητα Μαυρογιάννη. Κατάφερε δηλαδή να πείσει τα αναποφάσιστα μέλη και φίλους του κόμματος να πάνε -έστω και με βαριά καρδιά- να ψηφίσουν έναν «λιγότερο δεξιό» υποψήφιο μπροστά στον κίνδυνο επέλασης του ΔηΣυ είτε μέσω του απορριπτικού «αποστάτη» Χριστοδουλίδη είτε μέσω του (νέου) φιλελεύθερου Αβέρωφ Νεοφύτου, προέδρου του ΔηΣυ και επίσημου υποψηφίου του κόμματος.

Ο Νεοφύτου βρέθηκε τελικά στην τρίτη θέση και εκτός διαδικασίας με 26,1%. Οι λόγοι για τους οποίους υποψήφιος του ΔηΣυ δεν κατάφερε να περάσει στον δεύτερο γύρο των εκλογών για πρώτη φορά μετά το 1974 μπορούν να αναζητηθούν στην -όχι και τόσο- κρυφή σύγκρουση του με τον Νίκο Αναστασιάδη για τον έλεγχο του κόμματος αλλά και στην μεγάλη φθορά που έχει υποστεί το κόμμα λόγω των πεπραγμένων της διακυβέρνησης Αναστασιάδη.

Ο υποψήφιος του ΕΛΑΜ συγκέντρωσε 6%, που αντιστοιχεί σε περίπου 24 χιλιάδες ψήφους. Στην προηγούμενη εκλογική διαδικασία (βουλευτικές εκλογές 2021) το νεοναζιστικό μόρφωμα είχε πάρει σχεδόν ακριβώς τον ίδιο αριθμό ψήφων. Οι ψηφοφόροι του στο 2ο γύρο αναμένεται να ψηφίσουν τον Χριστο-

δουλίδη λόγω της γραμμής του στο Κυπριακό.

Ο Αχιλλέας Δημητριάδης, φιλελεύθερος νομικός με έμφαση στα δικαιώματα και με ξεκάθαρη θέση υπέρ της Διζωνικής Δικαιοδικής Ομοσπονδίας συγκέντρωσε το 2% των ψήφων, αρκετά πίσω από το 4-6% που κατέγραφε δημοσκοπικά, γεγονός που δείχνει πως η καμπάνια του ΑΚΕΛ για χρήσιμη ψήφο τις τελευταίες εβδομάδες μάλλον έπιασε τόπο.

Δεύτερος γύρος

Με αυτά τα δεδομένα ο δεύτερος γύρος θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αμφίρροπος, αν και οι πιθανότητες είναι με το μέρος του Χριστοδουλίδη καθώς οι «δεξαμενές» από όπου μπορεί να αντλήσει ψήφους είναι μεγαλύτερες. Μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, το κονκλάβιο του Δημοκρατικού Συναγερμού δεν έχει βγάλει ακόμη επίσημη γραμμή υποστήριξης κάποιου από τους δύο υποψηφίους. Ο Αναστασιάδης θα ήθελε να υποστηριχθεί ανοιχτά ο Χριστοδουλίδης αλλά το μένος του Νεοφύτου εναντίον του «αποστάτη» που του στέρησε την ευκαιρία να διεκδικήσει την προεδρία κάνουν αυτή την επιλογή εξαιρετικά δύσκολη, δεδομένου μάλιστα του ελέγχου που διατηρεί ο Νεοφύτου σε μεγάλο τμήμα του κομματικού μηχανισμού. Από την άλλη θεωρείται σχεδόν απίθανο το κόμμα να καταλήξει σε πρόταση στήριξης του υποψηφίου που στηρίζει το ΑΚΕΛ.

Έτσι, ο πρωτοφανής αυτός διχασμός στους κόλπους της μεγάλης δεξιάς παράταξης κάνει πιο πιθανή την επιλογή «η μπάλα στην εξέδρα» που θα παρουσιαστεί με κάποια διατύπωση του τύπου «ψήφος κατά συνείδηση». Αυτό μάλλον ευνοεί τον Χριστοδουλίδη που διατηρεί ισχυρά ερείσματα στο κόμμα και λόγω της έμμεσης στήριξης Αναστασιάδη. Επιπλέον αναμένεται να λειτουργήσουν τα αντιακελικά αντανακλαστικά σε μεγάλη μερίδα των οπαδών του κόμματος, οι οποίοι δύσκολα θα στηρίξουν τον Μαυρογιάννη ακόμα και αν οι θέσεις του στην πραγματικότητα δεν απέχουν και τόσο πολύ από αυτές του Νεοφύτου. Αυτό σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο Χριστοδουλίδης θα πάρει τις ψήφους όσων ψηφοφόρων του ΕΛΑΜ πάνε στα εκλογικά κέντρα δίνουν προβάδισμα στον Χριστοδουλίδη. Παρόλα αυτά, ένα κομμάτι φιλελεύθερων του ΔηΣυ μπορεί και να κινηθεί προς τον Μαυρογιάννη, αν και η αποχή μοιάζει πιο πιθανή επιλογή για αυτούς.

Σε κάθε περίπτωση είναι ασφαλής η διαπίστωση πως -κυρίως λόγω των «ρεαλιστικών» επιλογών της ηγεσίας του ΑΚΕΛ- το πολιτικό σκηνικό έχει μετατοπιστεί δεξιά καθώς κανένας από τους τρεις βασικούς υποψηφίους δεν είχε αριστερό πολιτικό πρόγραμμα που να επιχειρεί να απαντήσει στις ανάγκες των από κάτω. Μετά τις εκλογές λοιπόν, αυτός ο κόσμος, ο κόσμος μας, θα κληθεί να διαμορφώσει το δικό του πρόγραμμα με βάση τις ανάγκες του και τους αγώνες του.

Διαρκείς ταξικοί αγώνες στη Βρετανία

Του Πάνου Πέτρου

Το 2022 υπήρξε η χρονιά της δυναμικής «επιστροφής» του εργατικού κινήματος στη Βρετανία. Αυτή η πραγματικότητα ήταν ορατή με γυμνό μάτι, αλλά πρόσφατα δημοσιεύτηκαν και τα στατιστικά στοιχεία που επιβεβαιώνουν την κλίμακά της. Μεταξύ Ιούνη και Νοέμβρη «χάθηκαν» 1.628.000 μέρες σε απεργία – με τις 467.000 το Νοέμβρη. Πρόκειται για ρεκόρ των τελευταίων 30 χρόνων, με το 2022 συνολικά να καταγράφει τον μεγαλύτερο αριθμός ημερών απεργίας από το 1990.

Το ευχάριστο είναι ότι το 2023 ξεκίνησε με την ίδια θέρμη, καθώς οι απεργιακές κινητοποιήσεις διάφορων κλάδων συνεχίζονται.

Στο χορό των κινητοποιήσεων έχει μπει και το ΕΣΥ. Το συνδικάτο RCN, που οργανώνει νοσηλευτικό προσωπικό, προχώρησε στις πρώτες απεργιακές κινητοποιήσεις στην ιστορία του το Δεκέμβρη και το Γενάρη και έδωσε συνέχεια με μια 2ήμερη απεργία στις 6-7 Φλεβάρη. Την 6η Φλεβάρη, η απεργία του νοσηλευτικού προσωπικού συνέπεσε με αυτή των εργαζομένων στα ασθενοφόρα (ο πρώτος κλάδος του ΕΣΥ που είχε μπει ήδη σε κινητοποιήσεις) αλλά και των μαιών της Ουαλίας –κάνοντας τη συγκεκριμένη μέρα την πρώτη που συντονίστηκαν κάπως οι διάφοροι υγειονομικοί κλάδοι που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις. Στις 26 Γενάρη, έκαναν την πρώτη τους απεργία και οι φυσιοθεραπευτές, διευρύνοντας ακόμα περισσότερο το μέτωπο στο ΕΣΥ.

Το συνδικάτο PCS (δημόσιοι υπάλληλοι) έχει επιλέξει μια τακτική «κυλιόμενων» απεργιών (από χώρο δουλειάς σε χώρο δουλειάς). Αυτό διατηρεί ενεργή την απεργιακή αναστάτωση όλες τις προηγούμενες εβδομάδες, όμως η ηγεσία του έχει αποφύγει να ορίσει κάποιες μέρες κοινής-μαζικής κινητοποίησης όλων των μελών του συνδικάτου.

Όπως και όλο το προηγούμενο διάστημα, πλάι στις κεντρικές-κλαδικές απεργίες, ξεδιπλώνονται και «μικρότεροι» αλλά σκληροί και σημαντικοί αγώνες. Μέσα στο Γενάρη, είχαμε την παρατεταμένη απεργία των οδηγών λεωφορείων στο νότιο Λονδίνο, αλλά και απεργία σε μονάδα της Amazon στο Κόβεντρι. Μετά από κάποιες «ανεπίσημες» δράσεις που δημιούργησαν το έδαφος και την αυτοπεποίθηση, αυτή ήταν η πρώτη «επίσημη» απεργία στην ιστορία της Amazon στο Ηνωμένο

Βασιλείο.

Εν τω μεταξύ, αποφάσεις άλλων συνδικάτων εγγυώνται τη διεύρυνση και την παράταση του απεργιακού μετώπου και το επόμενο διάστημα. Στα τέλη Γενάρη, ένα ακόμα «απόσπασμα» μπήκε στη μάχη, όταν οι πυροσβέστες αποφάσισαν να βγουν σε κινητοποιήσεις –με συμμετοχή 73% στις ψηφοφορίες και το 88% να ψηφίζει υπέρ της κήρυξης απεργιών

Το UCU, το συνδικάτο που εκπροσωπεί 70.000 ακαδημαϊκούς εργαζόμενους σε 150 ιδρύματα, έχει ανακοινώσει 18 μέρες απεργιών για τη διάρκεια του Φλεβάρη και του Μάρτη.

Εν μέσω αυτού του απεργιακού αναβρασμού, απέκτησε τεράστια σημασία η 1η Φλεβάρη, μέρα κινητοποίησης της TUC (αντίστοιχο γενικής συνομοσπονδίας). Η ηγεσία της TUC οργάνωσε την κινητοποίηση –αποκλειστικά– ως απάντηση στην προσπάθεια της δεξιάς κυβέρνησης να περιορίσει ακόμα περισσότερο το δικαίωμα στην απεργία (διευρύνοντας το «προσωπικό ασφαλείας» σε πολλούς κλάδους και ανεβάζοντάς το σε ύψη απεργοσπασίας),

αφήνοντας στην άκρη τις μισθολογικές διεκδικήσεις. Δεν μπήκε μπροστά στην οργάνωσή της, ανακοινώνοντας απλά «κάλεσμα» προς όποιον κλάδο θέλει και μπορεί, να κινητοποιηθεί εκείνη την ημέρα.

Παρόλα αυτά, έγινε πλατιά αντιληπτή η ευκαιρία να υπάρξει μια μέρα που επιτέλους θα απεργήσουν και διαδηλώσουν από κοινού όλοι αυτοί οι κλάδοι που διεξάγουν μισθολογικούς αγώνες. Την 1η Φλεβάρη, κατέβηκαν σε απεργία 500.000 εργαζόμενοι-ες, ενώ διαδήλωσαν αθροιστικά σε μια σειρά πόλεις 100.000, σε μια εντυπωσιακή «αναλογία» απεργών/διαδηλωτών.

Όπως το έθεσε ένας ανταποκριτής του BBC εκείνη την ημέρα: «Απεργιακή Τετάρτη; Νέος Χειμώνας της Δυσσάρεσκειας; Πείτε το όπως θέλετε, αλλά πρόκειται για τη μεγαλύτερη απεργιακή δράση εδώ και δεκαετίες».

Κλιμάκωση;

Η επιτυχία της 1ης Φλεβάρη έχει ανοίξει την όρεξη για μια επανάληψή της. Σε επίπεδο πανεθνικών ηγεσιών συζητιέται η 15η Μάρτη, μέρα που θα πα-

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΣΜΟΣ και η ακτιβιστική διεκδικητικότητα εκφράζονται και μέσω άλλων οδών, πλάι στις απεργίες. Μέσα στο Γενάρη, υπήρξαν ακτιβισμοί για την Παλαιστίνη, για το περιβάλλον, ενάντια στην κατεδάφιση ενός συγκροτήματος κατοικιών κ.ο.κ. Η πιο σημαντική μάχη –γιατί απαντά σε μια σκανδαλώδη επίθεση– αφορά την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των τρανς. Πρόσφατα η Βουλή της Σκωτίας ψήφισε μια μεταρρύθμιση διευκόλυνσης της μετάβασης και της αναγνώρισης φύλου. Ο Ρίσι Σούνακ (που κάποιος επιχειρήσαν να παρουσιάσουν ως... «εκπρόσωπο των καταπιεσμένων» λόγω καταγωγής) μπλόκαρε τη σχετική νομοθεσία. Έχοντας επενδύσει πολλά στη συσπείρωση της αντιδραστικής κοινωνικής βάσης των Τόρηδων ως απάντηση στην απεργιακή πίεση, ο Σούνακ αποφάσισε για αυτό το ζήτημα –των δημοκρατικών δικαιωμάτων των τρανς ατόμων– να ενεργοποιηθεί για πρώτη φορά στην ιστορία τη διάταξη που επιτρέπει στο Λονδίνο να ακυρώσει νόμο του σκοτσέζικου κοινοβουλίου! Οι διαδηλώσεις των τρανς και των αλληλέγγυων δεν περιορίζονται στη Σκωτία, αλλά γίνονται και σε πόλεις της Αγγλίας.

ρουσιαστεί ο κυβερνητικός προϋπολογισμός. Όπως επισημαίνουν ακτιβιστές της Αριστεράς στο εργατικό κίνημα, τέτοιες μέρες κοινής δράσης είναι πολύτιμες, αλλά δεν πρέπει το «μόνο όλοι μαζί» να γίνει άλλοθι των πιο δυσκίνητων συνδικαλιστικών ηγεσιών στα μεσοδιαστήματα. Θα χρειαστεί να πέσει το βάρος στην οργάνωση σε κάθε χώρο και στην συνέχεια-κλιμάκωση των επιμέρους αγώνων.

Όσον αφορά την κλιμάκωση, έχουν φανεί τα όρια της τακτικής που ξεκίνησε πρώτο το RMT από το περασμένο καλοκαίρι και ακολουθούν οι περισσότεροι κλάδοι: Το άπλωμα των απεργιών σε βάθος χρόνου, που διατηρεί την πίεση πάνω στην κυβέρνηση χωρίς να εξαντλεί τις (οικονομικές) αντοχές των απεργών. Αυτός ο «πόλεμος θέσεων» έχει συναντήσει τον «τοίχο» της κυβερνητικής αδιαλλαξίας. Πρόκειται για πολιτική επιλογή των Τόρηδων. Πρόσφατα ο υπουργός των σιδηροδρόμων παραδέχτηκε ότι η διευθέτηση της διένεξης με το RMT μερικούς μήνες πριν, θα είχε κοστίσει λιγότερο από τις απεργίες (που έχουν προκαλέσει ζημιά 1 δισ.), αλλά παρόλα αυτά παρουσίασε ακόμα μια απαράδεκτη πρόταση (χαμηλών αυξήσεων, αλλά και αντιδραστικών αλλαγών στις εργασιακές σχέσεις) στην ηγεσία του συνδικάτου.

Για να σπάσει αυτός ο πολιτικός τοίχος, απαιτούνται πολύ περισσότερα. Επιστρέφοντας στις στατιστικές που αναφέραμε στην αρχή του κειμένου, μπορεί οι 1.628.000 μέρες απεργίας να αποτελούν ρεκόρ ζοετίας και να γίνεται λόγος για νέο «χειμώνα της δυσσάρεσκειας», αλλά το 1979, στον απόηχο του αυθεντικού «Χειμώνα της Δυσσάρεσκειας», είχαν «χαθεί» 29,5 εκατομμύρια μέρες σε απεργία. Είναι μια υπενθύμιση του «χαμηλού σημείου» από το οποίο ξεκινά η ανασυνταξία του εργατικού κινήματος και του πού οφείλει να φιλοδοξεί ότι θα φτάσει, για να πετύχει πάλι νίκες όπως εκείνες της δεκαετίας του '70.

Όπως καταλήγει ένα άρθρο στο RS21 για τις προοπτικές νικηφόρας κλιμάκωσης, «έχουμε να ανέβουμε ένα βουνό». Αλλά με δεδομένες τις συνέπειες των ηττών τις προηγούμενες δεκαετίες, το πιο ελπιδοφόρο νέο από τη Βρετανία είναι η έναρξη της αντιστροφής τους, όπως συμπεκνώνεται στη δήλωση ενός αριστερού συνδικαλιστή στο ίδιο άρθρο: «Έχουμε απεργιακές φρουρές σε χώρους που δεν είχε ξαναεπιχειρήσει ποτέ κανένας – και οργανώνονται από εργατικούς αντιπροσώπους που δεν είχαν ξανααπεργήσει ποτέ στη ζωή τους».

Γαλλία: Η μητέρα των

Του Πάνου Πέτρου

Στο φόντο της αναθέρμανσης της εργατικής αντίστασης στην Ευρώπη, η Γαλλία συγκεντρώνει -για άλλη μια φορά- τα βλέμματα, όπου διεξάγεται η «μητέρα των μαχών», ενάντια στην απόπειρα Μακρόν να αυξήσει τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης και τα χρόνια εισφορών που απαιτούνται για να είναι πλήρης η σύνταξη.

Η μάχη για το ασφαλιστικό στη Γαλλία έχει 30 χρόνια προϊστορίας. Διαδοχικές κυβερνήσεις έχουν εξαπολύσει επιθέσεις και τις περισσότερες φορές είναι το συγκεκριμένο ζήτημα που πυροδότησε τους πιο μεγάλους εργατικούς αγώνες στη Γαλλία. Αυτή η προϊστορία περιλαμβάνει νίκες, ήττες και «ισοπαλίες» για το γαλλικό εργατικό κίνημα. Με αποτέλεσμα, το ασφαλιστικό σύστημα να έχει διαβρωθεί σημαντικά σε σχέση με την εποχή Μιτεράν, αλλά να διατηρεί κατακτήσεις (σε σύγκριση με την υπόλοιπη Ευρώπη) που το καθιστούν «αγκάθι στα πλευρά» των εργοδοτών και του κράτους.

Διόλου τυχαία, η διάλυση των τελευταίων κεκτημένων είναι η διαχρονική «ναυαρχίδα» του προγράμματος του Μακρόν. Η πρώτη του απόπειρα ηττήθηκε το 2019-20. Τότε, η μαχητική εργατική αντίσταση οδήγησε τον Μακρόν σε διαδοχικές υποχωρήσεις «ξεδοventιάσματος» της αρχικής βάνουσης εκδοχής της μεταρρύθμισης, μέχρι που ξέσπασε η πανδημία Covid και ο Γάλλος πρόεδρος επικαλέστηκε την ανάγκη «ταξικής εκχειρίδας» στη διάρκειά της, βάζοντας οριστικά στο συρτάρι τη μεταρρύθμιση. Ο «πρόεδρος των πλουσίων» επαναφέρει σήμερα την επίθεσή του. Πρόκειται για μια λιγότερο φιλόδοξη εκδοχή σε σύγκριση με την προηγούμενη απόπειρα (που αναδιάρθρωσε σαρωτικά το σύστημα ανοίγοντας το δρόμο στην ιδιωτικοποίησή του), η οποία όμως διατηρεί ως στόχο την αύξηση των ορίων ηλικίας (στα 64), παρουσιάζοντας το ως τάχα μονόδρομο για τη «σωτηρία» του ασφαλιστικού συστήματος.

Η σχετική προπαγάνδα έχει υποστεί μεγάλα πλήγματα -και από «θεσμικούς» φορείς των οποίων οι μελέτες δείχνουν ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο τραγικά όσο ήθελε να τα παρουσιάζει η κυβέρνηση.

Παράλληλα, η επιβίωση κάποιων κατακτήσεων αλλά και οι μεγάλες εργατικές μάχες του παρελθόντος έχουν δημιουργήσει μια υψηλή «ασφαλιστική συνείδηση» στους εργαζόμενους κι εργαζόμενες. Στο δημόσιο διάλογο, αυτή η μάχη παρουσιάζεται ως «ζήτημα επιλογής της κοινωνίας», για να υπογραμμίσει την μεγάλη ιδεολογική φόρτιση. Αυτό το κλίμα συνόψισε εύστοχα ο βουλευτής της Ανυπότακτης Γαλλίας, σε μια πολιτική εκδήλωση κατά του νομοσχεδίου Μακρόν: «Η συνταξιοδότηση είναι κάτι το υπέροχο, είναι το δικαίωμά μας σε μια χαρούμενη ζωή. Είναι το δικαίωμά μας να έχουμε χρόνο να περάσουμε με τα εγγόνια μας, να πάμε για ψάρεμα ή να μάθουμε ζούμπα. Αλλά γι' αυτό πρέπει να βγαίνουμε στη σύνταξη ενώ έχουμε ακόμα καλή υγεία».

Από τις γραμμές των συνδικάτων αλλά και των κομμάτων και οργανώσεων της Αριστεράς, έχουν διατυπωθεί τα αιτήματα που μπορούν να συνδυάσουν αυτή την επιθυμία με το ζήτημα της βιωσιμότητας του συστήματος, πολύ μικρότερο από την προπαγάνδα, αλλά υπαρκτό: Αρκεί να αυξηθούν οι εργοδοτικές εισφορές για να καλυφθούν οι «τρύπες», το κράτος μπορεί να φορολογήσει τις επιχειρήσεις για να εξασφαλίσει πόρους και να μην δαπανά θηριώδη ποσά σε εξοπλισμούς (στο φόντο ενός προγράμματος «μαμούθ» που είχε το θράσος να εξαγγείλει ο Μακρόν την ίδια ώρα που επικαλείται τη «στενότητα» για να επιτεθεί στα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης).

Απεργιακό μέτωπο

Απέναντι στη μεταρρύθμιση Μακρόν έχουν συγκροτήσει μέτωπο όλες οι γενικές συνομοσπονδίες. Δεν είναι αυτονόητο. Στην ιστορική μάχη του 1995, η CFDT είχε επιλέξει να απέχει -μια επιλογή που της κόστισε ολόκληρες οργανώσεις που στράφηκαν προς τα SUD και την FSU. Η τελευταία φορά που υπήρξε το κοινό μέτωπο όλων των συνομοσπονδιών ήταν στην μεγάλη μάχη του 2010, ενάντια στην τότε επίθεση από τον Σαρκοζί. Σε μετέπειτα μάχες, οι πιο μετριοπαθείς συνομοσπονδίες προτιμούσαν να ποντάρουν στις καλές σχέσεις με την κυβέρνηση για να εξασφαλίσουν «αντίμετρα». Είναι ενδεικτικό του κλίματος ότι στο τελευταίο γενικό συνέδριο της CFDT, οι σύνεδροι αισθάνθηκαν την ανάγκη να δεσμεύσουν την πανεθνική ηγεσία

(με ψηφισμένη ρητή εντολή του συνεδρίου) να απορρίψει «κάθε πιθανή αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, όποια κι αν είναι τα αντίμετρα».

Η αποφασιστική απόρριψη της μεταρρύθμισης από τον κόσμο της εργασίας, στέκεται απέναντι στην αποφασιστικότητα της γαλλικής κυβέρνησης, που μετά από τις υποχωρήσεις και τους ελιγμούς των περασμένων χρόνων, παρουσιάζει σήμερα ως «αδιαπραγμάτευτη» την συγκεκριμένη μεταρρύθμιση και την αύξηση των ορίων ηλικίας στα 64. Σε συνδυασμό με ένα ήδη πολωμένο πολιτικά περιβάλλον, όπως προέκυψε από τις τελευταίες εκλογές, η μάχη για τις

ζόμενοι στην ενέργεια και στα πετρέλαια, οικοδόμοι, εργαζόμενοι στον πολιτισμό, δημοτικοί υπάλληλοι και υγειονομικοί και πολλοί άλλοι απέργησαν. Πολλές δεκάδες λυκείων αποκλείστηκαν από μαθητές ακτιβιστές για να διευκολυνθεί η συμμετοχή των συμμαθητών στις διαδηλώσεις. Σε δεκάδες πανεπιστήμια, μαζικές συνελεύσεις αρχίζουν να κινητοποιούν τους φοιτητές. Οι οδηγοί λεωφορείων μπήκαν στο κίνημα αποκλείοντας οδικούς κόμβους νωρίτερα αυτή τη βδομάδα. Ακόμα και σε ποδοσφαιρικά ματς, υψώνονται πανώ υπέρ των συντάξεων. Οι συνεισφορές για τα απεργιακά ταμεία, πράγμα σπάνιο στο γαλλικό απεργιακό

Σε συνδυασμό με ένα ήδη πολωμένο πολιτικά περιβάλλον η μάχη για τις συντάξεις έχει αποκτήσει όλα τα χαρακτηριστικά μιας μεγάλης μετωπικής σύγκρουσης.

συντάξεις έχει αποκτήσει όλα τα χαρακτηριστικά μιας μεγάλης μετωπικής σύγκρουσης.

Η αρχή έγινε στις 19 Γενάρη, με την πρώτη πανεθνική απεργιακή κινητοποίηση -και η ανταπόκριση αποτέλεσε ρητή «εντολή» της βάσης των συνδικάτων να δοθεί συνέχεια: Πολύ υψηλά ποσοστά συμμετοχής στην απεργία (πχ 70% εκπαίδευση), εξαιρετική συμμετοχή στον ιδιωτικό τομέα (διατροφικός κλάδος, αυτοκινητοβιομηχανίες, ηλεκτρονικά κ.ά.) και μαζικές διαδηλώσεις, που στις περισσότερες πόλεις ήταν μεγαλύτερες από εκείνες του 1995. Η αστυνομία έκανε λόγο για 1,2 εκατομμύριο διαδηλωτές, ενώ η κοινή διασυνδικαλιστική ανέφερε ότι ήταν λίγο πάνω από 2 εκατομμύρια.

Η ανταπόκριση στο επόμενο ραντεβού, στις 31 Γενάρη ήταν «εντολή κλιμάκωσης». Οι διαδηλωτές ήταν περισσότεροι από εκείνους στις 19 Γενάρη και υπολογίζονται σε πάνω από 2,5 εκατομμύρια. Διαδηλώσεις έγιναν σε 268 πόλεις σε όλη τη Γαλλία, 18 περισσότερες από την προηγούμενη μέρα δράσης. Όπως ανέφερε εκείνη τη μέρα ο Τζον Μάλεν από το Παρίσι:

«Εργαζόμενοι στα τρένα και στο μετρό, δημόσιοι υπάλληλοι, εργα-

κίνημα, γίνονται πιο συνηθισμένες. Σε 25 περίπου πόλεις έγιναν βραδινές πορείες με πυρσούς και καπνογόνα για να διατηρηθεί το μομέντουμ της κινητοποίησης».

Κλαδικές κινητοποιήσεις και δράσεις

Σημαντικό ρόλο έπαιξε το γεγονός ότι κάποιοι κλάδοι κινήθηκαν πιο αποφασιστικά και δεν περιορίστηκαν στην αδράνεια από τη μία γενική απεργία στην επόμενη. Την αρχή έκανε η CGT στα πετρέλαια, που μαζί με την 24ωρη απεργία για τις 19 Γενάρη, ανακοίνωσε και προχώρησε σε 48ωρη στις 26-27 και τριήμερη στις 6-7-8 Φλεβάρη, «διευρύνοντας» τη διάρκεια της απεργίας πέρα από τη μέρα του κεντρικού εκάστοτε κεντρικού καλέσματος της διασυνδικαλιστικής. Το παράδειγμά τους ακολούθησαν οι σιδηροδρομικοί, που ανακοίνωσαν 48ωρη απεργία στις 7-8 Φλεβάρη, η οποία θα είναι «ανανεούμενη» (όπου κάθε μία ή δύο μέρες, γενικές εργατικές συνελεύσεις αποφασίζουν αν θα συνεχιστεί).

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχουν και οι κινητοποιήσεις των εργαζόμενων στην ηλεκτρική ενέργεια. Τα συνδικάτα, πέρα από τις απεργίες, προχωράνε και στις λεγόμενες

μαχών

δράσεις «Ρομπέν των Δασών». Ξεκινώντας από τη Μασσαλία, η πρακτική έχει εξαπλωθεί σε πολλές γαλλικές πόλεις: Οι εργαζόμενοι εξασφαλίζουν δωρεάν ρεύμα σε σχολεία, πανεπιστήμια, νοσοκομεία, ή χώρους όπως βιβλιοθήκες, χώροι αθλητισμού κλπ, ενώ παρέχουν δωρεάν ηλεκτρισμό και σε φτωχά νοικοκυριά που αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στους λογαριασμούς. Το συνδικάτο καλύπτει όσους εκτελούν τις (παράνομες) δράσεις, τονίζοντας στα στελέχη που κυνηγάνε ονόματα ότι είναι «συλλογική ενέργεια», ενώ συχνά επιστρατεύεται όλη η φαντασία -και η άμεση γνώση του αντικειμένου της δουλειάς- για να υλοποιηθούν. Όπως είπε χαμογελώντας με νόημα μια εργαζόμενη, απαντώντας στο ερώτημα πώς ακριβώς το κάνουν: «δεν φαντάζεστε πόσα τεχνικά προβλήματα μπορούν να προκύψουν ανά πάσα στιγμή»...

Μέχρι τώρα, οι δράσεις «δίνουν στους φτωχούς», αλλά συζητιέται δημόσια και η πιθανότητα να αρχίσουν να «παίρνουν από τους πλούσιους». Ο γενικός γραμματέας της CGT δήλωσε ενδεικτικά: «Θα έλεγα ότι οι δισεκατομμυριούχοι που πιστεύουν ότι δεν χρειάζονται αυξήσεις μισθών και ότι όλα πάνε καλά σε αυτή τη χώρα, θα μπορούσαν να ζήσουν την εμπειρία εκατομμυρίων νοικοκυριών που βιώνουν ενεργειακή ανασφάλεια».

Οι δράσεις επιμέρους κλάδων και η μαζική ανταπόκριση στις κεντρικές-γενικές κινητοποιήσεις έσπρωξαν τις πανεθνικές συνδικαλιστικές ηγεσίες σε πιο γρήγορα αντανάκλαστικά αυτή τη φορά. Ενώ μετά τη 19η Γενάρη υπήρξε αρχικά σιωπή και έπειτα προκήρυξη μιας νέας μέρας δράσης για τις 31, αυτή τη φορά η πίεση ήταν μεγαλύτερη. Από το βράδυ της 31ης Γενάρη, με το τέλος των διαδηλώ-

σεων, η «διασυνδικαλιστική» ανακοίνωσε τις επόμενες γενικευμένες απεργιακές μέρες για τις 7 και τις 11 Φλεβάρη.

Καθώς η «Ε.Α.» πήγαινε στο τυπογραφείο, ήταν σε εξέλιξη η απεργία της 7ης Φλεβάρη -και δεν γνωρίζαμε ποια θα είναι η συνέχεια.

Γενική απεργία;

Από τους αγωνιστές κι αγωνίστριες της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, τίθεται το ζήτημα της Γενικής Απεργίας -με τη γαλλική έννοια του όρου, που υπονοεί μεγάλη διάρκεια, πραγματική εξάπλωση και κλιμάκωση των μορφών πάλης. Πράγματι, απέναντι σε αυτή την επίθεση, είναι προφανές ότι δεν αρκεί το λεγόμενο «βατραχάκι»: όπου οι εργαζόμενες-οι απλώς «πηδάνε» από τη μια ημερομηνία 24ης γενικής απεργίας στην επόμενη. Είναι πολύτιμες οι κλαδικές κινητοποιήσεις διαρκείας στο «ενδιάμεσο» για να σπάει αυτή η πρακτική. Αλλά οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας υπενθυμίζουν ότι πρέπει να αποφευχθεί μια άλλη «συνήθεια». Ένας ή δύο κλάδοι που βγαίνουν μπροστά, να λειτουργούν ως «αντιπρόσωποι» όλης της τάξης, αλλά να μένουν μόνοι τους στα μεσοδιαστήματα μεταξύ των 24ωρων κινητοποιήσεων των συνομοσπονδιών. Ο ρόλος αυτών των προωθημένων «αποσπασμάτων» οφείλει να είναι αυτός που «πυροκροτητή»: να δίνουν ένα παράδειγμα παρατεταμέ-

νης απεργιακής κινητοποίησης, με στόχο να εξαπλωθεί σε όσο το δυνατόν περισσότερους κλάδους και χώρων δουλειάς.

Αυτή η συζήτηση για την αναγκαιότητα της Γενικής Απεργίας, ενισχύεται και από το καλεντάρι. Στην τελευταία μάχη με τον Μακρόν, υπήρχε ένα διάστημα περίπου 2μηνών, στη διάρκεια των οποίων υπήρξαν 8 τεράστιες «μέρες δράσης» των συνομοσπονδιών, παράλληλα με τις παρατεταμένες κινητοποιήσεις κάποιων κλάδων (κυρίως τρένα). Αυτή τη φορά, ο χρόνος είναι πιο συμπυκνωμένος και η κοινοβουλευτική διαδικασία αναμένεται να έχει λείξει στην αρχή του Μάρτη. Θα χρειαστεί πολύ πιο «συμπυκνωμένη» γενική απεργιακή απάντηση μέσα στο Φλεβάρη.

Η μεταρρύθμιση του Μακρόν απορρίπτεται δημοσκοπικά από την συντριπτική κοινωνική πλειοψηφία. Τα όποια μειοψηφικά ποσοστά θετικών γνώμων υποστηρίζονται μόνο από την σχετική πλειοψηφία που έχει το σχέδιο στα... στελέχη επιχειρήσεων και τους... ήδη συνταξιούχους. Στις τάξεις των εργαζομένων, η απόρριψη φτάνει το 90%. Στο γενικό πληθυσμό, ένα 60% δηλώνει ότι υποστηρίζει την κινητοποίηση των συνδικάτων και ένα 46% δηλώνει «έτοιμο να συμμετέχει».

Σχολιάζοντας την απεργία της 31ης Γενάρη και τις δράσεις των εργαζομένων στην ενέργεια, ένας συνδικαλιστής της CGT δήλωσε ότι «Το νόημα είναι να δείξουμε ότι αλλάζουμε το συσχετισμό δύναμης και ότι -αν θέλαμε- θα μπορούσαμε να παραλύσουμε τη χώρα». Πράγματι, με αυτές τις κοινωνικές-εργατικές διαθέσεις, η παράλυση της Γαλλίας δείχνει εφικτή. Το πρόβλημα βρίσκεται στο «αν θέλαμε» των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Που υπενθυμίζει το σχήμα της Ρόζας Λούξεμπουργκ για την κοινωνική αντίσταση της εργατικής βάσης: Μαζί με τις ηγεσίες αν θέλουν, χωρίς τις ηγεσίες αν δεν θέλουν, ενάντια στις ηγεσίες αν σταθούν εμπόδιο.

Αυτά είναι τα επίδικα ενός Φλεβάρη που προβλέπεται καυτός. Αλλά αυτά θα παραμένουν ενεργά επίδικα και μετά. Το NPA θυμίζει σε ανακοίνωσή του τη νίκη ενάντια στον CPE το 2006, όπου το γαλλικό κίνημα έδειξε ότι μπορεί να συνεχίσει τη μαζική κινητοποίηση, «ακόμα και μετά τη ψήφιση του νόμου αν χρειαστεί», και να νικήσει.

ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΜΕ ΣΤΙΣ 8 ΜΑΡΤΗ

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Της Κατερίνας Καλλέργη

Την περίοδο που ζούμε, η φτώχεια και η ανεργία, οι απολύσεις και οι ελαστικές μορφές απασχόλησης, η ακρίβεια σε καταναλωτικά αγαθά και ενέργεια, οι εξώσεις και ο πόλεμος, η περιορισμένη πρόσβαση σε περίθαλψη και κοινωνική φροντίδα, απειλούν τις ζωές όλων μας. Η ακρίβεια, η μόνιμη κρίση (perma-crisis) και η ενεργειακή κρίση ήρθαν να προσθέσουν ακόμα μεγαλύτερο βάρος στις πλάτες όσων ζούνε «εξαρτημένοι/ες από τον μισθό τους». Αυτό το βάρος οι γυναίκες το βιώνουν πολλαπλά. Δεν είναι τυχαίο ότι το καλάθι του νοικοκυριού ήταν αρχικά «γένος θηλυκού» (το καλάθι της νοικοκυράς) καθώς πολύ συχνά είναι αυτές που πρέπει να αποφασίσουν τι είναι απαραίτητο και τι όχι για την διαβίωση της οικογένειας. Η επίθεση στην δημόσια υγεία, είτε μέσα από την υποχρηματοδότηση, είτε μέσα από νόμους για την υποβάθμιση της ρίχνει στις πλάτες των γυναικών το βάρος της φροντίδας των αρρώστων, των ΑμεΑ και των ηλικιωμένων, ενώ ταυτόχρονα, είναι και αυτές που σαν εργαζόμενες στον χώρο της υγείας και της φροντίδας βιώνουν την εντατικοποίηση της δουλειάς. Στα εργασιακά, κορωνίδα της πολιτικής της κυβέρνησης είναι ο νόμος Χατζηδάκη με την δήθεν πρόθεση να προστατέψει τις γυναίκες από την παρενόχληση στους χώρους εργασίας, τις καλεί να καταγγείλουν την παρενόχληση στα αφεντικά (που συχνά είναι οι θύτες), αποδυναμώνει τα σωματεία που είναι αυτά που θα έπρεπε να στηρίζουν τις γυναίκες

σε τέτοιες περιπτώσεις και κανονικοποιεί την τηλεργασία. Με το νόμο Τσιάρα για την υποτιθέμενη συνεπιμέλεια των παιδιών εγκλωβίζει γυναίκες και παιδιά σε κακοποιητικά περιβάλλοντα, αφού σύμφωνα με δηλώσεις στελεχών της κυβέρνησης, κάποιος που δέρνει την γυναίκα του μπορεί να είναι και καλός πατέρας! Την ίδια στιγμή αρνείται ρητά τη νομική θεσμοθέτηση της γυναικοκτονίας ενώ η πρόνοια για την ενδοοικογενειακή βία δεν είναι ούτε η στοιχειώδης. Αυτά είναι μόνο οι

λικού αγώνα για ζωή με αξιοπρέπεια και δικαιώματα, του αγώνα ενάντια στο σύστημα που γεννά κρίσεις, πολέμους, φτώχεια, βία και διακρίσεις. Ως τώρα η εμπειρία του φεμινιστικού κινήματος μας δίδαξε ότι ένας αγώνας για να δικαιωθεί χρειάζεται ενότητα και συσπείρωση. Χρειάζεται και τα υπόλοιπα κινήματα να υιοθετήσουν τα αιτήματά του. Αυτό μας διδάσκει και η αντοχή του αγώνα των απεργών της ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ. Η Γενική Απεργία της 9ης Νοέμβρη είναι το παράδειγμα του

Η απάντηση σε ένα σύστημα που θέλει τις γυναίκες φθηνές, εξαθλιωμένες εργάτριες με μισθούς πείνας, να σηκώνουν στην πλάτη τους το βάρος της κατάρρευσης του κοινωνικού κράτους και να «γεννοβολάνε» για να έχει φαντάρους το έθνος είναι ένα ριζοσπαστικό φεμινιστικό κίνημα δεμένο με όλα τα κινήματα. Ένα φεμινιστικό κίνημα που θα βρεθεί στους χώρους δουλειάς, στις συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων, στις γειτονιές και στις λαϊκές αγορές για να αναδείξει πως η μάχη για τα δικαιώματα των γυναικών είναι μάχη όλης της κοινωνίας. Γιατί πως μπορούμε να μιλάμε για αυτοδιάθεση του γυναικείου σώματος όταν δεν υπάρχει δημόσια υγεία για να γίνονται δωρεάν εκτρώσεις, προγεννητικοί έλεγχοι, εξωσωματικές και έλεγχοι για καρκίνους; Πως μπορούμε να μιλάμε για ισότητα χωρίς κράτος πρόνοιας με παιδικούς σταθμούς, γηροκομεία, ολοήμερα σχολεία, κέντρα στήριξης ΑμεΑ για να μην επιβαρύνονται οι γυναίκες; Πως μπορούμε να μιλάμε για ισότητα στην εργασία όταν δεν υπάρχουν σωματεία να προστατέψουν όσες βιώνουν παρενόχληση; Πως μπορούμε να μιλάμε για προστασία των γυναικών όταν η κυβέρνηση κατευθύνει τους κρατικούς πόρους σε πολεμικούς εξοπλισμούς και όχι σε δομές στήριξης των θυμάτων, δωρεάν νομική εκπροσώπηση και δράσεις πρόληψης; Για όλους αυτούς και πολλούς ακόμα λόγους, η φετινή 8 Μάρτη πρέπει να γίνει κέντρο αγώνα για όλες και όλους και να στηριχθεί όχι μόνο από φεμινιστικές συνελεύσεις αλλά από σωματεία, συνδικάτα, οργανώσεις της αριστεράς, φοιτητικούς συλλόγους, δημοτικές παρατάξεις και τελικά από ολόκληρη την κοινωνία.

*** Στόχος είναι τα αιτήματα του φεμινιστικού κινήματος να γίνουν αιτήματα των σωματείων, των συνδικάτων, των φοιτητικών συλλόγων και να φτάσουν στις γειτονιές, στα σχολεία, στις σχολές και στους χώρους εργασίας.**

αιχμές της πολιτικής μιας κυβέρνησης που επιλέγει να επενδύσει θηριώδη ποσά σε εξοπλισμούς την ίδια στιγμή που μας στερεί βασικά αγαθά και που η πολεμικάπηλη πολιτική της απειλεί να μας σύρει σε πόλεμο ενώ ρίχνει νερό στο μύλο της ακροδεξιάς.

Φεμινιστικό κίνημα

Σε αυτό το πλαίσιο έρχεται και η φετινή 8 Μάρτη. Μία 8 Μάρτη που μοιάζει λεπτομέρεια μέσα σε όλα όσα γίνονται, μία λεπτομέρεια, όταν οι περισσότεροι εστιάζουν στην προεκλογική περίοδο. Όμως οι αγώνες του φεμινιστικού κινήματος δεν είναι ποτέ λεπτομέρεια. Είναι ένα σημαντικό και αναπόσπαστο κομμάτι του συνο-

πως η ενότητα δίνει αυτοπεποίθηση και συσπειρώνει. Αυτό το μήνυμά μας στέλνουν οι αδελφές μας από το Ιράν που ξεσήκωσαν στο πλευρό τους καταπιεσμένες εθνότητες, νεολαία και συνδικάτα εργαζομένων και από κοινού βροντοφωνάζουν «Γυναίκα Ζωή Ελευθερία».

Για αυτό τον λόγο φέτος περισσότερο από ποτέ επίκεντρο της 8 Μάρτη είναι η σύνδεση του αγώνα των γυναικών με τα υπόλοιπα κινήματα. Στόχος είναι τα αιτήματα του φεμινιστικού κινήματος να γίνουν αιτήματα των σωματείων, των συνδικάτων, των φοιτητικών συλλόγων και να φτάσουν στις γειτονιές, στα σχολεία, στις σχολές και στους χώρους εργασίας.